

Бестселър #1 на „Ню Йорк Таймс“

КАРТЪН РОВАТЪРДС

ПРИЗНАТ
ЗА ВИНОВЕН

КАЛ ПАЗАНОВ

КАРЪН РОБЪРДС ПРИЗНАТ ЗА ВИНОВЕН

Превод: Силвия Желева

chitanka.info

Кейт Уайт е самотна майка и постигнал успех прокурор от Филадельфия. Свикнала е с предизвикателствата, но не и с такива като Марио Кастеланос, жестокия престъпник, когото е наета да осъди. Кейт и Марио са се срещали и преди, и то в един от най-нещастните периоди от живота на Кейт. Марио знае тайната ѝ.

Сега Кейт има само една възможност — да играе играта на Марио. Но когато убийството става част от играта, детективът от отдел „Убийства“ Том Брага е назначен да води разследването. Още една заплаха, този път дори по-голяма, изплува от миналото на Кейт и тя открива, че единственият, към когото може да се обърне за помощ, е Том — човека, пред когото никога не би могла да разкрие истината.

ГЛАВА 1

Август 1994

— Къде мислиш, че отиваш, по дяволите?

Беше малко след полунощ в задушния петък в Балтимор и петнайсетгодишната Катрина Комински беше стигнала до средата на противопожарния изход на порутената жилищна сграда, където бе живяла през последните седем месеца, когато викът, отекнал над главата ѝ, я накара да се закове на мястото си.

„Неуспешен опит“, помисли си тя, защото се опитваше да се измъкне, след като бе наказана за целия уикенд.

Хванала се здраво за люещите се метални перила, тя хвърли страхлив поглед нагоре и видя, че приемната ѝ майка се е навела навън през прозореца на четвъртия етаж. Тлъстите ѝ бузи се тресяха, розовите ѝ къдри — също, а огромният ѝ розов пенъоар бе закопчан чак до дебелия ѝ като на крава врат. Зад нея виждаше две от другите момичета — мисис Коулман приемаше само момичета; в момента в четиристайния ѝ апартамент живееха пет. Дванайсетгодишната Ла Тоня изглеждаше уплашена. Шестнайсетгодишната Натали — самодоволна.

Вероятно тази завистлива кучка я беше издала.

— Излизам — извика тя в отговор. Отговорът трябваше да прозвучи смело, защото приятелите ѝ бяха долу и я гледаха. Но стомахът ѝ се свиваше от страх — нещо, което никой не можеше да забележи. Сърцето ѝ блъскаше тежко в гърдите.

Дали не трябваше да се върне...?

— Хайде, Кат! — извика ѝ Джейсън Уинтър — момчето, което бе толкова красиво, че бе готова да умре за него. Тя погледна надолу, завладяна от ужасна нерешителност. Той седеше зад кормилото на очуканото си тъмносино „Камаро“, спряно нехайно на алеята. И бе пълно с деца. Там бе и най-добрата ѝ приятелка Лия Оскар, която подаваше глава през задния прозорец и крещеше: „Хайде!“ в тон с Джейсън, като същевременно усилено ѝ махаше с ръка. Там беше и

детето с черните къдри — Марио Кастеланос, един от най-добрите приятели на Джейсън. Той подаваше глава през предния прозорец, бе свил дланите си като фуния пред устата и крещеше обиди по адрес на мисис Коулман, която пък сипеше хули върху главата на Кат.

— Внимавай! — изпищя Лия и посочи нещо над главата на Кат. Джейсън също извика нещо и още две деца подадоха глави през прозорците на колата и започнаха да викат високо, но Кат вече бе вдигнала поглед. И онова, което видя, накара сърцето ѝ да заседне в гърлото.

Марти Джоунс, мъжът, с когото мисис Коулман живееше, бе заел мястото ѝ. Горната половина на тялото му се подаваше през прозореца. Последния път, когато го беше видяла — преди около половин час, когато уж си беше легнала в малката стая, която делеше с Натали и Ла Тоня — той се бе излегнал на дивана. А ето, че сега май се канеше да излезе през прозореца и да я последва, облечен в сивите си работни панталони и само по потник, който стоеше отвратително на едрото му косматото тяло. Като мисис Коулман, и той вероятно бе в средата на четирийсетте. За разлика от мисис Коулман, той дори не се преструваше, че харесва момичетата, които тя отглеждаше като начин да се прехранва.

Но беше лукав подлизурко. Например караше Кат да го нарича Марти вместо мистър Джоунс. И непрекъснато се мъчеше да я накара да седне на дивана до него, докато гледеше телевизия. А преди два дни бе разбил ключалката и бе отворил банята — кълнеше се, че не е била заключена, но тя знаеше по-добре — и „случайно“ ѝ беше налетял под душа. И... Както и да е, тези „и“ — та бяха многобройни.

Кат го мразеше. Той я оглеждаше още откакто бе пристигнала в дома на мисис Коулман от груповия дом, в който бе изпратена след изгонването ѝ от последния приеман дом.

Да си слаба, синеока и привлекателна блондинка като нея не бе нещо хубаво в свят, пълен с мъже — хищници като Марти Джоунс. През последните две години Кат се бе научила да ги разпознава само с един поглед и да стои възможно най-далеч от тях.

Но ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно да стои далеч от Марти.

— По-добре си довлечи задника обратно тук горе! — Вече почти цялото тяло на Марти се подаваше през прозореца. Като я видя, че е вдигнала поглед към него, заклати заплашително глава. В едната си

ръка държеше бейзболна бухалка. Погледите им се срещнаха и стомахът на Кат се сви. Време беше да се изправи лице в лице с истината. Страхуваше се до дъното на душата си от Марти.

— Веднага! Чуваш ли ме, момиче?

О, да. Чуваше го. Когато той стъпи тежко на най-горното стъпало на противопожарната стълба и тя цялата се разтресе, Кат побягна, като се държеше здраво за перилата, окуражена от виковете на приятелите си. Сърцето ѝ продължаваше да бие тежко в гърдите, а дланите ѝ се потяха.

Ако я хванеше...

— Побързай, Кат! Той идва! Приближава! Побързай, Кат! Размърдай се!

— По-добре е да не бягаш от мен! — извика Марти зад нея. — Защото, когато ми паднеш в ръцете, ще...

Кат така и не чу какво ще направи, защото скочи от третото стъпало направо на земята и протегна ръце към вратата на „Камаро“-то, която бе отворена в очакване. Скочи. Бе подхваната и издърпана вътре върху камара други тела. Вратата бе все още открената, когато колата потегли със скърцане на гуми. Скоро се затръшна, макар Кат да не можеше да каже дали от самото движение, или някой бе протегнал ръка и я бе дръпнал. Когато най-после успя да седне, Кат видя дълга тухлена редица, накъсвана от време на време от прозорец с алуминиева дограма, и зигзагообразните стълби на противопожарни изходи, препълнени кофи за боклук и понякога някой човек, осветяван от фаровете на „Камаро“-то.

— Страхотно беше! — Господи, едва не я бе заловил! — Този дебелак баща ти ли беше? Стори ми се, че противопожарната стълба ще рухне под него. Мислиш ли, че ще извикат ченгетата?

— Не, няма да се обърнат към полицията — отговори Кат на последното, което чу и се настани между Лия и нейното гадже, Роджър Фридкин, а Дона Бианко бе притисната до прозореца от другата страна. Те четиримата заемаха задната седалка, а Джейсън и Марио седяха отпред и в колата бе задушно, въпреки че всички прозорци бяха смъкнати. Задухът вероятно се дължеше на неработеща климатична инсталация. Бе прекалено влажно и топло за дънки, с каквито тя бе облечена, защото нямаше къси панталони. Но бе взела назаем от Ла Тоня червено потниче, така че всъщност не умираше от жегата. — Ако

извикат ченгетата, социалните работници ще дойдат и ще ме отведат, а те не искат това. Имат нужда от парите. Чух ги да си говорят.

— Ще бъде ли всичко наред с теб, когато се върнеш, Кити Кат?
— запита Джейсън със загрижеността, която първа бе разтопила сърцето ѝ и я бе накарала да копнее за него. Очите му — сини като водите на залива Чесапийк — бяха приковани в нейните в страничното огледало. Стомахът ѝ потрепна в отговор.

Тя кимна.

— Онзи дебелак ще напляска дупето ти, Кити Кат — каза Марио, обърна се и я погледна. Усмихна ѝ се подигравателно. — И се обзалагам, че ще му хареса.

— Защо не млъкнеш, по дяволите? — Джейсън заби юмрука си в ръката на приятеля си.

— Оу! — извика Марио и покри удареното място с дланта си. Очите му мятаха мълнии.

— Всичко е наред — каза Кат на Джейсън. После погледна Марио. — Защо не се скриеш някъде?

Марио ѝ хвърли злобен поглед в отговор, но нещо, вероятно мисълта да не предизвика неудоволствието на Джейсън, го накара да задържи голямата си уста затворена.

Но бе прекалено късно, защото извиканият от него образ се беше запечатал в паметта ѝ.

При мисълта как ще я посрещнат, когато се върне, ѝ се гадеше. Осъзна, че е дала на Марти оправдание да сложи ръце върху нея, и това я ужасяваше. Марио беше прав, макар и да го мразеше заради думите му. Ако се върнеше, Марти щеше да я нарани и това щеше да му донесе огромна радост. Още повече, беше абсолютно сигурна, че мисис Коулман няма да възрази.

Стисна длани в юмруци. Устата ѝ пресъхна. Сълзите бликнаха в очите ѝ, но бе по-скоро готова да умре, отколкото да заплаче.

„Ще се тревожа за това по-късно.“

— Хей, какво ще кажете да изпием по бира? — извика Марио.

Налагаше се да вика, защото бяха вече на магистралата и караха бързо към Вашингтон, въздухът свистеше покрай отворените прозорци, радиото гърмеше и всички говореха едновременно. Огромните халогенни лампи, които осветяваха шосето, бяха така ярки,

че в колата беше като ден. „Камаро“—то набираше скорост и задминаваше другите автомобили и камиони.

— Да! Бира! Охо!

— Да! Една бира ще ми дойде добре!

— Не искам обаче от светлата. Обичам тъмната!

— Да, добре, да си вземем по бира!

Кат не обичаше бира, но не каза нищо. „Камаро“-то изведнъж залитна и Кат инстинктивно се хвана за ръката на Лия. Макар и размазан от скоростта, пейзажът ѝ подсказваше, че са излезли от магистралата. Джейсън натисна рязко спирачките в края на изхода от магистрата и всички залитнаха силно напред, а четиримата от задната седалка едва не паднаха на пода.

Успяха да се закрепят, облегнаха се назад и започнаха да се смеят така, сякаш това бе най-смешното нещо на света. Кат също, защото те бяха нейни приятели.

Джейсън подкара по един почти безлюден път, от двете страни на който се редяха множество затворени в момента магазини, а Марио удари с юмрук по таблото, обърна се и изгледа всички останали.

— Някой има ли *dinero*?

— Аз имам долар и... погледнете тук, двацет и два цента.

— Аз имам долар.

— А аз — седемдесет и пет цента.

— Аз... нямам никакви пари — каза Кат. Всички погледи бяха насочени към нея, тъй като всички други от задната седалка бяха преобърнали джобовете си. — Но и бездруго не съм жадна.

— Всичко е наред. — Джейсън отново срещна погледа ѝ в страничното огледало. — Ще платя и за теб.

И ѝ се усмихна.

Стомахът на Кат, който до този момент бе свит на възел, се отпусна.

Толкова късно през нощта дори „Макдоналдс“ бе затворен. Бяха отворени само бензиностанциите и малкото денонощни магазини. Един от тях, намиращ се на следващия ъгъл, бе ярко осветен и Кат предположи, че той е целта на Джейсън.

— Някой има ли лична карта? — запита тя, като имаше предвид фалшива. „Камаро“-то, което все още се движеше с превишена скорост, се закова на паркинга до една от бензиновите колонки.

Паркингът бе безлюден. Кат виждаше самотния касиер, който стоеше изправен зад касата. Беше жена. Млада и очевидно от латиноамерикански произход.

— Аз имам, обаче това няма никакво значение — усмихна ѝ се Марио. — Лесно мога да мина за двайсет и една годишен.

— Въпреки това, личната му карта е по-добра от моята — каза Джейсън. — Много по-добра.

Всички слязоха от колата и закрачиха към магазина.

— Трябва да отида до тоалетната — заяви весело Лия и погледна Кат. — Искаш ли да дойдеш с мен?

— Добре — съгласи се Кат и двете се отделиха от останалите и тръгнаха към вратата отстрани на сградата, на която пишеше: „Тоалетни“.

Бяха вече излезли от клетките и Кат миеше ръцете си, а Лия се оглеждаше в огледалото и потупваше косата си, когато чуха серия оглушителни звуци, идващи някъде отвън.

Бум! Бум! Бум!

— Какво става, по дяволите?! — ахна Лия и се обърна рязко към вратата, която нямаше ключалка.

— Стрелба. — Кат много добре знаеше как звучат изстрелите.

Държавното жилище на мисис Коулман всъщност бе едно от най-приятните места, в които бе живяла. Седемте години, в които бе с родната си майка, бяха неясен спомен за порутени и изоставени сгради, а понякога дори за прекарване на нощта на улицата. След това обиколи всичките си роднини и техните приятели, докато един ден се появи социален работник и я отведе. По онова време често чуваше изстрели. Години наред спеше, свита в ъглите и ослушваща се, молейки се някой куршум да не мине през стената и да се забие в плътта ѝ.

— О, по дяволите. — Лия затича към вратата. Кат бе плътно зад нея, забавена до известна степен от неудобните си сандали. Като завиха зад ъгъла на сградата, видяха останалите от групата да тичат към „Камаро“-то така, сякаш ги преследваха демони. Те си крещяха един на друг, караха се за нещо, но Кат бе прекалено далеч от тях, за да долови отделните думи. Знаеше само, че Джейсън изглеждаше уплашен до смърт и че Марио държеше пистолет.

Дишането ѝ сякаш спря. Стомахът ѝ се сви на топка.

Между тях двете с Лия и колата стоеше мъж. Възрастен мъж, едър и сивокос, облечен в нещо като синя униформа. Бе коленичил с гръб към тях. Лия претича покрай него, без дори да му обърне внимание. Когато Кат стигна до него, той изстена, тялото му политна на една страна и той се строполи по гръб. Тя видя, че е поставил длани на гърдите си, а след това разбра защо и се закова на мястото си.

Между пръстите му, бледи и подути, се стичаше яркочервена кръв и обагреше асфалта, който блестеше на светлината на лампите от магазина. Тя хвърли още един поглед и забеляза, че на гърдите му има значка, обточена със сребърна лента, и че на нея е изписано име. Но не беше достатъчно близо да прочете името.

„Някой е стрелял по него.“ Сети се за оръжието в ръцете на Марио и по гръба ѝ полазиха студени тръпки.

Той я видя. Сигурна беше, защото очите му заблестяха.

— Помогни... ми.

„О, Господи.“ Тя коленичи и се наведе над него. Гледаше го, завладяна от ужас, и отчаяно искаше да направи нещо. Каквото и да е. Дори само да отмести ръцете му, за да види раната. Затисна раната с двете си длани с безумната надежда да спре кръвта. А тя беше топла. И лепкава. Усети и някаква миризма. Мирис на месо, от който ѝ прилоша.

— Боли — прошепна той. И затвори очи.

— Кат, хайде! — извика силно Лия и „Камаро“-то спря само на няколко метра от нея.

— Хайде! Хайде! — Сега вече всички викаха, но тя не помръдна. Не можеше да отиде при тях, дори да искаше. Усещаше как животът на мъжа — името му бе Дейвид Брейди — изтича, как енергията го напуска и душата му се издига над тялото. Можеше само да стои там и да гледа втренчено и да усеща как животът на мъжа угасва и да чува тежкото биене на сърцето си. „Камаро“-то потегли със скърцане на гуми и тя остана сама.

Наистина сама, защото Дейвид Брейди бе вече мъртъв.

Тя остана до него, докато не чу воя на сирените. После скочи на крака и се скри в мрака, а от дланите ѝ все още капеше кръвта на Дейвид Брейди.

ГЛАВА 2

Тринайсет години по-късно...

Нещо не беше наред. Мисълта изникна в главата на Том Брага със силата на приливна вълна.

Стомахът му се сви. Пулсът му се ускори. Дишането му спря и той продължи да се вслушва в зловещото мълчание, което долиташе от другия край на линията. Не знаеше защо е толкова сигурен, но беше. Разговаряха по мобилни телефони — той и по-младият му брат. Том пътуваше в колата без отличителни знаци към модерния център за раздаване на справедливост във Филаделфия, където трябваше да се яви в девет часа, някъде след трийсет минути. Не му беше известно къде се намира Чарли. И двамата бяха ченгета. Том бе детектив от отдел „Убийства“. Чарли беше помощник-шериф. В тази дъждовна сутрин, понеделник, и двамата бяха дежурни. И Том беше сигурен, че Чарли е в беда.

— Там ли си още, братко? — Том стисна телефона толкова силно, че той сякаш се заби в дланта му, но гласът му остана странно спокоен. Двамата разговаряха за обичайния обяд в неделя в дома на майка им, която Том бе пропуснал за трети път, защото се бе уморил от непрекъснатите ѝ натяквания, че на трийсет и пет години е все още сам, и защото понякога членовете на семейството му, деветнайсет на брой, наистина можеха да го подлудят. Тъкмо обсъждаха пилето с чеснов сос, което бе едно от любимите ястия на Чарли, когато той изсумтя като от изненада, а после внезапно млъкна. И Том веднага разбра, че нещо не е наред.

— Да — отговори Чарли за огромно облекчение на Том. Но то трая само докато съзнанието му отбележи факта, че обикновено развълнуваният глас на брат му сега е абсолютно безизразен. Долавяше още тежкото дишане на Чарли. — Хм, струва ми се, че трябва да вървя.

— Добре. Поздрави от мен сладката си съпруга. — Тонът на Том бе сърдечен. Но под косата му бе избила студена пот. — Кажи ѝ, че

очаквам с нетърпение домашно приготвената лазаня, която ми е обещала.

— Непременно — каза Чарли и телефонът му замлъкна.

Отговорът му още звучеше в ушите на Том и той профуча на червен светофар. Натисна рязко спирачките и служебният черен „Форд Торъс“ се завъртя по мокрия паваж. Успя да го овладее навреме — миг преди изневиделица да се е озовал наред оживената търговска улица. Натовареният трафик пълзеше по шосето само на сантиметри от предната му броня. Непрекъснатият поток фарове караше мрачния ден да изглежда още по-сив и по-тъмен. Дъждът се стичаше по предното му стъкло, барабанеше по покрива, а тежките капки плясваха тежко по паважа и сякаш отскачаха. Чистачките работеха усилено, а по радиото предаваха популярна музика.

Той обаче не забелязваше нищо от това.

Жената на Чарли се казваше Тери, а готварските ѝ умения стигаха до приготвянето на сандвичи с фъстъчено масло.

— Господи! — Това бе едновременно молитва и обвинение.

Том си пое дълбоко дъх и призова на помощ дългогодишния си опит, за да отдели разума си от емоциите и да направи това, за което бе обучен при спешни случаи. Какво следваше? В главата му изведнъж изникна споменът за Чарли такъв, какъвто го бе видял за последен път. Чернокос, строен и привлекателен, каквито бяха всичките Брага. Преди три седмици Чарли седеше до надуваемия детски басейн в задния си двор само по боксерки и викаше за помощ, докато четиригодишните му близнаци го заливаха с леденостудена вода. Това, че си представяше усмихнатото лице на брат си, не му помагаше особено, затова Том направи всичко възможно да го прогони от съзнанието си и натисна един от бутоните на мобилния си телефон. Ръцете му не трепереха. Мислите му бяха ясни. Но пулсът му бе ускорен като на състезателен жребец на финалната линия.

Измина сякаш цяла вечност, докато слушаше сигнала „свободно“ от другия край.

„Вдигни, вдигни, по дяволите, Брус Джонсън, вдигни!“

— Джонсън на телефона.

— Том Брага — представи се Том на шефа на брат си Чарли. Студената пот, която първоначално бе избила под косата му, сега обливаше цялото му тяло. Адреналинът изпълваше вените му.

Усещаше напрегнатостта в собствения си глас, но в същото време се чувстваше спокоен и концентриран. — Къде е Чарли?

— Чарли? — Джонсън направи пауза. Том си го представяше как седи, облегнат назад, а пред него на бюрото — кафе и вестник. Островче на спокойствието сред никога нестихващия хаос. Офисът на филарделфийския шериф бе огромен, имаше множество отдели, стотици помощници и персонал, но двамата с Джонсън бяха израснали заедно в Юга и се познаваха повече от добре. Едрият широкоплещест сержант бе любимец на цялото семейство на Том. — Трябва да проверя.

Покри слушалката — не особено успешно — и извика:

— Някой знае ли къде е тази сутрин Чарли Брага?

„Побързай!“, помисли си Том и стисна зъби. После, осъзнал какво прави, се застави да отпусне челюстта си.

Само след секунди Джонсън бе отново на телефона.

— Взел е свидетел от затвора, за да го откара в Центъра за справедливост. Не е било толкова отдавна и вероятно все още е там. Има ли специална причина, поради която се интересуваш?

Центърът за справедливост. Том го виждаше. Той бе само на пресечка по-нататък вдясно. Висока каменна, правоъгълна сграда, завършваща с кубе, с вертикални прозорци, които проблясваха в жълто в дъжда.

Светофарът светеше зелено, а кръстовището беше чисто. Съзнанието му тъкмо бе регистрирало този факт и в ушите му зазвучаха стотици клаксони зад него. Секунда след това той натисна силно педала на газта. Задните гуми на „Форд“—а хвърлиха потоци вода във въздуха и колата потегли.

— Говорих с него по телефона точно преди да ти се обадя.

Гласът на Том не трепваше, въпреки че предчувствията му ставаха все по-лоши. Колата се носеше към сградата, а той не откъсваше поглед от нея, докато заобикаляше другите превозни средства в опит да стигне дотам възможно най-бързо. От двете страни на улица „Филбърт“ бяха паркирани автомобили, а пред него се простираше тясното, прокарано преди войната, авеню, което водеше до Центъра. Хора бързаха по тротоарите, минаваха покрай сградата, други се качваха или слизаха по широките каменни стъпала, водещи към главния вход. От пешеходците се виждаше само море от чадъри и

пляскащи в локвите крака. Зад въртящите се врати на Центъра се виждаха охранителите и детекторите за метал. Всичко изглеждаше съвсем нормално. Нямаше и намек за безредици. Но интуицията му нашепваше друго, а ако въобще бе научил нещо по време на тринайсетте си години в полицията, то бе да не върви против шестото си чувство.

— Все едно, че ми даде сигнал. — Том продължаваше да говори по телефона, но погледът му обхождаше района. — Нещо не е наред. Трябва да алармираш всички, които в момента са на твое разположение. Изпрати подкрепление на Чарли. И кажи на хората си да не вдигат шум. Никакви сирени. Имам наистина лошо предчувствие.

Джонсън изсумтя.

— И трябва да изпратя подкрепление само защото имаш лошо предчувствие?

— Да.

— Добре. Ще го направя — каза Джонсън. Беше професионалист и знаеше, че няма право да поема рискове, когато се касае за безопасността на някого от служителите му, както и да не подлага на съмнение интуицията на друг полицай.

Покри отново слушалката, но въпреки това Том го чу как дава съответните заповеди.

— Къде, по-точно, в Центъра? — извика Том в слушалката. Наложил се да извика, за да привлече отново вниманието на Джонсън. Том бе вече до сградата и минаваше бавно покрай редицата, паркирани броня до броня, автомобили. Хвърли бърз поглед по-нататък по шосето и откри, че всъщност няма свободно място за паркиране. Не че това имаше някакво значение. Без да обърне внимание на клаксоните, които вдигаха оглушителен шум зад него, той спря до голям сребрист „Събърбън“.

— Вероятно в мазето — отговори Джонсън. — Вероятно.

По дяволите.

Мазето бе лошо осветено и непроветрено. Намираще се на два етажа под земята. В днешно време съдилищата имат нужда от килии, в които да държат затворниците, от административни офиси, от съдебни зали, както и от просторни преддверия, в които да се събират адвокатите. И тъй като никога няма достатъчно място, килиите

обикновено са в мазето. Центърът гъмжеше от хора и активност от седем часа сутринта, когато започваха да въртят из различните офиси подсъдимите, а с тях и всички, свързани със случаите им.

Чарли би могъл да срещне какви ли не неприятности там долу.

— На мястото съм — каза Том мрачно и сложи край на връзката.

Изскочи навън в проливния дъжд с наведена глава, сякаш така щеше да може, да се предпази. Но късата му и гъста черна коса, спортното сако, бялата риза, червената вратовръзка и сивите панталони веднага прогизнаха. Той затръшна вратата на колата и затича като спринтьор към сградата, като освободи предпазителя на „Глок“-а си.

Ако имаше късмет, нямаше да се наложи да го използва. Но късметът му никога не бе особено добър.

ГЛАВА 3

„Прокурорската професия не е за разглезени красавици“, помисли си Кейт Уайт мрачно, докато елегантните обувки с марката на Стюарт Вайцман, които бе купила само за десет долара, деряха нежната кожа на петите ѝ при всяка нейна крачка. Заплатата бе малка, нямаше възможност за допълнителни доходи, а хората — е, можеше само да каже, че се срещаха много малко добри такива. Наистина много малко.

— Размърдай се, а? Той ще ни накълца на парчета, ако закъснеем — измърмори зад нея Брайън Чен.

Той бе дребен и добре сложен американец от азиатски произход, четирийсет и две годишен и вече ветеран помощник-прокурор. И определено бе един от добрите. Беше я взел под крилото си преди четири месеца, когато, на възраст двацет и осем, бе току-що завършила право и се бе присъединила към екипа на прокурора. Това бе първата стъпка в кариерата, която бе твърдо решена да я изведе до някоя от известните адвокатски фирми и до изключително добра заплата. Брайън, от друга страна, беше помощник-прокурор вече шестнайсет години и изглеждаше напълно доволен от постигнатото. Разбира се, не разполагаше със стотици хиляди долари, но и нямаше син студент, когото да издържа, както и по-малък, когото да подкрепя.

Тя искаше от живота повече за себе си и за Бен, сладкото ѝ деветгодишно момченце. Не искаше то да живее в порутени сгради и да се храни само с макарони и фъстъчено масло в дните преди получаването на заплата.

И имаше намерение да получи от живота каквото иска.

— Не закъсняваме — отговори с повече увереност, отколкото изпитваше.

Мина като хала през тежката махагонова врата на съдебна зала 207 и с облекчение видя, че е била права. „Той“, за когото Брайън говореше, съдията Майкъл Моран, без никакво чувство за хумор и назначен да води днешното дело — не се виждаше никъде, макар че

помощникът му стоеше пред скамейката и не откъсваше пълен с очакване поглед от вратата на стаята на съдията. Очевидно очакваше Негова светлост да се появи всеки момент.

„Побързай. Не бива да дразним известния с избухливостта си съдия още преди делото да е започнало“, помисли си тя, докато вървеше — с широки крачки, които бяха смърт за краката ѝ — по пътеката. Обувките ѝ бяха мокри, а идеално излъсканият, покрит с плочки, под беше хлъзгав и да вървиш бързо беше опасно. Но при дадените обстоятелства нямаше избор. Защитата вече бе заела мястото си, а галериите бяха пълни. Липсваше единствено съдията. И прокурорът. Разбира се, не бяха закъснели и това нямаше да им струва нищо, щом бяха пристигнали преди съдията.

С други думи, не можеше да им навреди онова, което той не знаеше.

Помощникът продължаваше да гледа втренчено вратата. А междувреме, скамейката оставаше незаета. По високите прозорци се стичаха сребристи потоци дъждовна вода и придаваха необичаен уют на съдебната зала. Есента беше настъпила преди повече от седмица, но днешният студен дъжд беше първият знак за смяната на сезоните. Пороят бе и причината за закъснението им — нямаше свободно място за паркиране пред съдебната зала, което означаваше, че ще им се наложи да спрат през няколко пресечки. Дъждът бе също причината обикновено гладката ѝ, дълга до раменете, руса коса сега да не се поддава на контрол и от кока ѝ да се измъкнат кичури, падащи пред лицето ѝ. Можеше само да се надява, че спиралата за мигли, която набързо бе поставила — беше водоустойчива, но евтина, така че човек никога не знаеше — все още придава красота на сините ѝ очи, а не се стича на ручейчета по гладките ѝ, бледи като слонова кост, бузи. Ако изглеждаше като тъжен клоун, нямаше да я забележат по начина, по който искаше.

Въпреки опасността, която бързото ходене по хлъзгавия под представляваше, Кейт се справяше прекрасно с всичко. Успяваше да жонглира с чадъра и дипломатическото си куфарче, да прокара пръсти под долния си клепач, за да изтрие, евентуално, следите от размазана спирала за мигли, да приглади с едно–единствено бързо движение полата на черния си костюм, което сякаш я направи още по-мокра, и да изтръска капките от предницата на бялата си блуза, та да не прилепва

прекалено плътно до гърдите ѝ. В същото време попиваше с поглед обстановката — огромната зала с висок таван, махагоновата ламперия по стените, сведените глави на членовете на защитата и обвиняемия, които очевидно се съвещаваха нещо, приглушените разговори и тихите движения в галерията, мириса от прекалено много мокри дрехи — и изпитваше задоволство. Това тук бе нейният свят. Светът, в който бе успяла да влезе без нищо друго, освен своята твърда решимост. Съзнанието, че сега принадлежи към този свят, че е едно от добрите момичета, извика лека усмивка на устните ѝ. Беше готова да се понесе на крилете си, но бе рязко свалена на земята от поредната пробождаща болка в краката си. Цената за тесните високи обувки си струваше — те бяха черни и от естествена кожа и определено допринасяха за строгия ѝ делови вид, въпреки че костюмът ѝ бе втора употреба, но Господи, причиняваха ѝ болка. Едва успяваше да я понася с достойнство и да не накуцва.

„Просяците не могат да избират“, както казваше последната ѝ приемна майка, за която тя най-малко съжаляваше. Този месец вече си беше платила наема, сметките, включително тази на бавачката, беше направила минималната вноска по картата си, бе заредила колата и дори бе купила на Бен нови маратонки. И сега, когато до началото на октомври оставаха само шест дни — плащаха ѝ на всеки петнайсет дни — беше много близо до липсата на средства. Така се получаваше всеки месец, което означаваше, че много малко — на практика нищо — не ѝ оставаше за прилични дрехи, които да носи на работа. Проблемът идваше от това, че за да постигне целите си, трябваше да изглежда професионално. И дори — като успяла професионалистка. Следователно, налагаше ѝ се редовно да обикаля магазините за дрехи втора употреба. Но, като всичко друго в живота, да купиш евтино подходящите дрехи си имаше своята цена. В момента това като че ли бяха неудобните обувки.

Стрелката на огромния кръгъл часовник, окачен над вратата, през която въвеждаха затворниците в съдебната зала, помръдна и сега вече официално бе девет часът.

Обувките можеха да вървят по дяволите. Трябваше да се размърда.

— Ето го, идва. — Брайън буквално я изблъска през ниската въртяща се врата, която отделяше галерията от залата, в мига, в който

помощник-съдията с каменното лице огледа препълнената зала и се изправи в целия си ръст.

— Всички да станат! — изгърмя гласът му. Хвърли смразяващ предупредителен поглед на Кейт и Брайън и те заеха местата си в последната секунда. Всички се изправиха и ето, че вратата на стаята на съдията бе отворена отвътре. — Съдът е в заседание. Председателства уважаемият съдия Майкъл Моран.

Уважаемият съдия Моран влезе, като черната му роба се развяваше около дебелия талас, а на кръглото му зачервено лице под късата и гъста стоманеносива коса бе изписана умора, макар че бе още едва девет часът сутринта. В ръка държеше чашка кафе, от което все още се издигаше пара. Кейт остави тихо чадъра си на пода, пхна куфарчето си под масата и се опита да възстанови равномерното си дишане. Вместо да гледа как съдията заема мястото си, придавайки си вид на самия Господ Бог, тя реши да огледа съдебните заседатели, които бяха от дясната ѝ страна. Те бяха четиринайсет на брой — дванайсет редовни заседатели и двама заместници. И включваха двама по-възрастни членове, бял млад мъж и една жена, точно както тя искаше. Ставаше въпрос за въоръжен грабеж, което не бе нещо необичайно за Филадельфия, но обвиняемият, Хулио Сото, двама и три годишен пънкар, бе пребил касиерката и тя бе прекарала пет дни в болницата. Насилието бе излишно според Кейт и правеше обвиняемия особено опасен. Беше отказала да склучи сделка. Общината — което щеше да рече самата тя — изискваше присъда от двама и три години.

Не бе изненада, че обвиняемият бе решил да иска да бъде съден от съдебни заседатели. Не че това щеше да му помогне. Обвинението разполагаше с всичко — като се започне от свидетели и отпечатъци, та чак до записите на охранителните камери и, освен ако не станеше чудо, той щеше да гние в затвора дълго време.

— Добро утро — поздрави всички в залата съдията Моран. Тонът му бе кисел. Кейт предположи, че не обича дъждовните понеделнишки сутрини, но така бе и с всички тях. Вляво от съдебната скамейка, пред компютъра си, седеше секретарката на съда, Сали Тонър, дебела петдесетгодишна блондинка. Пръстите ѝ полетяха по клавишите. Тя щеше да запише не само поздрава на съдията, но и всичко, което щеше да бъде казано в съдебната зала във въпросния ден.

— Добро утро, Ваша чест — отговориха престорено весело и в хор Кейт и противната страна. В правното училище не ги учеха как да синхронизират поведението си в съдебната зала, но повечето от тях успяваха да придобият това умение по-късно. Кейт бе сигурна, че с времето тези им действия стават автоматични.

Съдията Моран кимна и се настани на кожения си стол с висока облегалка, като внимателно остави чашката димящо кафе пред себе си. Пое листа, който помощникът му подаде. Това бе знак всички да седнат и Кейт го направи с огромно облекчение, като тайно извади петите си от обувките под масата. Помощникът се обърна към залата с обичайните думи, че всички са се събрали тук, в съдебната зала, тази сутрин, за да разгледат делото на щата Пенсилвания срещу Хулио Хуан Сото и така нататък, и така нататък.

„Веднага, щом имам възможност, ще залепя цитопласт на разранените си пети.“ Винаги имаше цитопласт в дипломатическото си куфарче.

Тъй като носеше чорапогащник, щеше да ѝ се наложи да отиде до дамската тоалетна и, следователно, да изчака почивката.

Господи!

Извади бележките си от куфарчето и дискретно се огледа в малкото огледало, което винаги държеше в един от вътрешните джобове. И с облекчение видя, че малкото грим, който бе положила, си е на мястото. Но точно както се страхуваше, косата ѝ бе на път да се освободи от шнолата и фибите — поправи набързо щетите — и носът ѝ блестеше. Иначе всичко бе наред. Не можеше да се каже, че е пищна красавица, но беше привлекателна. Лицето ѝ бе с широка челюст, високи скули и озарено от интелигентни очи, а устните ѝ бяха широки и меки. Носът ѝ, който бе малко по-дълъг от необходимото, бе най-грозното нещо в нея и сега безмилостно отразяваше флуоресцентната светлина. Но нищо не можеше да се направи. Под прикритието, че оставя дипломатическото си куфарче на пода, тя успя да избърше носа си с хартиена носна кърпичка. Винаги носеше такива, както и други неща от първа необходимост. Успя да се изправи точно когато помощник-съдията привършваше кратката си реч.

Зарадва се да види, че вниманието на съдията Моран е все още приковано в документите пред него. Брайън също бе извадил жълти служебни листове и химикал от куфарчето си и сега го въртеше между

пръстите си. Официално, случаят беше негов, но тя бе свършила цялата подготвителна работа и щеше да говори. След приключването на делото, освен ако не бе направила някоя ужасна грешка и не я уволняха, щеше да има свои собствени случаи и вече нямаше да бъде под крилото на Брайън. Резултатите от изпитите ѝ бяха излезли само преди няколко дни — бяха поразителни. Ако се изключеше фактът, че все още не бе положила клетва, тя вече бе пълноправен член на колегията в Пенсилвания и вече нямаше нужда някой да наглежда работата ѝ като прокурор.

Тя, Кейт Уайт, беше истински адвокат!

Мисълта ѝ донесе огромно задоволство. Кой би помислил? Никой, който я е познавал през живота ѝ, това е сигурно. Понякога и на нея самата ѝ беше трудно да повярва.

— Мистър Къри? — Съдията Моран най-после вдигна поглед от документите и смръщи вежди по посока на защитата.

— Какво е това?

Вниманието на Кейт веднага бе привлечено. Мистър Къри бе служебно назначеният защитник, Ед Къри, който бе такъв в няколко от случаите, по които Кейт бе работила. Те бяха достатъчно да мисли, че познава похватите му. Бе среден на ръст, слаб, плешив, в средата на четирийсетте и днес бе облечен в измачкан сив костюм, бяла риза и синя вратовръзка. Къри никога и никого не изненадваше в съда. Беше предсказуем и лишен от въображение, приемаше присърце интересите на клиентите си, но резултатите от работата му не бяха добри заради малкото време, което можеше да отдели на всеки от тях.

Къри се изправи.

— Извинявам се, Ваша чест, но ние получихме информация за този свидетел едва в петък. През уикенда разговарях с човека в затвора и реших, че...

— Свидетел? Какъв свидетел? — Кейт напъха отново краката си в неудобните обувки и се изправи толкова рязко, че столът, който бе на колелца, се стрелна назад. Брайън го улови, преди да е паднал. Съдията Моран ѝ хвърли смъртоносен поглед. Погледът на Къри се стрелна към нея за част от секундата, а после отново се фокусира върху съдията. Изглежда, се чувстваше неудобно — нещо, което не беше типично за него. „А може би така трябва“, помисли си Кейт. Да призовеш неочаквано нов свидетел в първия ден на процеса, бе едно от

онези 101 неща, които дори новациите като нея знаеха, че трябва да избягват. Бърз поглед към съдебните заседатели ѝ подсказа, че са заинтересувани. Това не беше добре. Каквото и да бе, искаше съдебните заседатели да го научат след нея. Имаше нужда да знае подробности и време, за да осмисли въздействието им върху случая, без да споменаваме задължението ѝ да неутрализира това въздействие още преди съдебните заседатели да са разбрали за какво става въпрос.

— Ваша чест, моля за разрешение да се приближа до вас.

— Разрешението е дадено. Вие също, мистър Къри.

Кейт се измъкна иззад масата и тръгна към съдията с уверена стъпка, а обувките ѝ можеха да вървят по дяволите. Езикът на тялото говореше много в съдебната зала и беше много важно да накараш противната страна да вярва, че номерата им няма да минат. В противен случай глупациите — а такива имаше много в адвокатската професия — щяха да ти сритат задника.

Като отказваше да я погледне — „А, като че ли знае, че е нарушил правилата“ — Къри също крачеше към съдията. Веднага щом се срещнаха там, Кейт заговори:

— Ваша чест, противната страна прекрасно знае, че е прекалено късно да представя нов свидетел. На откриването на такива бе сложен край преди седмици. Аз...

— Спестете си лекцията, мис Уайт. — Съдията Моран вдигна ръка, за да я накара да замълчи. — Можете да сте сигурна, че познавам графика на това дело.

Кейт стисна челюсти, кръстоса ръце на гърди и втренчи гневен поглед в него, като се надяваше, че представлява впечатляваща гледка при височината си от сто шейсет и пет сантиметра — не, сто шейсет и пет с тези високи обувки — и че успешно изразява възмущението си, предназначено за очите на съдебните заседатели. Те не можеха да чуят размяната на думи — разговорът се водеше шепнешком точно поради тази причина — но Кейт се надяваше, че поне могат да разчетат езика на тялото ѝ, който високо и ясно заявяваше: „Защитата се опитва да ни погоди номер. Не се заблуждавайте.“

— В случай, че е убягнало от вниманието ви, вие прекъснахте мистър Къри — продължи Моран. И изгледа служебния защитник. — Мистър Къри, предполагам, тъкмо се канехте да ми кажете защо едва

сега сте научили за този свидетел. И ви предупреждавам, ако открия, че преднамерено сте скривали информация от прокуратурата...

Къри поклати силно глава. Той също познаваше репутацията на Моран, който често отстраняваше адвокатите от делата. На никого не му се искаше той да е пострадалият.

— Нищо подобно, Ваша чест. Както казвах, свидетелят се свърза с нас в петък. Той самият е в затвора и твърди, че до въпросния петък не е знаел за делото. Доказателствата му са изключително важни и осигуряват на клиента ми стабилно алиби. Можете да бъдете сигурни, че, ако не беше така, нямаше да привлека вниманието Ви върху това.

— Глу... — Кейт се спря навреме и преглътна края на думата, след като Моран ѝ хвърли строг предупредителен поглед. — Ваша чест, както знаете, доказателствата срещу подсъдимия вече са решаващи. Знае го и мистър Къри. Не е възможно този свидетел да осигури алиби на обвиняемия, защото ние вече разполагаме със свидетели, както и със записи от охранителните камери, на които ясно се вижда мистър Сото на мястото на престъплението. Няма никакъв шанс клиентът ви да... — И тук хвърли твърд поглед на служебния защитник — ... е невинен.

— Мис Уайт, осъзнавам, че току-що сте се дипломирали и затова проявявам търпение към вас, но за в бъдеще трябва да знаете, че тези неща се решават от съдебните заседатели — каза Къри. Погледът на Моран се премести върху Кейт и Къри използва възможността да ѝ се усмихне самодоволно.

— Точно така — каза Моран, преди Кейт да е успяла да отговори. И кимна сериозно. Кейт разбра съвсем точно как е получил прякора си „морон“, което ще рече „умствено недоразвит човек“. Той определено не осъзнаваше кога го вземат на подбив. Също така осъзна, че Къри познава Моран много по-добре от нея и използва това като свое предимство. Нямаше никакво значение, че подходът му не бе почтен. Имаше значение само как ще въздействат точно на този съдия в точно този ден. И ето, че Моран мръщеше вежди и я гледаше гневно.

— Помнете, мис Уайт, тук сме, за да разберем истината, независимо каква е тя. Потенциално оправдателните свидетелски показания не могат да бъдат отхвърлени само защото времето на представянето им не е удобно на прокуратурата.

Моран говореше със снизходителния тон, с който преподавателите говорят на студентите си. Кейт стисна устни. Тактиката на защитата стана за нея прозрачна като стъкло. Къри знаеше, че днес не може да спечели в съда, затова се опитваше да забави делото. Забавянето бе най-добрият съюзник на всеки адвокат. Ако делото се отлагаше достатъчно дълго, всичко можеше да се случи. И повечето резултати от него щяха да бъдат благоприятни за защитата. Беше възможно свидетелите да се преместят на друг адрес или да умрат, доказателствата да се изгубят, а спомените — да се стопят. Прокурорите можеха също да бъдат преместени на друга работа. Съдиите — да се пенсионираат. И дори нищо от това да не се случеше, с всеки изминал ден случаят губеше от остротата и значението си. Извършваха се толкова много престъпления, по света имаше толкова много престъпници, че ако един случай не бъдеше разрешен навреме, лесно можеше да се изгуби в съдебната система.

Деби Бърман — касиерката от супермаркета, чиято скула и очна ябълка бяха съсипани от нападателя — заслужаваше нещо по-добро. Тя беше тук, в съдебната зала, и нямаше да ѝ бъде платено за времето, в което отсъстваше от работа. Чакаше ред да даде свидетелските си показания, да допринесе за раздаването на правосъдие. Тук беше и клиентът, който по време на нападението, е бил в магазина. Тук беше и онзи, който пълнил резервоара на колата си с газ отпред и видял Сото да излиза от супермаркета. Тук бе и полицаят, анализирал лентата от охранителната камера. Тук бяха всички, свързани със случая, събрани в съдебната зала днес в резултат на усърдната работа на Кейт. И всички разчитаха на думите ѝ, които бяха нещо като гаранция, че си струва да направят необходимото и че този път едно от лошите момчета ще си получи заслуженото. Тя беше организирала всичко, бе ги събрала тук заедно и беше провела всичките предварителни разпити. Прокуратурата работеше точно и безотказно като часовник и случаят щеше да бъде представен пред съдебните заседатели до края на деня, а присъдата се очакваше късно на следващия ден или, в най-лошия случай, в сряда. И присъдата щеше да бъде „виновен“.

„Виновен, виновен, виновен.“ Тя ни най-малко не се съмняваше в това. Бе абсолютно сигурна в присъдата, още едно лошо момче помалко по улиците и всички те щяха да си отидат щастливи по домовете.

Но ето че Къри се опитваше да провали този план. Не успя да се сдържи и смръщи вежди. За щастие, вниманието на Моран отново бе насочено към адвокатата на защитата.

— Мистър Къри, искате ли набързо да осведомите мен и мис Уайт кой е този свидетел и какви основно са показанията му, преди да съм дал разрешението си?

Къри отново я погледна. Кейт забеляза лукавите пламъчета в очите му. Знаеше, че свидетелят му е пълен боклук. Знаеше, че никой не би могъл да свидетелства, че Сото не е бил на местопрестъплението, защото Сото е бил там, извършил е престъплението и всички доказателства сочеха именно това. Погледът ѝ се стрелна към съдията, чието изражение оставаше внимателно неутрално.

„Нима той не разбира? Не вижда ли, че и самият Къри знае какви глупости са това? Не разбира ли, че го подвеждат?“

Очевидно не.

— Свидателят ми — не искам да споменавам името му пред всички тук, в съда, заради безопасността му, но той познава много отдавна обвиняемия и семейството му — казва, че мистър Сото има братовчед, който...

Веселите нотки на песен на „Пусикет Долс“ се разнесоха без предупреждение отнякъде в залата. Съдията Моран застина, Къри хвърли поглед през рамо с изненадано изражение, за да види кой смущава реда в съдебната зала, а Кейт замръзна от ужас.

Знаеше съвсем точно кой е смутителят на реда. Нейният мобилен телефон. Тя — а това бе още една от основните забрани в съдебните зали — беше забравила да го изключи. Високият и съвсем непрофесионален тон на звънене само влошаваше нещата. Бен и приятелката му Саманта изпробваха различни мелодии на телефона ѝ вчера, докато пътуваха в колата. Двете деца бяха играли заедно, после ги беше завела в „Мақдоналдс“ и най-после беше закарала Саманта у дома ѝ, а те през цялото време си бяха играли с телефона ѝ. Този бе техният любим тон звънене. И го бяха оставили. А тя съвсем бе забравила за телефона си и тяхното вмешателство, следователно не бе върнала стария делови тон звънене, нито бе изключила мобилния си апарат.

Винаги го изключваше, преди да влезе в съдебната зала. Винаги. Но днес, при цялото това бързане, беше забравила.

— Чий е този мобилен телефон? — запита с ужасяващ глас съдията Моран.

Поглед към лицето на Брайън ѝ подсказа, че му е известно откъде идва злепоставящият звук. Някъде около тяхната маса...

От нейното дипломатическо куфарче, за да бъдем поточни. То бе подпряно на далечния крак на масата и близо до този на стола ѝ. Макар да не го виждаше от мястото си, предполагаше, че вибрира, тъй като песента бе заредена с енергия.

Телефонът отново подхвана жизнерадостната мелодия, а на нея ѝ се стори, че усеща как се смалява.

— Искам отговор! — изрева съдията Моран.

Всички се огледаха в търсене на виновника. Тримата помощници тръгнаха из залата, като се споглеждаха, а после впериха погледи в съдията с надеждата, че той ще им каже какво да правят. Като познаваха Моран, бяха сигурни, че нещата бързо ще станат доста неприятни.

Кейт трябваше да признае ужасната истина: Нямаше как да се измъкне. Трябваше да признае.

— Моят, Ваша чест — каза, като виреше брадичка, макар да ѝ се искаше да потъне в земята от срам. Телефонът отново зазвъня.

„Ех, само да можеше това проклето нещо да млъкне. Моля те, Господи нека замлъкне...“

— Съжалявам, аз...

— Изключете го! — изгърмя гласът на съдията Моран. Лицето му бързо добиваше цвят на узрял домати. — Веднага!

— Да, Ваша чест.

Тя забърза към тяхната маса, като в същото време се опитваше да изглежда спокойна и делова професионалистка, но ясно усещаше погледите на всички. Лицето на Брайън бе олицетворение на смущението. Зад него, в галерията, Кейт видя множество ококорени очи. Ако се изключи подновеният звън на мобилния ѝ телефон, тишината в съдебната зала беше абсолютна.

„О, мили Боже, не мога да повярвам. Направих се на глупачка. И не само себе си, но и Брайън, и целия прокурорски офис. Моран ще избърше пода с мен. Как можах да позволя това да се случи?“

Тези бяха едни от най-веселите мисли в главата на Кейт, докато вървеше към дипломатическото си куфарче. Накрая стигна до него, клекна, отвори го и пъкна ръка в страничния джоб, за да сграбчи немлъкващия си, вибриращ телефон.

Кейт намери бутона и изключи апарата с рязко и дори злобно движение, но все пак недостатъчно бързо, че да не види номера, изписан на екрана. Звъняха от училището на Бен.

Въпреки това, основното чувство, което изпитваше в следващите няколко секунди, беше облекчение от благословената тишина, която цареше в съдебната зала.

След това я завладя по-различна тревога, която опъна още повече и бездруго напрегнатите ѝ нерви.

Бен.

Беше го оставила в училището в седем и половина, както всяка сутрин, за да не закъснее за работа. Той закусваше там с другите от ранната група, която съставляваше може би четвърт от двестата деца под дванайсет години в училището. Това бяха основно децата, чиито родители трябваше да са на работа в осем. Трябваше да изядат храната си, състояща се от овесена каша и сок, до осем без десет минути, когато отиваха в класните си стаи за официалното започване на училищните занятия. Бен беше четвърти клас, но беше за първа година в това училище, защото се бяха преместили в квартала в началото на лятото, когато тя започна работа в прокурорския офис. Съвсем наскоро ѝ беше казал, че училището е „окей“. Кое то на езика на Бен означаваше, че не иска да говори за това. Кое то я тревожеше. Но не бе изненада. На практика я тревожеше всичко, свързано с отглеждането на Бен.

Толкова много се страхуваше, че някъде ще сгреша.

Ето, че сега се обаждаха от училището и стомахът ѝ се свиваше от тревога.

Дали Бен не беше болен? Дали не се бе ударил лошо? Или пък просто училищната управа искаше нещо? Може би нещо, свързано с администрацията? Да, най-вероятно бе точно това — формуляр, който бе забравила да попълни; чек, който бе забравила да изпрати. Нещо подобно. Каквото и да беше, не можеше да им се обади сега. Налагаше се да почака до първата възможна почивка.

„Моля те, Господи, не позволявай Бен да се разболее или удари“, молеше се, докато напъхваше вече замлъкналия телефон отново в страничния джоб. Хвърли на Брайън извинителен поглед и свила се от лошо предчувствие за онова, което я очакваше, се изправи.

Бум! Бум! Бум!

Звучите, приглушени и не така оглушителни, дойдоха сякаш от нищото.

С периферното си зрение, Кейт долови неочаквано раздвижване. Отвори се рязко една от металните врати, които водеха към охранявания коридор, в който затворниците очакваха въвеждането си в съдебната зала. Тя се обърна с лице натам в мига, когато някой в галерията извика.

„Изстрели“, беше инстинктивната ѝ първа мисъл. В следващата секунда в съдебната зала настана невъобразим хаос.

За нейна изненада, Хулио Сото скочи на крака и побягна, канейки се да заобиколи масата на защитата. Излъчваше огромна заплаха въпреки ръста си от един и шейсет и пет и неприлягащия му сив костюм, който бе облякъл заради съдебните заседатели. Дългата му черна коса и светлосинята вратовръзка подскачаха при всяко негово движение, а на тясното му лице бяха изписани жестокост и триумф. В ръката си държеше пистолет, който очевидно бе извадил отнякъде.

Кейт си пое дълбоко дъх. Сърцето ѝ прескочи един удар.

Не! — канеше се да извика, но от гърлото ѝ не излезе нито звук.

— Няма да ме вкарате обратно в затвора! — извика Сото и викът му бе последван от множество силни писъци.

Съдията Моран бе скочил на крака. Кейт отчете това, макар погледът ѝ да следваше неотлъчно Сото. Съдията вдигна ръце с дланите напред, като че ли се канеше да отблъсне заплахата. Очите му бяха широко отворени, както и устата му. Имаше вид на човек, който се кани да каже нещо важно или да извика. Каквото и да се канеше да направи, не успя. Кейт продължаваше да гледа, когато главата му експлодира на хиляди парченца и мозъкът му се пръсна из залата.

ГЛАВА 4

Кейт бе завладяна от ужас. Прие бруталното убийство на съдията Моран като силен удар в стомаха. Не ѝ достигаше въздух. Ушите ѝ бучаха. Усещаше горчив вкус в устата си.

„Това не може да се случва наистина.“

Стената зад съдията бе оплескана с кръв и мозък. Червеното влажно петно, в което се бе превърнала главата му, все още висеше във въздуха на нейното място, след като тялото му се бе свлякло тежко на пода. Коленете на Кейт се огънаха. Не успя да се задържи на крака и падна на колене до масата, ококорила широко очи от изненада и с тежко биещо сърце. Дланите ѝ, свити в юмруци, затискаха устата ѝ. Не можеше да помръдне. Не можеше да диша. Чувстваше се така, сякаш нямаше крайници, които да застави да се движат. Струваше ѝ се, че наблюдава всичко това от огромно — и безопасно — разстояние.

„Моля те, о, моля те, нека това е само кошмар.“

Двама мъже — поне единият от тях беше затворник, ако се съдеше по оранжевата униформа, която носеше — се втурнаха в залата откъм охранявания коридор. В ръцете си държаха пистолети. Сото им хвърли поглед през рамо.

— *Vamonos!* Да вървим!

Бум! Бум!

Прозвучаха още изстрели, идващи откъм мястото на съдебните заседатели. Единият от помощниците бе прострелян, макар Кейт да не виждаше кой стреля, тъй като все още бе коленичила на пода. Но усещаше смута и нарастващата паника около себе си. Няколко секунди бяха достатъчни съдебната зала да се превърне в калейдоскоп от цветове, звуци и движение.

Сото и новодошлите се приведоха и затичаха към предната част на залата. Онзи в оранжевата униформа с късите ръкави извика:

— Какво направи току-що, по дяволите?

— Убих го. И какво? — извика в отговор Сото.

— Ти, глупаво лайно!

— Върви по дяволите.

Като продължаваха да се ругаят, тримата, все така приведени, бързо напредваха към прозореца, като ловко избягваха куршумите и в същото време спореха. Къри легна на пода пред пейката и покри главата си с ръце, а в следващата секунда един куршум се заби в гладката махагонова повърхност на не повече от петдесет сантиметра от него. Секретарката на съда вдигна ръце над главата си и затича, завладяна от паника, към мястото на съдията. Мъжът от охраната, който бе най-близо до пейката, изпищя и падна; Кейт разбра, че е прострелян, още преди да види кръвта, изтичаща от дупката в главата му. Във въздуха се издигаха и смесваха ужасяващи писъци, ругатни и остри изстрели — дори след всичките тези години Кейт лесно би ги разпознала — отразяваха се от тавана и стените и отекваха като зловеци и оглушителни гръмотевици. Мирисът на барут и разядена плът изпълваше съдебната зала.

Кръвта продължаваше да се стича от главата на охранителя и да приижда към нея като червено ручейче по каменния под, изцапан сега с черни и тъмночервени петна.

Миризмата достигна до ноздрите ѝ.

„Човешката кръв има мирис на сурово месо. О, Господи, спомням си този мирис...“

Стомахът на Кейт се преобърна. Повдигна ѝ се, но не можеше да повърне. Като че ли беше парализирана. Шокът — добре бе, че най-после бе успяла да определи студеното чувство като шок — я обездвижваше ѝ я приковаваше към гладките и твърди плочки под краката ѝ.

„Кръв, толкова много кръв... Кръв навсякъде... Стените са изпръскани с кръв, подът също, кръвта изтича от разядената плът...“

Времето пълзеше ужасно бавно. Като че ли бе спряло. Стомахът ѝ се сви болезнено. Сърцето ѝ блъскаше в ушите — бързо и тежко. Обзета от леденостуден ужас, тя осъзна, че не може да направи нищо, за да спаси себе си или някого другото от кошмара, разгръщащ се около тях.

— Къде са те? — извика мъжът в оранжевата униформа с къси ръкави. Достатъчно силно, за да надделее гласът му над експлозията от звуци — толкова високи и пронизителни, та на Кейт ѝ се струваше, че ще оглушее.

— Откъде да знам, по дяволите? — извика в отговор Сото.

— Трябваше да са тук!

— Излезте навън, излезте навън! — разнесе се от галерията призивът на някой от невинните граждани, подтикващ другите да побягнат в търсене на безопасност.

— Мамо, къде си? — Пронизителният детски писък долетя също откъм галерията.

— Господ да ми е на помощ. Исусе, помогни ми! — проплакваше жената до нея.

Тези, а и други гласове, достигнаха до нея измежду многото писъци и викове. Хората наоколо отчаяно се бореха да оцелеят. Ако можеше да помръдне, щеше да запуши ушите си с длани, но крайниците ѝ бяха натежали като олово и упорито отказваха да се подчинят на заповедите на мозъка ѝ. Дишането ѝ бе забързано и плитко. Пулсът ѝ — ускорен. Студена пот я обливаше на вълни. Знаеше, че трябва да се размърда, да побегне, да се скрие, но стоеше на мястото си като закована. Не, не можеше да помръдне. За втори път в живота си бе прикована на място от ужаса. Движеха се само очите ѝ, оглеждаха се отчаяно наоколо.

О, Господи, колко ли бяха мъртвите!?

Вдигна поглед нагоре и забеляза, че някои от хората в галерията бяха залегнали на пода в отчаян опит да избегнат куршумите, които охраната и затворниците продължаваха да си разменят. Други прескачаха пейките и тичаха по централната пътека, приведени на две, блъскайки се един в друг, докато се опитваха да излязат през вратата, през която тя и Брайън бяха влезли преди малко. Един от тях бе прострелян в гърба и събори двамата пред себе си, докато падаше. Онези, които тичаха по пътеката след него, прескочиха падналите тела. Съдебните заседатели бяха като препускащо стадо, устремено към стаята на съдията.

Куршумите бяха навсякъде.

Друг от помощниците се движеше прилепен за лявата стена на съдебната зала и стреляше непрекъснато и безмилостно по тримата затворници, но скоро бе улучен от ответен куршум. Изстрелите разкъсваха тъпанчетата на Кейт. Пищеше от ужас заедно с останалите, но отново от устата ѝ не излизаше нито звук. Писъците ѝ звучаха само в собствената ѝ глава.

— Кейт, за Бога, залегни!

Настоятелният глас долетя съвсем отблизо. Нещо топло и леко влажно сграбчи крака ѝ. Тя изпищя, подскочи и си пое рязко въздух. Реалността я връхлетя, сякаш я поляха с леденостудена вода.

„Мога да умра тук и сега. Не, не мога. Какво ще стане с Бен?“

Пред очите ѝ изникна лицето на любимото дете, а паниката отново я завладя. Инстинктът ѝ за оцеляване се задейства. Осъзна, че топлите и влажни пръсти на Брайън са я докоснали по глезена, и го видя да се подслонява под съмнителното прикритие на масата. Той пълзеше на лакти и колене и дишаше тежко, очевидно облян в студена пот. В очите му, които срещнаха нейните, се четеше единствено страх.

„О, мили Боже, убиха съдията Моран. Ние, прокурорите, вероятно сме следващите в списъка им.“

Времето поднови нормалния си ход. Тя се обърна и запълзя с трескава бързина към Брайън. Сърцето ѝ биеше тежко като на маратонец. Дланите ѝ бяха изпотени, плъзгаха се по пода. Макар да знаеше, че не е в безопасност, тя се почувства на сигурно място под слабото прикритие на махагоновата повърхност. Притисната до успокояващо топлото тяло на Брайън, надигна глава, за да види къде са затворниците. Но не можеше да види кой знае какво, защото ѝ пречеха дипломатическото ѝ куфарче, чадърите и документите, паднали от масите и разпилели се по пода, долната част на пейката, подиумът, подсъдимата скамейка и мястото, столът, на който трябваше да седи секретарката на съда, а и много други неща наоколо. Единствените, които виждаше от този ъгъл, бяха простреляният охранител и Къри, който пълзеше бързо към масата на защитата и най-вероятно се опитваше да стигне до стената, която отделяше галерията от другата част на съдебната зала.

— Ситуацията е лоша — прошепна в ухото ѝ Брайън с треперещ глас.

— Трябва да се измъкнем оттук. — Ужасът я стискаше за гърлото и думите ѝ излизаха трудно. Може и да се чувстваха в безопасност в тази малка тъмна пещера, но тя със сигурност знаеше, че не са. Трябваше да оцелее — заради Бен, ако не заради нещо друго.

Какво щеше да прави той без нея? Баща му беше мъртъв, а тя нямаше семейство, което да се грижи за него. Щеше да бъде съвсем сам на света. Тази мисъл я изпълни със смразяващ страх.

— Онова копеле там ли е, чака ли ни? — запита високо мъжът в оранжевата униформа. — Виждаш ли го?

— Не мога да видя нищо заради проклетия дъжд.

— Трябва да рискуваме. Да вървим.

Като съдеше по яснотата, с която думите достигаха до нея, Кейт смяташе, че поне двама от затворниците са близо до нея. Струваше й се, че куршумите прелитат директно над главата ѝ. Все още не можеше да ги види, което извикваше у нея още по-силна паника. При мисълта, че всяка секунда можеха да си спомнят за нея и Брайън, Кейт потрепери.

„Моля те, Господи, нека не умра сега.“

Дишаше така забързано, че се страхуваше да не припадне. Сърцето ѝ биеше оглушително в ушите и ѝ пречеше да чуе каквото и да било за секунда. След като това премина, чу силен трясък откъм мястото на съдията, но, колкото и да се опитваше, не можеше нищо да види и не знаеше какво го е причинило. Беше сигурна в едно — двамата с Брайън бяха в смъртна опасност. Знаеше, че масата на защитата им дава само илюзорна закрила, затова отчаяно се огледа за най-добрия начин за бягство. Стената, която отделяше галерията и трябваше да държи масите на безопасно разстояние от членовете на съда, сега не работеше в техен интерес. Намираще се на около метър зад тях и ги лишаваше от какъвто и да е път за бягство. Така, както тя виждаше нещата, имаха само три възможности. Можеха да прескочат стената и да се опитат да избягат през галерията; можеха да затичат към малката въртяща се врата, да се смесят с другите по централната пътека и да се опитат да минат през вратата, а можеха и да останат на мястото си. Първите две възможности щяха да ги изложат на куршумите, които продължаваха да прелитат из цялата зала, а ако лошите момчета ги забележеха, което сигурно щеше да се случи, щяха да се превърнат в подвижни мишени и да получат по куршум в гърба. Третата възможност изглеждаше най-сигурна, — или лесно можеха да бъдат улучени от заблуден куршум, който щеше да ги убие или да бъдат открити от някой от тримата престъпници.

Беше сигурна в това, след като видя какво стана със съдията Моран.

Мисълта, че е оставена на милостта на престъпниците, я накара да се облее в студена пот.

— Трябва да намерим начин да се измъкнем — прошепна тя на Брайън, който се оглеждаше отчаяно като нея.

Той кимна.

Преди още дори да са помислили да помръднат от мястото си, последният останал жив от охраната — онзи, който преди малко стоеше до скамейката на съдебните заседатели — се появи в полезрението им. Кейт забеляза, че е на средна възраст, че кестенявата му коса е започнала да посивява на слепоочията и че има малко коремче. Той изтича трмаво напред, приведен, и извика в радиостанцията си: „Застрелян служител! Застрелян служител!“, като в същото време стреляше, за да се прикрие. Секунди след това вече беше прострелян в гърба. Тялото му падна напред, само на няколко метра от мястото, където се криеха тя и Брайън, и радиостанцията се плъзна по пода. Кейт ужасено загледа пърхащите му клепачи и червеното петно, което бързо се разливаше по гърба на тъмносинята му риза. Но той не бе мъртъв, поне не още, защото сви ръка в юмрук.

Сърцето ѝ прескочи един удар.

„Той има нужда от помощ...“

Но не можеше с нищо да му помогне. Не можеше дори да се приближи до него, без да се изложи на порой от куршуми.

— Дръж се — прошепна му. Очите му вече бяха престанали да премигват. Гледаше я втренчено, погледът му беше изцъклен, и тя се страхуваше, че това е равносилно на лоши новини. Беше почти сигурна, че не я вижда.

Докато продължаваше да го гледа, завладяна от ужас, се случиха две неща. Първо се чуха стрелба и звънът от счупено стъкло. Ако се съдеше по звука, беше счупен най-близкият до тях прозорец. Парченцата стъкло се посипаха шумно по пода и вдигнаха облак прах във въздуха. Второ, откъм далечния край на залата, където бяха и вратите, водещи към коридора, се разнесе мощен вик. Достатъчно висок, та да бъде чул сред целия този хаос:

— Полиция! Останете по местата си! Залегнете, залегнете!

„Слава Богу, спасени сме...“

— По дяволите! — извика едно от лошите момчета — беше сигурна, че не е онова, облечено в оранжевата униформа с късите ръкави. Последваха нови оглушителни изстрели и викове, които увериха Кейт, че съдебната зала е още доста пълна.

— Навън има цяла армия от тези прасета! — изпищя лошото момче в оранжевата униформа. Гласът му идваше от място, много близо до Кейт, което никак не ѝ се нравеше.

— Ще се погрижа. — Този глас бе висок и истеричен.

— Хулио, недей!

Дори да бе последвал отговор, Кейт не го чу. Може би защото думите бяха заглушени от поредното: „Казах никой да не мърда!“, последвано от нов порой изстрели. Куршумите свистяха във въздуха — толкова близо до нея, че чуваше свистенето от триенето им във въздуха. Един се заби в скамейката на съдебните заседатели, която бе само на няколко метра от тях. Друг — в пода, само на сантиметри от дипломатическото ѝ куфарче. Дватамата с Брайън инстинктивно покриха главите си и се опитаха да се слоят с пода. Бяха толкова близо един до друг, че бе трудно да се каже къде свършваше неговото тяло и започваше нейното. Кейт съдеше по шумовете, които достигаха до нея. Кейт бе почти сигурна, че се стреля и извън сградата. До ушите ѝ долетя приглушен вик и по гръбнака ѝ полазиха студени тръпки.

— Мисля, че сградата е обградена — прошепна Брайън. — Мисля още, че застреляха онзи, който скочи през прозореца. — И двамата трепереха неудържимо. Зъбите на Брайън тракаха, а това само подчертаваше силата на думите му.

— Иска ми се всички да скочат.

Друг куршум се заби в крака на масата само на сантиметри от Кейт. По нея се посипаха трески. Тя ахна и втренчи поглед във въпросния крак, започна да трепери неудържимо и се притисна в Брайън.

— Господ да ни пази... — Думите на отчаяние излязоха от устата на Брайън. Кейт му хвърли поглед и видя, че се е свил на кълбо и е покрил главата си с ръце.

Стъпките се приближаваха. Кейт ококори очи, устата ѝ пресъхна. Обърна рязко глава по посока на звука. Чуваше гласовете, но не можеше да види кой говори. Откри, че вероятно е ужасяващо да бъдеш сляп.

Но тази истина не бе така ужасяваща като осъзнаването на следния факт: стъпките най-вероятно отекваха от краката на някого от стрелците, защото нямаше никого друго на това място в съдебната зала.

Докато оглеждаше внимателно оскъдния периметър, до който погледът ѝ достига, сърцето ѝ препускаше лудо. Стомахът ѝ се свиваше от страх. Очите ѝ се стрелкаха отчаяно наоколо, но не се виждаше нищо ново. Буквално залепнала за пода, поемайки си мъчително въздух на пресекулки, тя се опита да попие всичко само с един поглед, когато осъзна, че вдишваният въздух се е променил — той беше по-студен и миришеше на дъжд, което потвърди предположението, че се е счупил най-близкият до тях прозорец. Затворниците очевидно бяха планирали да скочат навън, но се бяха отказали — всички без Сото — заради полицаите, обкръжили сградата. Кейт чуваше силния шум от пороя и сирените, чийто вой се връзваше във въздуха. Много сирени — като че ли цялото полицейско управление се беше устремило към Центъра за правосъдие.

„Ако оцелея в следващите няколко минути, всичко ще бъде наред.“

— Хвърлете оръжието! Веднага! — извика един от полицаите извън залата. Тя и Брайън инстинктивно се сгушиха един в друг и сведоха глави. Трепереха неудържимо, защото воят на сирените и оглушителните звуци от близките изстрели не секваха. В този момент идеята да се измъкнат отгук изглеждаше невъзможна.

„Моля те, моля те, нека оживеем...“

Чуха се отново близки стъпки от бягащи нозе и по гръбнака ѝ отново полазиха леденостудени тръпки. Обзета от тревога, отново се огледа — поне дотам, докъдето погледът ѝ стигаше. Нищо ново в празната една трета от съдебната зала, освен двата трупа на мъжете от охраната. Вече бе сигурна, че и вторият прострелян е мъртъв; очите му бяха изцъклени, а свитите в юмруци длани се бяха отпуснали. После, внезапно, гледката се промени — появи се чифт черни маратонки. Сърцето на Кейт се качи в гърлото, когато пред очите ѝ се появи затворникът в оранжевата униформа, клекнал като жаба. В ръка държеше огромен черен пистолет. Кейт усещаше мириса на изгорял барут, който се разнасяше от дулото му. Той, както и Сото, бе латиноамериканец, в средата на двайсетте, и пънкар. Лицето му бе кръгло, гладко избръснато и едва ли не бебешко, с пълни бузи и брадичка с трапчинка. Потеше се и дишаше тежко, а на лицето му бе изписана паника. Гледаше някъде над главата ѝ, над масата, вероятно към ченгетата в другия край на залата. Очите му бяха малки и жестоки.

После той сведе глава и погледите им се срещнаха.

— Хвърлете оръжието! — изрева един от полицаите в галерията. Сърцето на Кейт блъскаше толкова силно в гърдите, че думите достигнаха до тях приглушени и сякаш от километри разстояние.

Затворникът в оранжевата униформа с нищо не показва да е чул. Дори не премигна. С ужасяваща яснота, Кейт осъзна, че най-вероятно гледа смъртта си в лицето.

Спря да диша.

„О, моля те, моля те, моля те, не му позволявай да ме застреля.“

— Хвърли оръжието! — извика повторно ченгето. Едва тогава Кейт отчете факта, че говори в единствено число, за разлика отпреди. Това означаваше ли, че бе останал само един въоръжен затворник? Този в оранжевата униформа с къси ръкави?

— Хайде! — Затворникът в оранжевата униформа я сграбчи за лакътя и пръстите му се забиха грубо в плътта ѝ. Насочи дулото на пистолета си в лицето ѝ и я дръпна към себе си. Тя не се опита да се съпротивлява; ни най-малко не се съмняваше, че той ще я застреля. Коленете ѝ се бяха разранили от колениченето на твърдия под. Беше толкова силно изпотена, че ръката ѝ бе хлъзгава и не му бе лесно да я измъкне изпод масата. Кейт гледаше втренчено малкото кръгло дуло. Спомни си как бе експлодирала главата на съдията Моран. Това щеше да се случи и с нея, ако той дръпнеше спусъка.

„Не, не, не.“

Не можеше обаче да направи нищо за собственото си спасение. Брайън не се опита да ѝ помогне. Напротив, отдръпна се от нея и тя не можеше да го обвинява. Беше повече от ясно, че ще бъде мъртъв в секундата, в която се намесеше.

— Моля те, имам малко момченце — каза Кейт, когато коленете ѝ се блъснаха в краката на затворника. Опита се да срещне погледа му, да провокира неговата хуманност, но той отново гледаше някъде над масата, вероятно към ченгетата (надяваше се да са няколко, а не само едно) в другия край на залата. Сърцето ѝ блъскаше тежко като парен чук. Изпитваше толкова силен страх, че ѝ прилошаваше.

— Млъкни, да те вземат дяволите! — Оранжевата униформа я обърна с гръб към себе си и обгърна гърлото ѝ с ръка така, че едва не я задуши. Успяваше някак си все още да държи главата си под масата. — А сега ще се изправим. Заедно.

Студеното и твърдо дуло на пистолета се заби в бузата на Кейт. Сърцето ѝ прескочи един или два удара, не беше сигурна. Коленете ѝ трепереха и заплашваха да се огънат, но затворникът успя да я изправи. Беше притисната в него, а ръката, която притискаше гърлото ѝ, бе изненадващо мускулиста, така че нямаше възможност да се освободи. Тялото му бе топло, твърдо и усещането за допир до него бе неприятно. Бе малко по-висок от нея така, с тези високи обувки, но бе по-мускулист и много по-силен от нея. Усещаше миризмата му — на някакъв евтин афтършейв. Чуваше тежкото му дишане.

Повдигна ѝ се.

— Ще я убия! — извика той, все така притискайки я към себе си, докато двамата бавно се изправяха. Ръката му я принуди да вирне брадичка. Дулото на пистолета отново се заби в бузата ѝ. — Отдръпнете се или ще ѝ пръсна главата!

— Не стреляйте! — извика някой. Може би беше ченге, но главата на Кейт бе наклонена под такъв ъгъл, че тя не можеше да види кой говори. — Не стреляйте! — извикаха няколко гласа и откъм другия край на залата, вероятно негови колеги.

Ръката му се премести по-надолу, към основата на гърлото ѝ и тя можеше отново да наведе глава. Коленете ѝ се огъваха, но той успяваше да я задържи права. Пред погледа на Кейт се разкри съдебната зала, в която всички други цивилни — може би десет на брой — се бяха свили на кълбо и се криеха в галерията. Много малко се осмеляваха дори да надзърнат иззад прикритията си. До задната стена се бяха строили в редица въоръжени мъже от охраната и полицаи. Имаше още такива на вратата и в коридора. Те стояха, вцепенени и лишени от способност за действие. Само двама от тях носеха защитни жилетки, останалите — не. Всички имаха оръжие и го бяха насочили към нея. Никой не помръдваше. Главното ченге с черната коса и маслиновата кожа не беше в униформа, а носеше синьо сако, бяла риза и червена вратовръзка. Дрехите му бяха прогизнали от проливния дъжд и прилепнали към стройното му широкоплещесто тяло. Беше, може би, в средата на трийсетте и бе достатъчно привлекателен, че при други обстоятелства да го погледне втори път. Беше коленичил на пътеката, пред всички други, и държеше пистолета си и с двете си ръце. Както и другите, и той бе насочен право в Кейт.

„Не, не трябва да стреляте в мен“, каза си тя и се опита да успокои бясно препускащото си сърце. Знаеше, разбира се, че дулата на пистолетите не са насочени в нея, а в мъжа, чиято заложница беше.

Тя просто се бе озовала на пътя му.

Погледът ѝ срещна очите на ченгето. Тъмните му очи с цвят на оникс бяха обградени с тежки клепачи. Бяха хладни, спокойни, окуражаваха я. Той задържа погледа ѝ за части от секундата, преди цялото му внимание да бъде насочено към мъжа зад нея. Ако въобще изпитваше тревога, то това не личеше.

— Пусни я — каза ченгето. Гласът му, както и очите му, беше спокоен. Кейт разбра, че до този момент все пак е дишала, защото ръката на затворника се стегна около гърлото ѝ и сега вече наистина я лиши от въздух. Тя се задъха и хвана и с двете си ръце косматата му ръка. Не смееше да забие нокти в плътта му от страх да не я застреля. Изпълнените ѝ с ужас очи не се отделяха от тези на ченгето.

Полицаят не погледна повече. Цялото му внимание бе погълнато от мъжа, чиято заложничка бе тя.

— Да, бе! — Оранжевата униформа избухна в подигравателен смях и започна да я дърпа вдясно, към охранявания коридор. Тя се препъваше в невъзможно високите обувки, но той я принуждаваше да стои с болезнено изправен гръб. Хватката му се отпусна малко заради движението и тя отново можеше да диша. Изпитала облекчение, тя започна жадно да си поема дъх. — Какво, да не ме мислите за някакъв проклет глупак?! Мислите, че не знам каква присъда ме очаква? — Поколеба се за части от секундата и Кейт почувства повдигането и спадането на гърдите му, долепени за гърба ѝ. — Искам хеликоптер. Пред сградата. След петнайсет минути. В противен случай ще я убия.

— Ако я убиеш, ние ще убием теб — каза спокойно ченгето. Тонът му бе словесният еквивалент на небрежно повдигане на раменете. Слабото му лице бе абсолютно безизразно. Погледът му не се откъсваше нито за секунда от похитителя ѝ. Дулото на пистолета му ги следваше.

— Ако не получа хеликоптер, съм мъртъв и бездруго.

— Не и днес.

— Майната му на днешния ден! Искам хеликоптер, чувате ли? Или тя е мъртва.

Стигнаха до вратата, която водеше към охранявания коридор.

— Отвори вратата! — прошепна в ухото ѝ Оранжевата униформа. Кейт не се подчини веднага и той заби дулото на пистолета в бузата ѝ, разкъсвайки кожата. Болката бе внезапна и остра. Тя трепна и нададе приглушен вик, след това протегна ръка към бравата, която едва виждаше с крайчеца на окото си. Беше сребристо сива и хлъзгава под потната ѝ длан, както скоро откри.

„Не натискай бравата. Опитай се да го забавиш...“

— Виж — каза тя, едва мърдайки болезнено пресъхналите си устни и знаейки, че е безполезно, още преди да е опитала, — може би ще успееш да сключиш сделка...

— Отвори проклетата врата! Веднага!

— О!

Дулото на пистолета отново се заби в бузата ѝ, точно под скулата. Този път дори усети как кожата ѝ се разкъса. Към врата ѝ се спусна топла струйка, за която знаеше, че е кръв. Болката бе нищо в сравнение с изпълващия я страх и, като дишаше тежко, тя се предаде. Напрегнатостта на мускулите му, повърхностното му и накъсано дишане, потта, която го обливаше и горещината на тялото му ясно ѝ подсказваха колко е отчаян. Беше сигурна, че ако не му се подчинява, ще я убие тук и сега. Много бавно, тя натисна бравата и успя да отвори вратата, въпреки хлъзгавата си от потта длан.

Започна да я отваря все по-широко, сантиметър по сантиметър.

— Пусни я и ще разполагаш с години, в които да мислиш как да избегнеш смъртното наказание — каза ченгето с все същия спокоен тон, сякаш говореха за времето. Тя го гледаше умолително. Но той не я удостои с вниманието си, дори окото му не мигна.

Кейт не искаше дори да мисли какво щеше да се случи с нея, ако оранжевата униформа успееше да я изблъска през вратата.

„О, Бен. Мама толкова много те обича, Бен.“

При мисълта, че може никога вече да не види малкото си момченце, тя неудържимо заплака.

— Това трябва да е много лесно за умно момче като теб — продължаваше да говори полицаят. — Знаеш как работи системата. От друга страна, ако я убиеш, ти гарантирам, че няма да доживееш утрешния ден.

— Пълни глупости! — каза Оранжевата униформа и за ужас на Кейт ритна вратата. Двата се озоваха в охранявания коридор. Мъжът

безмилостно буташе и дърпаше Кейт. — Няма начин да се хвана, амиго. Няма начин. Имате петнайсет минути да ми докарате хеликоптера.

ГЛАВА 5

Вратата, която се затваряше автоматично, се затръшна пред лицето на Кейт. Сърцето ѝ се качи в гърлото. По гърба ѝ полазиха студени тръпки. Сега беше сама с оранжевата униформа и онези, ако имаше такива, останали в охранявания коридор. Тук цареше странна тишина. Беше толкова тихо, че чуваше работата на климатичната инсталация. На стената, точно над вратата, имаше охранителна камера — или по-скоро онова, което бе останало от нея. Беше очевидно безполезна, надупчена и изкривена от куршумите. Въздухът бе застоял и имаше неприятен мирис. Приличаше на въздуха в препълнен самолет. В тази част на сградата се допускаха единствено затворници и охранители, но Кейт се съмняваше, че някой от охраната бе останал жив.

— Заклучи вратата — нареди ѝ Оранжевата униформа. Кейт сведе поглед и видя, че има резе под бравата. Той не искаше някой да излезе след тях и това потвърди впечатлението ѝ, че и двамата му другари са мъртви или тежко ранени. Обзета от отчаяние, чувствайки се така, сякаш сама се лишаваше от всяка надежда, Кейт се подчини. Резето щракна. Гладката метална врата бе непроницаема за куршумите и тя го знаеше. Сега разбра, че през нея не проникват и звуците. Каквото и да ставаше в съдебната зала — а тя отчаяно се надяваше там да организират спасяването ѝ — тук нищо не се чуваше.

— Добро момиче. Прокурор.

Злобата, с която изрече „прокурор“, я убеди още повече, че съдбата ѝ е предопределена. Каквото и да се случеше, щеше да я убие.

Освен ако не се случеше чудо или не измислеше начин да се освободи в следващите петнайсет минути, без да му оказва видим натиск.

— Имаш ли часовник? — Без да я изчака да отговори, добави: — Колко е часът?

Тя сведе поглед към часовника си и отговори, че е 9:16.

— Добре. Тръгвай.

Обърна я отново с гръб към себе си, притисна дулото на пистолета си малко над кръста и започна да я бутва към далечния край на коридора. Тя направи гримаса заради внезапно пронизалата я в кръста болка, но не възрази. Обувките продължаваха да се врязват в петите ѝ, но това неудобство бе така незначително в дадената ситуация, че едва ли трябваше да му обръща внимание. Потеше се и трепереше едновременно, сърцето ѝ биеше тежко в гърдите, а умът ѝ препускаше.

„Остани спокойна. Мисли. Трябва да има начин да се измъкнеш.“

Коридорът бе част от лабиринт от такива, съединени помежду си, които водеха от мазето, където държаха затворниците, до други места в сградата. Те имаха за цел да отделят затворниците от обществеността, дори когато се налагаше да делят едно и също пространство. Изградени с цел сигурност и предохранителни мерки, те позволяваха на охраната да местят затворниците из Центъра, без никой да ги вижда. При спешни случаи, всяка част от сградата можеше да бъде изолирана от другите от стоманени и непроницаеми за куршумите врати. Тези мерки за сигурност сега се обръщаха против нея. Доколкото знаеше, а и доколкото можеше да види сега, коридорите бяха непревземаеми.

Този специално бе тесен, боядисан в мрачен сив цвят и ярко осветен от флуоресцентните лампи над главите им. Подът бе бетонен. Две врати — и двете метални и с малки прозорчета, преградени с решетки и позволяващи на охраната да наблюдава затворниците вътре — водеха съответно към две килии вдясно. Лявата стена се простираше, ненарушавана нито от врати, нито от прозорци, мрачна и сива. В далечния край на коридора се виждаше черен монетен телефон. Под него имаше стол, на който охраната седеше, докато чакаше да стане време да придружи някой от затворниците до съдебната зала. До тях се виждаше друга солидна метална врата. Тя беше близък на онази, която водеше в съдебната зала, но тази водеше към друг коридор, който се простираше като че ли до безкрая. Тя също беше затворена. Основното бе, че охраняваните коридори представляваха вътрешен затвор, скрит за очите на всички юридически и цивилни лица, които влизаха в Центъра по правосъдие. Страхуваше се, че за да бъде изведена оттук със сила, полицията трябваше да

положи херкулесовски усилия, а похитителят ѝ лесно щеше да я убие, докато се опитваха.

Изведнъж ѝ хрумна, че вратите на килиите най-вероятно също са непроницаеми за куршумите, и у нея се породи нова надежда. Ако успееше някак си да се отскубне от хватката на Оранжевата униформа, може би щеше да успее да се заключи в някоя килия...

— По-добре се моли хеликоптерът да дойде навреме — каза той и заби дулото на пистолета в гърба ѝ.

„О, да.“ Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои. „Ако се обърна рязко и успея да го съборя на земята, може би ще успея да се скрия в някоя от килиите и да се заключа...“

— Може би хеликоптерът не е единствената ти възможност. Може би ще успеем да измислим нещо друго... Като, например, да сключим сделка. — Гордееше се с това колко спокойно прозвуча гласът ѝ. Умът ѝ продължаваше да препуска, преценяваше добрите и лошите страни на все още недообмисления ѝ план за бягство. Бе така тихо в коридора, че тракането на токчетата ѝ по пода бе оглушително. Гласът ѝ отекваше като ехо. — Например, ако ми позволиш да изляза жива от това, ще ти дам стопроцентова гаранция, че ще те отърва от смъртното наказание.

— Не ми ги пробутвай тези. Не можеш нищо да гарантираш. — Дулото на пистолета отново се заби в гръбнака ѝ. Тя изви гръб в инстинктивен опит да избегне болката — безуспешно — и трепна. — И ако не си затвориш проклетата уста, ще те убия веднага.

„Добре... Поеми дълбоко дъх.“

Толкова по въпроса да се измъкне с обещания. Продължи да върви напред, а сърцето ѝ заблъска в гърдите, когато реалността я връхлетя с пълна сила. Ако този тук не получише искания от него хеликоптер — а нямаше да го получи, беше ѝ добре известно как работи заплахата със заложниците — или ако не ѝ се удадеше възможност да избяга, беше мъртва.

След клането в съдебната зала, той очевидно знаеше, че няма какво да губи. Беше заслужил смъртно наказание вече поне шест пъти. Още един труп — нейният — нямаше никакво значение за него.

И очевидно не беше почитател на прокурорите.

„Моля те, Господи, не позволявай да умра.“

Лицето на Бен изникна пред очите ѝ. При мисълта как ще страда синът ѝ, ако нещо се случи с нея, в очите ѝ отново бликнаха топли и солени сълзи.

„Дръж се“, каза си, изпълнена с ожесточение. Мъката, ненавременна и донякъде неоснователна, стегна още повече сърцето ѝ. Запримигва бързо, за да прогони нежеланите сълзи, преди да са потекли по бузите ѝ, и се застави да не мисли за Бен. Ако искаше да ѝ остане надежда за оцеляване, умът ѝ трябваше да бъде спокоен и бистър, фокусиран върху настоящето.

„Направи като Мечо Пух. Мисли, мисли, мисли.“

Тъкмо когато стигнаха до първата килия, бравата на вратата ѝ се разтресе. Кейт ококори очи от изненада и дори подскочи леко, когато видя лицето, долепено до прозорчето. Беше мургав и плешив мъж, чиито черти бяха странно изкривени от стъклото. Гледаше ги и безуспешно се опитваше да отвори вратата.

— По дяволите! — В гласа на похитителя ѝ се усещаше гневна нотка. — Отвори вратата.

Това бе адресирано към нея и тя се подчини. Ключалките на всички затворнически килии бяха от външната страна. Разбира се. Затворниците трябваше да бъдат заключени вътре. По всяка вероятност вратите въобще не можеха да се заключват отвътре. Имаше и тежки резета, които допълнително подсилваха вратите.

Стомахът ѝ се сви, когато тя разбра колко близо бе до извършването на ужасна грешка.

Тъкмо съзнанието ѝ, с известно смущение, регистрираше факта, че резето като че ли не си е на мястото, когато вратата се отвори с трясък и затворникът излезе в коридора. Беше малко по-висок от похитителя ѝ, с неестествено развити мускули на ръцете, раменете и гърдите, което ѝ подсказа, че е почитател на стероидите и силовите упражнения. Освен това, вероятно имаше много време за тренировки в затвора. Оранжевата му униформа бе опъната на гърдите и раменете. Бицепсите му се издуваха. Вратът му бе дебел като на бик. Имаше малки кафяви очи, над които бяха надвиснали рунтави вежди; месест триъгълен нос и тънки устни, обрамчени от мустаци и козя брадичка.

В ръка държеше огромен черен пистолет.

— Какво стана с теб? И къде е Нютън?

Похитителят ѝ изръмжа и притисна лицето ѝ в стената.

Вратата на килията се затвори на сантиметър от носа ѝ, но тя успя да надникне вътре преди това. На пода лежах абсолютно неподвижни три тела. Един от тях беше в оранжева униформа. Останалите двама носеха тъмносинята униформа на охраната. Единият лежеше с лице към пода — мъртъв или в безсъзнание, тя не знаеше — имаше къса черна коса, беше слаб и изглеждаше млад.

— Нютън е там, мъртъв. Застреля го проклетият охранител, който го въведе в съдебната зала. Успях да го убия, преди да се измъкна.

Кейт стоеше, без да помръдва, дланите ѝ бяха притиснати към гладката студена стена, а сърцето ѝ препускаше като стадо диви коне. Ето, че сега съвсем близо до нея стояха двама убийци, а тя не разполагаше дори с нещо като план.

— Не мога да повярвам — каза затворникът, който беше здрав като бик. Той оставаше спокоен, за разлика от очевидната възбуда на похитителя ѝ. — Проклетата врата просто не искаше да се отвори. Бях заклучен и безпомощен като патица. — Тонът му се промени. — Всичко отиде по дяволите, нали?

— Да. Отиде по дяволите. Мислиш ли, че щях да се върна тук, ако не беше?

— А Пак и малкият Хулио?

— И двамата са мъртви. Мелцер така и не се появи с камиона. Проклето лайно, на което не може да се разчита.

Може да не е успял да премине през обсадата на ченгетата. Обградили са цялата сграда. Вече бяха по местата си, когато счупихме прозореца. Сякаш някой ги беше предупредил. Малкият Хулио скочи, но куршумите го разкъсаха. Пак беше застрелян в съдебната зала. Успях да сграбча тази... хубавка малка прокурорка — провлече присмехулно думите — и...

Телефонът в края на коридора започна да звъни и той млъкна. И тримата обърнаха поглед към него.

— Кой ли е? — Сега и в гласа на втория затворник се долавяше тревога.

— Откъде да знам, по дяволите? Чакай. Може да са ченгетата. Може би хеликоптерът е пристигнал.

Никой още не бе направил опит да вдигне слушалката и телефонът продължаваше пронизително да звъни. Здрава ръка сграбчи

Кейт над лакътя и я побутна към телефона.

— Размърдай си задника! — изръмжа той, докато тя се опитваше да запази равновесие на високите токчета.

— Хеликоптер? — запита вторият затворник.

— Дадох им петнайсет минути да ми докарат хеликоптер и заплаших, че след това ще я убия. — Оранжевата униформа звучеше много горда от себе си. — Хей, мис прокурор, колко е часът?

Кейт не искаше да знае отговора на този въпрос, но погледна часовника си.

— Девет и двацет — отговори.

— Остават им още единайсет минути.

— Мислиш, че номерът ще мине?

— Откъде да знам, умнико? Ако искат да остане жива, ще мине.

— Сигурен ли си, че тя е прокурор?

— Да, по дяволите.

Телефонът още звънеше, когато стигнаха до него. Кейт вървеше най-отпред, а зад нея бяха Оранжевата униформа и вторият затворник.

Оранжевата униформа я побутна към стената, на която бе закачен телефонът. Той звънна точно тогава и тя се напрегна. Облегна се на студената стена и се опита да възстанови нормалния си пулс и равномерното си дишане. Нямаше да е никак добре, ако припаднеше сега. Умът ѝ трябваше да остане бистър, за да може да измисли нещо.

После, обзета от отчаяние, разбра, че бистрият ум няма да ѝ помогне ни най-малко, защото тъжната истина беше, че няма абсолютно никакви идеи, които, евентуално, да прераснат в план.

— Дори не си и помисляй да се измъкнеш — каза Оранжевата униформа и пусна ръката ѝ. Дулото на пистолета му сега бе опряно отстрани във врата ѝ, точно под челюстта. Тя затвори очи, а той вдигна слушалката и телефонът най-после замлъкна.

— Да? — каза. И миг по-късно: — Не ми ги пробутвайте тия. Няма да получите повече време.

— Кажу ми, че имаш нужда и от пари — каза вторият затворник иззад гърба ѝ. Той очевидно също беше неспокоен, защото се повдигаше на пръсти. Тя усещаше движенията му и чуваше шумоленето на дрехите му. — Сто хиляди долара и хеликоптер.

— Искам още и пари — каза Оранжевата униформа в слушалката. — Сто хиляди долара. В брой. Небелязани банкноти и не

по-едри от двайсетачки. Да чакат в хеликоптера. Остават ви по-малко от десет минути. — Слуша известно време, после каза: — Разбира се. Говорете с нея. Но помнете, че часовникът тиктака.

„Говорете с нея?“ Кейт отвори очи.

Оранжевата униформа притисна слушалката към гърдите си и изгледа Кейт.

— Иска да се увери, че си още жива — каза и придвижи бавно пистолета. Сега дулото се бе сгушило точно под ухото ѝ — там, където сърцето ѝ пърхаше като уплашено птиче. Тя ококори очи и срещна погледа му. Дишаше прекалено бързо, през полуотворените си устни. От допира на студения метал ѝ прилошаваше. Само едно мръдване на пръста му, едно-единствено движение и край на историята.

„Дали ще боли?“

— Внимавай, кучко, наблюдавам те — каза той.

После ѝ подаде слушалката.

„Моля те, Господи, люля те.“

— Кейт Уайт? — запита мъжки глас. Беше ченгето от съдебната зала със спокойните и уверени очи. Гласът му също бе спокоен и окуражителен. Тя се вкопчи в силата му като в спасителна жилетка.

„Трябва да останеш спокойна, трезва...“ Коленете ѝ се огънаха. „О, Господи, не позволявай да умра.“

— Да. — Не знаеше колко дълго ще я оставят да говори и искаше първо да каже най-важното. — Имам малко момченце. — Въпреки твърдата ѝ решимост да остане спокойна, гласът ѝ трепереше. — Аз съм самотна майка. Моля ви, дайте на този човек, каквото иска.

Оранжевата униформа кимна одобрително.

— Ще направим всичко възможно да ви измъкнем жива оттам — каза ченгето. Оранжевата униформа я наблюдаваше внимателно. Кейт мислеше, че чува само нейните думи, но не беше сигурна. — Ти ли си единственият заложник?

— Да. — Сети се за телата, които лежаха проснати в затворническата килия, и за другата, в която не бе успяла да надникне. — Така мисля.

Оранжевата униформа смръщи вежди.

— Достатъчно.

Издърпа слушалката от ръцете ѝ. Дулото на пистолета се заби в плътта ѝ. Пулсът ѝ биеше все така ускорено. Пое си дълбоко дъх, на

пресекулки, облегна глава на стената и отново затвори очи.

„Моля те. Моля те. Моля те.“

— Чухте я. Тя е самотна майка — каза той в слушалката. В гласа му се долавяше присмехулна нотка. — Обадете ми се, когато пристигне хеликоптерът. И парите. И помнете, часовникът тиктака.

Докато той затваряше, Кейт чу ченгето да говори на останалите в съдебната зала.

— Няма да получиш хеликоптер — каза вторият затворник.

Тя отвори очи.

— Какво искаш да кажеш? Защо говориш глупости, по дяволите? — Оранжевата униформа се завъртя толкова рязко към другаря си, че движението му раздвижи осезателно въздуха. Или бе толкова разтревожен, че бе забравил за нея, или не я смяташе за заплаха, сигурен, че няма къде да отиде, защото дулото на пистолета вече не беше насочено към нея. Кейт въздъхна от облекчение, макар и беззвучно.

— Те просто печелят време — каза вторият затворник. — Няма да получиш хеликоптера.

— Не печелят време. Хеликоптерът идва. Знаят, че ще я убия.

— И ако я убиеш, как ще ти помогне това? Няма да ни измъкне оттук.

Нямаше какво да се отговори на това. Очевидно Оранжевата униформа го знаеше така добре, както и Кейт, защото не каза нищо. Тя усети внезапната му несигурност, гнева и нарастващия страх. Напрежението между двамата мъже наелектризираше въздуха.

— Но те я искат жива. Ще ми дадат, каквото искам — каза Оранжевата униформа най-после. Но не звучеше като човек, който е убеден в думите си.

— Да кажем, че получиш хеликоптера. Как ще стигнеш до него?

— Какво?

— Как ще стигнеш до него? Къде ще кацне той?

— На покрива.

— Да, там вероятно има площадка за кацане. — Той като че ли мислеше на глас, претегляше възможностите. — Но как ще стигнеш до покрива, без да те свалят?

— Ще я използвам като щит, ето как. Ще им кажа, че дори само да помириша ченге, и ще изпратя куршум в главата ѝ.

Вторият затворник поклати глава.

— Няма да стане.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Прекалено е далеч. Ще трябва да стигнеш до асансьора, след това да излезеш от него и да отидеш до хеликоптера с нея. Там със сигурност ще има снайперисти.

Оранжевата униформа се тресеше от гняв. Повдигаше се на пръсти, отпускаше се на пети, пак се повдигаше на пръсти... Бе разперил предизвикателно ръце.

— Имаш ли по-добър план? А? Имаш ли по-добър план? Ако имаш, нека го чуя.

— Да, имам — каза вторият затворник. — Много по-добър план. За мен поне.

Кейт дори не видя ръката му да помръдва. Чу се само неясен звук и Оранжевата униформа се удари в стената до нея толкова силно, че главата му отскочи. Кейт изпищя пронизително. Викът ѝ още отекваше от стените, а тя го загледа как отваря беззвучно уста, сякаш искаше да каже нещо. Но от гърлото му не излезе нито звук. После той се плъзна надолу по стената като парцалена кукла и остана да седи на пода с опънати крака. Очите и устата му бяха отворени. Главата му клюмна на една страна и остана да лежи върху рамото му. Още преди да види струйката кръв, която се стичаше от устата му, знаеше, че е мъртъв.

Изуменият ѝ поглед се спря на лицето на втория затворник. Той гледаше Оранжевата униформа с крива усмивка и все още държеше пистолета, с който току-що бе стрелял. Мирисът на барут и кървяща плът нахлу в ноздрите ѝ в мига, в който погледът ѝ срещна неговия.

Кръвта ѝ застина във вените. Спря да диша.

— Не се страхувай, малката — каза той. — Нима не помниш стария си приятел Марио?

ГЛАВА 6

Том вдигна слушалката с твърда ръка. Контролираше дишането си, коленете му не трепереха, не се потеше, не мигваше дори. Нищо във външния му вид не подсказваше за безпокойството, което караше стомаха му да се свива болезнено, сърцето му да тупти тежко и адреналина да изпълва вените му.

Те — малката група ченгета и помощник-шерифи, скупчени около него и телефона — току-що бяха чули, макар и приглушен, изстрела в охранявания коридор. Том се замисли за Кейт Уайт, стройна и хубава със светлата си като на скандинавка коса, с безупречната кожа и огромните сини очи, безпомощна като мишле в лапите на изгладняла котка. Вътрешностите му се обърнаха.

Дали беше мъртва?

А Чарли, когото все още не бе намерил? Ако Чарли бе някъде в Центъра, вече щеше да е при тях.

Дали и Чарли не бе мъртъв?

Тази вероятност го подлудяваше. Диспечерът от подземните етажи мислеше, но не беше сигурен, че Чарли бе придружил взетия от него затворник до втория етаж. Вместо да тръгне по лабиринта от охранявани коридори, за които и бездруго нямаше разрешение, Том, придружен от двама мъже от охраната, бе взел асансьора до втория етаж, за да потърси Чарли. Тъкмо бяха излезли от асансьора, когато чуха първите изстрели откъм съдебната зала 207. Трябваше да си пробият път през тълпата, която тичаше като изплашено стадо, готово да прегазии всекиго, за да се спаси. Все още не бе намерил Чарли и изпитваше лошо предчувствие.

В момента обаче дългът му се казваше Кейт Уайт.

— Ако не ни позволи да я чуем, ще трябва да предположим, че я е застрелял, нали? — каза Мич Куни. Лицето на пълничкия и оплешивяващ петдесет и няколко годишен охранител бе посивяло. Страдаше жестоко за смъртта на толкова много от другарите и

колегите си. Но както и всички други от групичката, обградила Том, той бе готов да изпълни дълга си. Каквото и да му струваше това.

— Ще бъде глупаво от негова страна да я убие. Тогава няма да разполага с нищо. И няма да има власт да сключва сделки — каза полицаят Ла Ронда Дейвис, дребна чернокожа жена със страхотна фигура, на която дори униформата стоеше зашеметяващо. Гласът ѝ трепереше. Бе разтърсена до дъното на душата си. Беше част от групата около телефона, защото отиваше към една от съседните зали да даде показания, когато бе започнала стрелбата.

— Млъкнете всички! Ще се обадя сега. — Том натисна бутона, който щеше да го свърже с телефона в охранявания коридор.

— Нямаме нищо. Какво ще му кажем? — запита полицаят Тим Линиг. Звучеше така, сякаш бе на ръба на паниката. Истината бе, че никой от тях не се чувстваше компетентен да поеме отговорността за подхранването на сложната паяжина от алчност, надежда и глупост, която би могла да запази живота на Кейт Уайт. Но докато не дойдеше някой по-компетентен, те бяха всичко, с което Кейт разполагаше.

— Ще го помоля отново да говоря с нея — каза Том сериозно. — Ако ѝ даде слушалката, ще го излъжа, че ще получи всичко, което иска. Ако не, е, все ще стигнем и дотам...

Набра номера. И чу как телефонът в охранявания коридор започна да звъни. Всеки негов нерв бе опънат и нащрек, докато слушаше.

Телефонът продължаваше да звъни.

Той чакаше. Напрежението го караше да трепери като алкохолик пред затворено заведение. Твърдо решен да го покаже, Том стисна зъби.

Телефонът продължаваше да звъни.

Оставаха четири минути до края на петнайсетминутния срок, даден им от Нико Родригес. Хеликоптерът — щяха да дадат на Родригес искания хеликоптер, но той нямаше да отлети с него; хеликоптерът бе само примамка, която да го изкара на открито — беше поне на десет минути от сградата. Стоте хиляди долара — които той нямаше да може да похарчи — все още се събираха, в случай, че Родригес имаше време и достатъчно ум да погледне в чантата с парите. Специалният отряд и снайперистите бяха все още на път и им оставаха

приблизително три минути да стигнат до мястото на действието. Както и специалистът по преговори с похитители.

Той трябваше само да запази живота на Кейт Уайт, докато не дойдат всичките тези професионалисти и да се справят с проблема.

Ако тя не бе вече мъртва.

Мисълта го накара да направи болезнена гримаса.

Телефонът продължаваше да звъни.

— Вдигни проклетата слушалка! — каза Дейвис на глас, изразявайки мислите на всички. Всички бяха напрегнати, но ако дадяха воля на чувствата си, нямаше да помогнат на жената, чийто живот бе заложен.

Том стискаше слушалката толкова силно, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели. Смръщи вежди по посока на Дейвис.

Телефонът продължаваше да звъни.

В съдебната зала цареше хаос. Беше пълна с полицаи и медицински лица, с цивилни и дори репортери. Навсякъде имаше петна от кръв и мозък. Жертвите продължаваха да лежат там, където бяха паднали. Лекарите от „Бърза помощ“ бяха извънредно заети, такава се опитваха да дават и лица, които нямаха специална подготовка. Жените плачеха истерично. Чуха се и няколко пронизителни писъка, за които Том преднамерено си затвори ушите. Вероятно някои бяха открили, че любимите им са сред жертвите. През счупения прозорец долиташе воят на сирени, слабо приглушен от пороя и разстоянието.

Подкрепленията идваха. Скоро тук щеше да има хора с по-добра квалификация от неговата за справяне с положението.

Телефонът продължаваше да звъни.

Бе направен опит съдебната зала да бъде отрязана от другите части на сградата; бе направен и опит да бъде прочистена от неподходящите за справяне със ситуацията хора. Започнаха да евакуират от сградата всички, чието присъствие не беше задължително, но това ставаше бавно. Всъщност нищо не ставаше бързо. Имаше прекалено много хора, и прекалено много действия, които да се координират. Смутът бе навсякъде.

До този момент не бяха успели да постигнат необходимата организация. Всички бяха завладени от шок, бяха неподготвени за ужаса, появил се така внезапно в живота им.

Работата му, тъй като в момента той бе старшото ченге на мястото на действието и защото познаваше Родригес — беше го арестувал самият той — бе да накара Родригес да говори и да го поощрява да не спира, да го накара да повярва, че ще получи каквото иска, за да му попречи да убие Кейт Уайт.

Докато може.

Очите й, приковани в него, като че ли наистина мислеше, че той може да я спаси, го преследваха. Както и гласът й, треперещ от страх, докато му съобщаваше, че е самотна майка.

Нямаше да си позволи да мисли за детето й.

Телефонът...

Звънът престана. Някой бе вдигнал слушалката.

Той се напрегна.

Езикът на тялото му вероятно бе подсказал на останалите, че нещо става, защото всички се събраха по-близо един до друг и не откъсваха поглед от лицето му.

Никой не говореше от другия край на линията.

— Родригес? — позволи да направи предположение Том. Тонът му бе сериозен. Досието на този главорез бе по-дълго от ръката на Том. Щеше да убие заложника, без да му мигне окото.

— Не. — Беше Кейт Уайт. Веднага позна гласа й. Той бе висок и трепереше, но добрата новина беше, че е жива. Едва тогава, когато бе залят от огромно облекчение, усети, че шумът в ушите му заглъхва. Дотогава дори не го беше осъзнавал.

Толкова силен бе страхът му, че е мъртва.

— Добре ли си? — запита, а групата около него — чула гласа й или познала по езика на тялото му, че е жива — изпусна всеобща въздишка на облекчение.

— Да.

Тя дишаше на пресекулки и той не можеше да я обвинява за това. Като се вземеха предвид всички обстоятелства, тя се държеше възхитително, участваше активно в борбата за запазването на живота си и той й се възхищаваше за това. В дадената ситуация доста хора вече щяха да крещат от ужас и да бъдат безполезни. Може би дори включително самият той.

— Чухме... — поде той, но тя го прекъсна.

— Изстрел. Знам. — Чу я как си пое дълбоко дъх. Следващите й думи го изненадаха. — Застрелях го. Мъртъв е.

За миг, Том не беше сигурен, че е чул правилно.

— Какво? — Изненадата вероятно бе проличала и в гласа му, защото другите се наведоха напред, целите в слух.

— Мъртъв е. Всичко свърши. — Пое си отново дълбоко дъх, после го изпусна бавно. Той долови въздишката й по линията. — Излизам.

— Как... — поде Том, вече без да крие изненадата си, но тя отново го прекъсна. Този път — като затвори телефона.

Просто така.

Том слуша сигнала за набиране няколко секунди, преди да окачи слушалката. Остана да гледа втренчен телефона, недоумяващ.

— Какво? — Въпросът го накара да вдигне глава. Гледаха го въпросително дузина чифта очи.

— Каза, че Родригес е мъртъв. — Умът на Том все още отказваше да побере информацията. — Каза, че го е застреляла. И че излиза оттам.

— Сама? — запита Линиг.

— Предполагам. Не каза нищо по въпроса, но това е логичното заключение, след като Родригес е мъртъв.

Искаш да кажеш, че сме чули този изстрел? — В гласа на Дейвис се долавяше същата изненада, каквата и в думите на Том. — Тя го е застреляла?

Том сви рамене.

— Не знам. Това ми звучи странно. — Куни, ветеранът, поклати глава. Мръщеше силно вежди и не откъсваше поглед от затворената метална врата — като че ли, ако опитваше достатъчно дълго и упорито, щеше да разбере какво се бе случило зад нея.

Том видя как израженията на лицата на останалите се промениха и разбра, че в главите им се върти същата мисъл, хрумнала и на него. Дали това не беше номер? Дали Родригес не бе намислил нещо?

Това изглеждаше далеч по-вероятно от възможността Кейт Уайт да е застреляла Родригес.

С това наум, побързаха да изолират вратата към охранявания коридор от останалата част на съдебната зала, която, за щастие — с изключение на няколкото трупа и малкото хора, за които Том се

надяваше, че са медицински лица — бе почти празна. Двама от тях — полицаи, чиито имена Том не знаеше — се заеха да изпразнят залата напълно, в случай че през вратата минеше Родригес и започнеш да сипе куршуми наляво и надясно. Щяха да останат само жертвите, двама лекари и полицаите, които извадиха оръжие, прикриха се в галерията и зад столовете или се притиснаха до стените — въобще, направиха всичко възможно да дадат добри изстрели, ако се наложи.

Когато бравата започна бавно да се движи надолу, те бяха готови. Вратата бе обградена. Който и да излезеше, в лицето му веднага щяха да бъдат насочени поне дузина дула на пистолети.

Том бе единственият, който щеше веднага да попадне в полезрението на онзи, който застанеше на прага. Той стоеше до масата на защитата, изправил гръб и сам, като че ли бе повярвал безрезервно на думите на Кейт и я чакаше да влезе в залата сама. В ръката си държеше „Глок“, но тя беше отпусната спокойно до тялото му.

Въпреки това, той бе готов да стреля още в следващата секунда.

Бравата спря движението си надолу. Вратата не се отвори. Нищо не се случи.

Господи!

Всеки негов мускул бе напрегнат. Сърцето му биеше тежко. Беше стиснал здраво челюсти. Предчувствието стягаше гърдите му като менгеме. Дясната ръка го сърбеше да вдигне оръжието и да стреля.

Не още...

Чакането го убиваше. Бяха го прострелвали и преди и това не му бе харесало. Преценяваше, че шансовете куршумите да попаднат в тялото му сега са петдесет на петдесет. И беше сигурен, че това няма да му хареса повече отпреди.

Независимо как ще го кажете, усилието да избегнеш куршумите не е никак забавно. Особено в положението, в което той бе сега.

Най-после бравата отново подхвана движението си надолу.

Той съдържа дъха си в очакване.

Този път, когато бравата спря движението си надолу, вратата започна да се отваря — бавно и беззвучно. Том не смееше да диша, докато пред очите му не застана Кейт Уайт. Тя стоеше в охранявания коридор, бледа като призрак и крехка като порцеланова кукла в черния, прилепнал по тялото ѝ костюм и със свободно падащата руса коса. По

тялото ѝ нямаше видими рани, лицето ѝ бе лишено от изражение. Накрая, със скована ръка, тя отвори вратата докрай и стъпи на прага.

Само очите ѝ блестяха. Бяха огромни и изразяваха шока, който я владееше.

Тя наистина бе сама. Бе дребна и слаба, не беше възможно Родригес или някой друг да се крие зад нея. Но погледът на Том инстинктивно оглеждаше коридора зад нея. Нищо. Никой. Само сиви стени и врати. Празно пространство.

И Кейт Уайт.

Не бе за вярване, но тук нямаше никакъв номер.

— Кейт? Мъртъв ли е Родригес?

При споменаването на името му, тя за първи път го погледна право в очите. Погледите им се срещнаха. Сега нейните бяха много потъмни от онези, които си спомняше от по-рано, огромни и кръгли — вероятно защото зениците ѝ се бяха разширили от страх и шок. Тя кимна, пое си дълбоко дъх и се запрепъва към него на несигурните си крака, които изглеждаха още по-дълги заради изненадващо сексапилните ѝ обувки с високи токчета.

— Не стреляйте! — заповяда той рязко през рамо на останалите. — Сама е.

Всички полицаи се показаха иззад прикритията си, вратата се затвори тихо зад Кейт, той прибра пистолета си в кобура и тръгна да я посрещне.

Бе така пребледняла, все едно че в тялото ѝ не бе останала и капка кръв. Той заговори нежно:

— Добре ли сте?

Тя отново кимна и спря. Устните ѝ се отвориха, но от тях не излезе нито звук. Като стигна до нея, Том забеляза струйката засъхнала кръв на бузата ѝ и ужаса в очите ѝ.

Тя беше жива и вероятно не бе сериозно ранена, но определено не беше добре.

Кейт погледна встрани от него. Пое си отново дълбоко дъх и притисна длан към гърдите си — които бяха малки, но имаха съвършени форми — като че ли сърцето ѝ играеше номера, каквито не би трябвало да прави, и това я плашеше.

— Какво се случи там? — запита той, а останалите полицаи тръгнаха предпазливо към сега затворената врата, готови да претърсят

охранявания коридор.

— Застрелях го — каза тя и вдигна поглед към него. Думите прозвучаха студено и ясно. — Мъртъв е.

После коленете ѝ поддадоха, тя извика тихо и щеше да падне на пода, ако Том не я бе хванал навреме.

ГЛАВА 7

— Сигурна ли си, че не искаш да отидем до болницата, където да те прегледат за всеки случай? — запита лекарката, Лора Ремке, както пишеше на сребристаята табелка, забодена на светлосинята ѝ блуза. Тя бе висока около метър и шейсет, пълна, с по момчешки къса кестенява коса, без грим на кръглото си лице. Изглеждаше в началото на четирийсетте. Беше любезна и задаваше на Кейт малко въпроси, което тя оценяваше високо.

— Да, благодаря.

Кейт седеше на дървената пейка с високата облегалка, подпряна до стената пред съдебна зала 207. Там я бе оставил полицаят, който я бе взел на ръце, когато коленете ѝ бяха отказали. Пак той бе повикал лекар. След като бе дошла Ремке, някой настоятелно го бе извикал и Кейт не беше го виждала от мига, в който я бе оставил върху пейката.

Дори не знаеше името му.

Не че то имаше значение. Значение имаше само да преживее този кошмар. Беше жива, а толкова много други не бяха. Това бе най-важното. Щеше да намери начин да се справи с ужаса точно както бе намерила начин да се справи с всичко друго в живота си до този момент. Щом паниката ѝ затихнеше и умът ѝ се избистреше, щеше да измисли как да се справи и с това.

— Трябва да взема сина си от училище. Той е болен — каза Кейт. Което беше вярно.

Ремке продължаваше да проверява жизнените ѝ показатели.

— Кръвното ви налягане е малко по-високо от нормалното, скъпа, но като се има предвид какво преживяхте... — Докато мажеше раната на бузата ѝ с антибиотик, Кейт си спомни за обаждането от училището на Бен и запита къде е дипломатическото ѝ куфарче.

Един от полицаите ѝ го донесе, тя извади телефона си и се обади в училището. Както бе очаквала, всички медии бяха отразили стрелбата в съдебната зала, превърнала се в поредната сензация.

Секретарката на училището беше шокирана от клането, както го бяха представили по телевизията, и бе извънредно доволна да я чуе.

Секретарката ѝ каза за страха на Бен, че майка му може да е пострадала в трагедията, макар тя непрекъснато да му повтаряла, че не е особено вероятно. Кейт нямаше сърце да ѝ каже, че Бен е бил прав.

От училището се бяха обадили, за да ѝ кажат, че Бен повърнал в час и сега лежал на дивана в директорския кабинет, където обикновено настаняваха болните. Кейт обеща да отиде да го вземе възможно най-скоро.

— Дори да дойдеше краят на света, ние, майките, пак щяхме да се грижим за децата си, нали? — поклати глава Лора Ремке и започна да прибира медикаментите и апаратите си. Всичко, което бе използвала, изчезна в огромната ѝ светло-синя чанта, на която отпред имаше червен кръст. — Имам три деца, така че това ми е добре известно.

Преди Кейт да е отговорила нещо, вратата на съдебна зала 207 се отвори. Държаха я двама полицаи, за да може през нея да премине медицинската количка. Тя се движеше бързо и колелата ѝ тракаха. От двете ѝ страни подтичваха лекари и полицаи. Това подсказваше на Кейт, че състоянието на пострадалия е сериозно.

— Задръжте асансьора! — извика един от лекарите на някого, когото Кейт не можеше да види. Широкият коридор с високия сводест таван беше оживен и шумен, по него бързо крачеха и подтичваха полицаи, охранители и медицински персонал, влизаха и излизаха от многобройните съдебни зали, разговаряха по мобилните си телефони и радиостанциите. Тежковъоръжените членове на специалния отряд, с каски и бронебойни жилетки, също бяха тук и се движеха вкупом. Кейт предположи, че сградата, която бе евакуирана по-рано, сега бива щателно претърсвана. Тук бяха още и членовете на офиса на следователя, чиито действия се прибавяха към всеобщия смут. Но гласът на лекаря бе достатъчно силен и пронизителен, за да се извиси над целия този шум и да прореже въздуха. Бързо направиха пътека, която водеше към асансьора.

Кейт видя банката, която се клатеше от бързото движение, и иглата, забита във вените на мъжа, лежащ върху носилката. Кейт потрепери, когато разпозна в него младия и слаб чернокос полицай, когото бе видяла проснат на пода в една от килиите.

— Жив е — каза на глас и осъзна, че се радва. Това бе нещо позитивно, лъч надежда, озарил мрачния ден.

— Оставиха мъртвите да лежат там, където са паднали — каза Ремке и закопча медицинската си чанта. Кейт потрепери. Трупът на съдията Моран, както и на помощник-съдията и другите, бяха все още в съдебната зала. Опита се да не мисли за това и да прогони ужасните образи, които изпълваха съзнанието ѝ.

Носилката тракаше шумно докато се носеше бързо към асансьора и Кейт обърна глава след нея. Позна единия от полицаите, който накуцваше до нея — слаб и чернокос, облечен в цивилни дрехи — детектив, както предположи. От напрегнатото му изражение и факта, че не се отделяше нито за миг от носилката, заключи, че раненият е важен за него. Вероятно бяха роднини, защото и двамата имаха гарвановочерни коси.

Надяваше се той да не изгуби днес някого, когото обича.

Носилката се бе скрила от погледите, но всички продължаваха да гледат в тази посока и Кейт реши, че моментът е удобен тя да се измъкне. Знаеше, че ченгетата ще искат да говорят с нея и че трябва да остане в сградата, докато не ѝ разрешат да тръгне, но не можеше да чака.

Беше все още прекалено разтърсена. Шокът бе съвсем нов за нея. Едва ли можеше да мисли трезво в този момент. Не можеше да направи грешка. Трябваше много да внимава в думите и действията си — заради Бен, както и заради себе си.

Една грешка би могла да им струва всичко.

Остави наполовина празната кутийка спрайт, която Ремке ѝ бе взела от близкия автомат, хвана с премръзналите си пръсти дръжката на дипломатическото куфарче и се изправи, без да обърне внимание на това, че всичко се завъртя пред очите ѝ. Коленете ѝ се огъваха, но не обърна внимание и на това. Омразните обувки с високите токчета бяха под пейката, където ги бе изритала. Мъчението, което представляваха за нея, бе повече, отколкото можеше да понесе в момента. Май щеше да е по-добре да избяга по чорапи.

— Благодаря — каза на Ремке и ѝ се усмихна с благодарност. Бе добре, че можеше да се усмихва дори в подобна ситуация. И че изглеждаше достатъчно добре, та лекарката да ѝ се усмихне в отговор.

— Ако усетиш нещо нередно, обади ни се, чуваш ли? Понякога шокът пречи на хората да осъзнаят състоянието си.

— Ще се обадя — обеща Кейт и тръгна към стълбището. Плочките под краката ѝ бяха хлъзгави и студени. Щеше да е много полесно и по-бързо да вземе асансьора, особено като се имаше предвид, че краката ѝ се огъваха, но прекалено много хора използваша асансьорите и се страхуваше кого ли щеше да срещне в тях. Сигурна бе, че всички от прокурорския офис вече бяха тук, макар още да не бе видяла познато лице — може би защото полицаите и медицинският персонал изпълваха залите и коридорите. Свидетелите бяха обградени и отведени встрани, където щяха да изчакат, докато не дадяха показанията си. А тя, която, както се предполагаше, бе убила Оранжевата униформа, беше повече от свидетел и трябваше да поеме вината — или заслугата, зависи как щеше да се погледне на това — от действията си. Всеки, който имаше правомощия, щеше да ѝ попречи да напусне сградата, преди да е дала показанията си.

Тя самата щеше да постъпи така.

Знаеше кое е правилно. Но нямаше да постъпи, както бе правилно. Не и ако можеше да го избегне.

Имаше нужда от време, за да се успокои, да прецени ситуацията и да премисли всичко.

За щастие, имаше съвършеното извинение. Бен беше болен и имаше нужда от нея. Кой би могъл да обвини майката, че се е втурнала да помогне на детето си? Но истината бе, че в момента тя може би имаше по-голяма нужда от него, отколкото той — от нея. От момента на раждането си, той бе нейната скала, нейната котва в жестокия свят. Зависимостта му от нея беше двигателят ѝ, причината да стигне толкова далеч. Съзнанието, че тя е всичко, което той има, ѝ даваше сили да продължава напред и да преодолява кризите.

„Мислех, че всичко е приключило.“

В момента изпитваше единствено тъга. Чувството за загуба стягаше гърдите ѝ. Щастливото, пълно с надежда, бъдеще, което градеше за тях двамата току-що се беше пръснало като сапунен мехур.

Като се държеше здраво за перилата и внимаваше, тъй като стъпалата бяха мокри и хлъзгави, а не искаше да падне и може би отново да има нужда от лекар, тя стигна в подножието на огромното извито стълбище, без да привлече ничие внимание. Но още преди да е

направила първата крачка, за да прекоси фойето в посока на тълпата полицаи, охраняващи входа, видя царящото отвън безредие и се закова на мястото си.

Ококори широко очи.

Струваше й се, че целият град е излязъл.

Линейки, пожарни камиони и полицейски коли изпълваха улицата и хвърляха червени и сини отблясъци от въртящите се лампи. Виждаха се още превозните средства на дузина специални отряди, включително камион с бомби. По моравата нямаше и педя свободно място. Тротоарите също бяха претъпкани. Безброй хора с пазарски торби, море от чадъри, а тук-там и по някой вестник, предпазващ нечия глава от дъжда. Те протягаха вратове с надеждата да зърнат нещо от действието и в същото време се бореха с полицаите, които се опитваха да ги задържат по-далеч. На широкия бетонен тротоар пред сградата бяха спрели няколко коли на телевизията. Руса репортерка — Кейт не можеше да бъде сигурна, защото я виждаше в гръб, но много й приличаше на Пати Уилкокс от WKYW — стоеше под огромен чадър в края на стълбите и говореше развълнувано в микрофона, докато двама мъже с видеокамери, също подслонени под чадъри, я снимаха, застанали две стъпала по-надолу. Други репортери също бяха заели позиции на стъпалата и държаха микрофони в ръце. Надолу към тротоара се виеха дебели черни кабели, блеснали под дъжда.

„О, не.“

Кейт се обърна и бързо прекоси оживеното фойе по посока на обществените тоалетни. До тях имаше малка стаичка за пушене, обзаведена с две маси за игра на карти, столове и пепелници. Както се бе надявала, стаичката беше празна. В далечния й край имаше врата, която рядко се използваше. На столчето пред нея седеше, с гръб към нея, висок и широкоплещест полицай, очевидно натоварен със задачата да попречи да влязат лица, които нямаха право да бъдат тук.

Тя спря и несигурно загледа униформения му гръб.

„Той е тук, за да държа хората отвън, не вътре. Просто мини покрай него.“

Лесно бе да се каже, но сърцето й биеше тежко, когато се приближи до тежката стъклена врата. От чувство за вина. И тя го знаеше. Чувство за вина, примесено със страх, което стягаше гърдите й, свиваше стомаха й и караше гърлото й да пресъхва.

„Ти си адвокат, забрави ли? Уважаван и почтен гражданин.“

При тази мисъл по гърба ѝ полазиха студени тръпки. Почувства се — не, тя беше — натрапник. И в този момент ѝ се струваше, че истината за това каква е всъщност, е така очевидна, че всеки ще я забележи от пръв поглед. Че изпъква така, както аленочервената буква „А“ на гърдите на Хестър Прин^[1].

„Продължавай да вървиш, по дяволите.“

Вратата не беше заключена. Когато я отвори, ченгето я погледна с изненада, но очевидно я сметна за безобидна, защото отстъпи встрани. Кимна ѝ любезно с глава и тя му кимна в отговор. Воят на сирените проглушаваше ушите ѝ — дори проливният дъжд не можеше да го заглуши. В полезрението ѝ се появиха още полицейски коли с въртящи се сини лампи. Напредваха изключително бавно, защото трябваше да заобикалят непрекъснато нарастващата и без това огромна тълпа.

Тя се зарадва на царящия смут. Защото ѝ даваше извинение да гледа къде ли не, но не и към ченгето.

Усещаше погледа му върху лицето си.

Отвори вратата и в ноздрите ѝ нахлу мирисът на влажна земя — така невинен, сравнен с мириса на барут, който се усещаше навсякъде из Центъра. Вятърът подхвана косата ѝ и ѝ напомни, че сега тя се спуска свободно по раменете ѝ. Нервно осъзна, че също така е без обувки, а дрехите ѝ са силно измачкани. Може би някъде по нея имаше дори кръв.

Дали ченгето щеше да забележи? И какво щеше да направи, ако забележеше? Пое жадно свежия въздух, а погледът ѝ се плъзна крадешком към полица. Беше млад, по-млад от нея дори — или поне тя предположи така — здраво ченге с квадратно и честно лице. И с гъста черна коса, подстригана късо в полицейски стил, който караше ушите му да стърчат смешно навън и не допринасяше за красотата му.

— Ужасно — каза той високо, за да надвика страничните шумове и поклати глава. Очевидно правеше опит да подхване разговор с нея.

— Ужасно — съгласи се Кейт с тежко биещо сърце и продължи да върви.

— Ще се намокриш — предупреди я той.

— Не отивам далеч.

Сама се удиви колко лесно бе да мине покрай него и да се озове на площадката пред вратата. Над нея имаше покрив, но скоро щеше да се озове под плющия дъжд — веднага, щом стъпеше на тесните метални стъпала, спускащи се към тротоара. Хвана се здраво за перилата и заслиза надолу. Стъпалата под босите ѝ крака бяха мокри и груби. Дъждът се лееше на потоци. Веднага се просмука в дрехите и косата ѝ и Кейт трябваше непрестанно да отмята мокрите кичури от лицето си. В началото дъждовните капки ѝ се сториха хладни, но когато се просмукаха и в кожата ѝ, по цялото ѝ тяло полазиха леденостудени тръпки. Стори ѝ се, че ще замръзне. В обикновен ден, щеше да завие надясно и да тръгне по „Фултън стрийт“. Но в обикновен ден пътят ѝ не препречваха полицаи, репортери и зяпачи, през които да си пробива път с мъка. Някой със сигурност щеше да я разпознае и да се опита да я спре. Щяха да ѝ задават въпроси...

Потрепери — едновременно от студ и от мисълта, че ще я спрат, за да я разпитват. Спря се за малко вляво от сградата, на тротоара, на разстояние от около два метра от развълнуваната тълпа, която не беше допускана по-далеч от линията на мокрите и тъжни дървета, преди да тръгне с твърда крачка в обратната посока. Две униформени ченгета опъваха жълтата лента, бележеща мястото на престъплението; цялата сграда беше запечатана.

Кейт използваше дипломатическото си куфарче като щит — уж се пазеше от дъжда, но всъщност така намаляваше риска някой да я познае. Наведе още по-ниско глава и забързано мина покрай потока току-що пристигнали полицейски попълнения, втурнали се към Центъра по правосъдие. Светлините на линейките се отразяваха в прозорците, локвите и лъскавите брони на автомобилите и караха сцената да изглежда нереална и като че ли осветена от въртяща се диско лампа. Шумът беше оглушителен. Напрежението във въздуха — осезаемо. Добрата новина бе, че тя беше само прашинка в морето, една от многото хора, стекли се тук. Никой не я забелязваше.

— Кейт! — Стори ѝ се, че чу женски глас, но не се обърна. Не само тя носеше това име, нали? Вероятно не викаха на нея. Пък дори и да се бяха обърнали към нея — е, не искаше и да знае.

Шляпаше с босите си крака в потоците вода, в каквито се бяха превърнали улиците, спускащи се леко надолу по хълма. Дипломатическото ѝ куфарче предпазваше успешно очите и лицето ѝ.

Радваше се, че постепенно, с всяка крачка, оставя зад себе си царящото в Центъра безумие, радваше се, че завива зад поредния ъгъл, че минава покрай поредната модерна квадратна сграда или прекосява някоя тясна колониална уличка. И така, около пет минути по-късно тя излезе на оживения ъгъл близо до големия магазин „Бенингтънс“.

Там беше много лесно да спреш такси.

— Чакай! Какво мислиш, че правиш? Не можеш да се качиш! Цялата си мокра, от теб капе вода! — Шофьорът, млад мъж с бакенбарди и козя брадичка, се обърна и я изгледа ужасено, след като тя се отпусна на седалката, благодарна, че най-последно може да се скрие от дъжда. — Ще намокриш седалката. И следващият клиент няма да иска да седне.

Беше прав.

— Вън, вън! — Той сочеше с пръст затворената врата. Кейт го гледаше втренчено.

„Не мога да повярвам.“

Като се имаха предвид другите ѝ проблеми, този тук бе просто смешен. Кейт се канеше да го информира, че е незаконно да отказва на клиент, без да дава и пет пари дали опасността да съсипе седалката не е достатъчна причина за отказ според закона, но нямаше достатъчно енергия за спора, който щеше да последва.

— Седалката е покрита с изкуствена материя — отбеляза тя, свела поглед към изтърканата черна повърхност. Таксито беше старо и очевидно бе служило дълго. Въздухът вътре миришеше приятно и тя скоро видя причината — ароматизатор за въздух във формата на борово дърво, окачен на огледалото. — Малко вода няма да ѝ навреди. Както и да е, вече съм седнала, което означава, че седалката е мокра и е прекалено късно да ме изгониш. Какво ще кажеш, ако ти дам пет долара бакшиш?

„И така няма да ми останат достатъчно пари до края на месеца.“

Но при дадените обстоятелства и този проблем ѝ се виждаше маловажен.

— Добре — съгласи се той, очите му светнаха и колата се вля в трафика.

„Ако всички проблеми можеха да се решат така лесно...“

Тя даде адреса на обществения гараж близо до прокурорския офис — тази сутрин бе пътувала до Центъра в колата на Брайън, а

своята бе оставила там — и се отпусна назад. Бе мокра до кости и премръзнала, а вътре в таксито бе студено като в хладилник. Опита се да се стопли, като скръсти ръце на гърди, притисна коленете си едно в друго и размърда пръстите на краката си.

Затвори очи. И веднага пред очите ѝ изникнаха образи от ужаса в съдебната зала. Съдията Моран, охраната — всички те бяха отишли на работа сутринта, както и тя, а сега бяха мъртви. Беше невероятно.

„И аз не умрях.“

Започна да трепери още по-силно. Трябваше да стисне зъби, за да не тракат. Семействата на загиналите в трагедията вероятно вече бяха уведомени. Представи си как на вратите на жертвите чукат полицаи. Ако тя беше сред жертвите, щяха да намерят Бен в училището и да му съобщят...

„Престани, заповяда си ожесточено, когато сърцето ѝ заби тежко. На теб ти се размина. Няма да умреш. Поне не сега.“

Което отново я накара да мисли за кошмара, пред който не искаше да се изправи.

„Какво ще правя?“

Завладя я паника. Таксито се носеше по оживените улици, а умът ѝ препускаше в трескаво търсене на начините, по които би могла да се измъкне от заплашващия я сега нов кошмар. Стисна зъби, сви длани в юмруци и най-после призна ужасната истина.

Миналото я бе настигнало.

Духът бе излязъл от бутилката и не бе възможно да го напъха обратно. Просто трябваше да се справи.

Стомахът ѝ се сви на възел. Преглътна мъчително. Отвори очи, но те останаха слепи за смесицата от стари и нови, богато украсени и обикновени сгради, от малки и големи магазини, от офиси и кабинети. Не забелязваше и натовареното улично движение и светофарите, не чуваше клаксоните, бе сляпа за красивите цветове на есенните листа, за продължаващия да се лее проливен дъжд.

Вместо това, виждаше тълпата тийнейджъри, от която някога бе част.

[1] Героиня на Натаниъл Хоторн от „Алената буква“. — Бел.прев.

ГЛАВА 8

Никога не бе харесвала Марио Кастеланос. Като тийнейджър той бе самохвалко с голяма уста и не можеше да се каже, че е особено умен. Беше хулиган, в това нямаше съмнение.

Доколкото можеше да каже, не беше се променил. С изключение на това, че беше пораснал. И бе станал по-лош. И много по-плашещ. Лошото момче се бе превърнало в закоравял престъпник. Който държеше живота ѝ — както и този на Бен — в месестите си длани.

Трябваше да има начин да се измъкне, но тя не го виждаше. За момента единствената ѝ възможност беше да прави точно, каквото ѝ е казал той, просто защото нямаше абсолютно никакъв избор.

Като призна пред себе си ужасната истина, стомахът ѝ се сви.

Твърдението, че е застреляла собственоръчно Оранжевата униформа, бе само първата крачка по пътя, по който не искаше да тръгне. Това я ужасяваше. Нямаше да ѝ бъде потърсена законова отговорност за деянието — това бе възможно най-типичният пример за самозащита — но лъжата ѝ беше противна. Не искаше да лъже, нито целият ѝ живот да се превърне в лъжа. Това бе приключило. Лъжите бяха част от миналото.

Или поне така мислеше тя.

— Отдавна не сме се виждали — беше казал Марио с усмивка на уста, след като бе убил Оранжевата униформа пред очите ѝ и след това се беше разкрил. Оранжевата униформа лежеше мъртъв в краката ѝ. Изстрелът, причинил смъртта му, все още отекуваше в тесния коридор. Мирисът на изгорял барут, кръв и страх — нейният страх — изпълваше въздуха.

Очите ѝ, разширени от шока, срещнаха тези на Марио. Виждаше в едрия и здрав мъж пред себе си нахакания тийнейджър, когото бе познавала преди тринайсет години. Вероятно сега бе на трийсет и една. Едрото му телосложение, силно развитите мускули, голата глава, загарът, затворническата униформа — всичко това ѝ бе попречило да го познае, докато не бе произнесъл старото ѝ име: Кити Кат. Тогава го

бе познала веднага със сигурност, която бе така болезнена и шокираща като неочакваността на срещата им.

„Не съм успяла да избегам достатъчно далеч. Трябва да продължа да бягам. Към Флорида и дори може би към Калифорния.“

След като вече го бе познала, забеляза, че очите му са същите — кафяви, но не топли, а жестоки. В тях се таеше онази жестокост, която я бе отблъсквала неведнъж. Месестият му нос все още бе белязан от белега във формата на кръст там, където го бе ухапал пуделът на бабата на Роджър Фридкин. Кучето бе изчезнало скоро след това — съвпадение, което Кейт бе подложила на съмнение едва месеци след това. Устните на Марио бяха все така тънки и дори когато се усмихваше, той имаше жесток вид.

Беше непредсказуем и опасен още като момче. Кейт ни най-малко не се съмняваше, че е такъв и сега.

— Току-що спасих живота ти — бе добавил Марио, след като тя не бе казала нищо. — Длъжница си ми.

Сърцето ѝ биеше тежко в гърдите. Устата ѝ бе пресъхнала, така че трябваше да преглътне мъчително, преди да може да каже каквото и да било. Опита се да диша нормално, да остане спокойна. Да игнорира факта, че все още топлият труп продължава да кърви в краката ѝ и че един от призраците от миналото ѝ, населяващ кошмарите ѝ, бе изпъзлял изпод леглото, за да всее ужас в нея в светлината на деня.

— Благодаря — бе казала тя.

Той се бе засмял, тихо и искрено, но по гръбнака ѝ бяха полазили студени тръпки. Знаеше така добре, че той преследва нещо повече от благодарността ѝ така добре, както знаеше, че ако бе в интереса му, щеше да остави Оранжевата униформа да я убие, без да му мигне окото. Марио не даваше и пукната пара за нея. Откакто го помнеше, той се интересуваше само от себе си.

— Едно „благодаря“ не е достатъчно, Кити Кат. — Тонът му бе игрив. Протегна ръка и отметна от лицето ѝ един непослушен кичур.

— Досетих се. — Отметна глава назад, че той вече да не достига до косата ѝ. Той не настоя. Познаваше похватите на хулигани като него, защото светът на детството и младостта ѝ беше пълен с тях. Първото правило за оцеляване беше да не им показваш страха си. — И така, какво искаш?

— Да ме измъкнеш от затвора.

Клекна и започна да бърше пистолета в панталоните на Оранжевата униформа. Лицето на мъртвеца бе вече посивяло. Очите му бяха още отворени, изцъклени. От устата му продължаваше да се стича струйка кръв, а кървавото петно на гърдите му ставаше все по-голямо. Той лежеше сред разширяваща се локва кръв. Кейт го гледаше не защото това ѝ харесваше, а защото не можеше да се сдържи. Но после, с усилие на волята, погледна Марио. Той продължаваше да бърше оръжието. Фактът, че не го беше насочил към нея и че дори не бе застанал между нея и вратата, говореше, че не изпитва страх от възможното ѝ бягство.

И беше прав. Общото им минало я приковаваше на мястото ѝ като невидима, но здрава паяжина.

— Не мога да го направя — бе отвърнала тя рязко. Нямахме смисъл да се преструва, че са приятели. И преди не бяха.

— Не ми ги пробутвай тези.

Очевидно доволен от почитването, остави пистолета да падне до краката на Оранжевата униформа, без повече да го докосне. После взе падналия пистолет на Оранжевата униформа. Държеше го нехайно, но...

Тя бе деветдесет и девет процента сигурна, че точно Марио бе дръпнал спусъка.

Кейт успя да потисне инстинкта си да отстъпи крачка назад. Защото такава бе естествената ѝ реакция, когато видеше въоръжен хулиган. Но Кат — а някога тя беше Кат — никога и пред никого не отстъпваше. И в онзи момент бе открила, че Кат е все още жива в нея след всичките тези години.

— Значи сега си прокурор. Хей, момиче, гордея се с теб! — Марио ѝ се усмихна и я тупна приятелски по рамото. Като видя, че тя само присви очи и не последва приятелски жест в отговор, се отказа от дружелюбния тон и продължи вече с твърда нотка в гласа си: — Това е добре за теб, но мисля, че е дори още по-добре за мен.

— Така ли? И как?

— Чака ме тежка присъда от двайсет години до живот за нищо. Нищо. Наруших гаранцията. Притежание на огнестрелно оръжие. — Направи гримаса. — Глупави обвинения, но като че ли ще свършат работа. Тези глупави задници не ме пускат дори под гаранция. За нищо. Ще остана в затвора вероятно докато не остарея толкова, че да

се изгърбя. Когато приятелите ми предложиха да ме освободят, се съгласих. Но тези глупаци прецакаха всичко. Не трябваше никой да загива. Трябваше само да взривят прозореца, да скоча в камиона и да ме измъкнат оттам. Но щом Сото стреля в съдията, разбрах, че всичко е приключило. Знаех, че дори да се измъкнем, ще ни преследват до края на света. И се отказах. Успях да взема ключовете от колата на охраната, така че можех да се измъкна и сам, когато Родригес се върна тук с теб. — Усмихна се. — Като видях прокурора пред очите си, просто не можех да повярвам...

Бърборене.

Пронизителният звън на телефона бе прорязал въздуха. Кейт бе подскочила от ужас. Бе сигурна, че звънят ченгетата от съдебната зала. Те бяха нейният спасителен пояс, но също така — колко ужасно — и нейни врагове в момента.

— И тогава ми хрумна по-добър план — продължи той, без да обърне внимание на звъна на телефона. — Искаш ли да го чуеш?

— Какъв? — Думата едва излезе от устата ѝ. Тя вече знаеше, знаеше...

— Ти. Моята стара приятелка Кити Кат. Помниш ли стареца охрана, когото убихме онази нощ в Балтимор?

„О, да. Казваше се Дейвид Брейди.“

Телефонът звънна отново и Кейт отново подскочи от ужас. Нервите ѝ бяха опънати до краен предел, сърцето ѝ биеше тежко в гърдите, кръвта бучеше в ушите ѝ. Едва успяваше да стои на едно място. Не бе възможно това да се случва...

„Не показвай страх.“

— Нямам нищо общо с това.

Той се усмихна лукаво.

— Бейби, ти беше там като всички нас. Познаваш закона по-добре от мен. Знаеш, че дори само това е достатъчно. Ако някой пророни и дума, ще бъдем подведени под отговорност.

„Прав е. О, Господи, прав е.“

— Бях дете! На петнайсет. И дори не влязох в магазина.

— Това не те прави по-малко виновна.

„Младостта е смекчаващо вината обстоятелство.“

Но, както беше научила по-късно, Дейвид Брейди бе бивше ченге. А законът съдеше по-строغو тези, които убиваха ченгета.

— Не се тревожи. Няма да те издам. — Марио сигурно бе видял страха, изписан на лицето ѝ, защото ѝ се усмихна подигравателно. — Ако правиш това, което ти кажа. — Сведе поглед. — Вдигни пистолета.

Кимна по посока на оръжието, с което бе убил Оранжевата униформа.

Кейт се поколеба. Гледаше втренчено мъртвеца, без да помръдне, в продължение на цяла минута и той добави, доста по-остро:

— Направи го!

В момента той държеше всички карти.

И тя безмълвно се подчини, без да задава повече въпроси и без да възрази. Беше безполезно. Той знаеше, че тя е оставена изцяло на милостта му. Както и тя.

Когато се изправи, видя, че пистолетът, който Марио държеше — този на Оранжевата униформа — вече е насочен към нея. Сърцето ѝ прескочи удар. Тя недоумяваше. После разбра. Сега тя държеше заредено оръжие. Някога, при подобни обстоятелства, Кити Кат щеше да мисли достатъчно бързо, да прояви безмилостност и да го застреля.

И проблемът щеше да бъде решен.

Но изминалите години бяха направили Кейт прекалено цивилизована.

Пое си дълбоко дъх. Пулсът ѝ бучеше в ушите. Коленете ѝ бяха омекнали.

— Не можеш да издадеш мен, без да издадеш себе си — каза.

Погледите им се срещнаха. Той ѝ се усмихна. Лека самодоволна усмивка.

— Не разбираш ли, точно в това е красотата. Така, както виждам нещата, от двама ни аз ще изгубя по-малко.

Телефонът звънна отново.

„О, Господи!“

— Добре, бейби, чуй ме. Ето какъв е планът.

Тя си пое дълбоко дъх. Стисна по-здраво пистолета.

И заслуша.

А когато спря да слуша, вдигна слушалката.

ГЛАВА 9

Училището, в което учеше Бен, „Грейтхаус Елементарни“, се помещаваше в огромна, квадратна, двуетажна тухлена сграда, със спретнати редици прозорци с алуминиева дограма, гледащи към затревеното игрище и спортните площадки, оградени от алеята за шофиране. Сградата беше стара и имаше вид на строга институция. Дърветата бяха много красиви, когато цъфнеха на пролет, ако се съдеше по снимките, които Кейт бе разгледала, но сега, в този проливен дъжд, бяха безформени и сиви. Алеята завършваше пред стъпалата на главния вход, над които имаше покрив. От двете страни на входа бяха поставени еднакви табели, на които пишеше: „Не паркирай! Пожарен изход.“

Кейт не обърна внимание на табелите и паркира своята синя „Тойота Камри“ точно пред стъпалата. Бе включила отоплението на максимум с надеждата да изсуши мокрите си коса и дрехи по време на двайсетминутното пътуване от прокурорския офис, помещаващ се на номер три на площад „Саут Пен“, и училището на Бен в предградието Нортийст Филадельфия, където живееха. Но все още ѝ беше студено и се чувстваше мръсна и в неугледен вид. Бърз поглед в огледалото потвърди, че с изключение само на няколкото кичура, попаднали директно под топлатата струя, косата ѝ е все още мокра и рошава. Намери в жабката шнола, прибра набързо косата си в мокър кок, грабна чадъра си от задната седалка и слезе от колата. Студеният въздух я накара да потрепери; силното барабанене на едрите дъждовни капки по чадъра ѝ като че ли отекваше в ударите на все още бясно биещото ѝ сърце. Дъждът се лееше върху чадъра, но тя оставаше суха и след като се озова под покрива на покритата входна площадка, ѝ се прииска да му изплези подигравателно език. Затвори чадъра и изтръска капките и реши, че ако се изключат сивите маратонки, които винаги държеше в колата си и които не бяха в тон със строго деловите ѝ дрехи, изглежда относително нормално.

Което бе важно заради Бен.

Трябваше да опита три от четирите входни врати, залепени една до друга, преди да открие, че отключена е най-дясната. Предположи, че другите са заключени от съображения за сигурност, които бяха засилени дори в най-обикновените училища. На стъклото на отключената врата бе залепен червен лист, на който пишеше: „Родителска среща, четвъртък, 19:30, в кафе-бара.“

Гърдите на Кейт се свиха болезнено. Откакто Бен беше тръгнал на детска градина, тя се стараеше да ходи на всяка родителска среща, независимо за какво щеше да се говори на нея. Да има родител, който ходи на родителските срещи в училище, бе част от живота, който искаше за детето си. Нормален живот. Живот, толкова различен от трудното ѝ детство, та да изглежда, че живеят на различни планети.

Все още ѝ бе едва ли не невъзможно да повярва, че животът, който така внимателно бе планирала за тях двамата, е в опасност.

Освен ако не се подчиняваше на думите на Марио.

Кейт отново започна да трепери и стисна зъби.

„Не сега. Не мисли за това сега.“

— Мис Уайт?

Секретарката — двамата бяха нови за училището и тя бе съкрушена, а Кейт дори не можеше да си спомни името ѝ — я поздрави с тих и приятен глас още с влизането ѝ в широкото преддверие, боядисано в кремав цвят, застлано със сив линолеум и украсено с есенни листа, изрязани от хартия. Секретарката, в началото на шейсетте, беше от онези жени, които имат майчински вид. Имаше къса бяла коса и очила с големи стъкла и пухкава жилетка с избродирани бели маргаритки около врата и седеше смирено зад бюрото си. То се намираше на линията, която отделяше офисите от преддверието и беше обърнато към входната врата, че тя виждаше всеки влязъл. Кейт не се съмняваше, че това отново е мярка за сигурност. След като бе получила работата в прокурорския офис, Кейт бе започнала да търси жилище и училище в района и семейството, което ѝ бе препоръчало „Грейтхаус“, бе казало, че сред многото други добри неща са и мерките им за сигурност.

— Да. Здравейте! Извинявам се, че се забавих толкова много. — Кейт успя да избегне сблъсък с тълпа кикотещи се момичета с коси, прибрани в конски опашки, които носеха по коридора огромно табло, вероятно изработено като проект в някоя от класните стаи. Стигна до

бюрото на секретарката и хвърли поглед към офисите. Също като коридора и преддверието, които бяха ярко осветени, въпреки проливния дъжд и потъмнялото небе, офисите изглеждаха гостоприемни. Цяла една стена бе заета от детски рисунки.

— О, няма нищо, разбирам. След всичко, случило се там... Радвам се, че се обадохте и че успяхте да дойдете. Трябваше да изключа телевизора, но преди това успяхме да видим сцената. Предаваха я по всички канали. И разбрахме, че сте в центъра на събитията. — Стана, докато говореше. Кейт забеляза пълната ѝ фигура и табелката с името. Мисис Шери Джаксън. Секретарката заговори с една октава по-ниско: — Казаха, че са убити десет души, включително и един съдия.

И погледна Кейт така, сякаш очакваше потвърждение.

Кейт усети как стомахът ѝ отново се сви на възел. „Не мисли за това.“ Поклати глава.

— Не знам.

— Е — усмихна ѝ се мисис Джаксън. — Бен лежи отзад. Ако се подпишете, че тръгва — посочи ѝ книгата — ще отида да го доведа.

Кейт се наведе да сложи подписа си в съответната графа, а мисис Джаксън изчезна през вратата в задната част на един от офисите. До слуха на Кейт достигнаха високи гласове и тропот на крака, тя се стресна и се огледа. Шумът идваше откъм групичка от около шест момчета, които изглеждаха на възрастта на Бен. Носеха маратонки и сини анцузи — Кейт бе платила петдесет долара за същите спортни принадлежности само преди месец — а едно от тях притискаше до гърдите си баскетболна топка. Кейт не ги познаваше, но им се усмихна. Едно от тях ѝ отвърна със същото, когато минаха покрай нея, а после завиха зад ъгъла и се скриха от погледа ѝ. Шумът от стъпките им отекна в коридора и подсказа, че слизат по стъпалата към мазето.

— Мамо?

Кейт обърна глава, като чу гласчето на Бен. Излизаше от офиса, а мисис Джаксън бе плътно зад него. Училищната му раница, за която Кейт знаеше, че е прекалено тежка за деветгодишно момче, го караше да се криви на една страна. Погледът на Кейт омекна. Момчето ѝ беше красиво, имаше гъста рошава коса, нейните сини очи, чиста светла кожа и фини черти. Беше дребен и слаб за възрастта си. Днес носеше

дънки, поло на синьо-зелени черти и маратонки. Косата му, както винаги, влизаше в очите. Отметна я назад с нетърпеливо движение.

Видът му извика умиление у нея. Сърцето ѝ се изпълни с любов и дори започна да прелива, в очите ѝ бликнаха сълзи. Побърза да ги преглътне, за да не ги види той. Щеше да го прегърне, но знаеше, че ще го смути, ако го направи на обществено място. Затова само му се усмихна.

Той не ѝ се усмихна в отговор.

— Здравей, тиквичке.

Бен направи гримаса и Кейт веднага осъзна, че е сбъркала. Сега, когато вече бе в четвърти клас, „тиквичке“ звучеше по бебешки смущаващо. Всъщност беше ѝ забранил да го нарича както и да е, освен просто Бен. Тъй като бе добра майка, не причиняваше объркване у него с постоянни изблици на любов и само от време на време си позволяваше да му казва, че го обича. За негово раздражение, разбира се.

„Какво ще стане с Бен, ако не се подчиня на Марио?“ Паниката изпълни устата ѝ с горчив вкус. Преглътна. „Не мисли за това сега. По-късно...“

— Твърди, че се чувства по-добре — каза мисис Джаксън, а Кейт пристъпи напред, за да освободи Бен от бремето на раницата. Както и подозираше, тя тежеше толкова много, все едно бе пълна с тухли. В края на коридора се появи още една групичка момчета в сини анцузи и маратонки, но след като видяха мисис Джаксън, утихнаха. Като приближиха, Кейт видя, че са четирима и че Бен се крие зад гърба ѝ.

Смръщи вежди.

— Здравейте, мисис Джаксън — пропяха в хор три от момчетата.

Кейт усещаше любопитните им погледи. Бен продължаваше да се крие зад гърба ѝ. Усещаше как се опитва да се смали, да изчезне. И сърцето ѝ се сви. За него беше трудно, когато напуснаха малкия си апартамент в Южен Кенсингтън, където той посещаваше училището „Темпъл Лоу“. Тя го знаеше, но искаше много повече за него от това да израсне в беден квартал, в който тя се страхуваше да го пусне да излезе без придружител. Страхуваше се дори да го пусне на училище, защото там по коридорите вървяха същите момчета, които се разхождаха нощем на банди по улиците. Искаше той да има нормално, щастливо детство в нормално предградие за средната класа, по улиците на което

децата карат велосипеди, играят, а вечер в задния двор семействата палят барбекютата си. Искаше той да получи добро образование в топло училище, в което децата се хранеха добре, каквото беше това. Накратко, искаше той да има всичко това, от което тя беше лишена.

— По-добре побързайте. Мистър Фарис няма да е доволен, ако закъснеете за час — предупреди мисис Джаксън минаващите покрай тях момчета.

— Как можем да побързаме? Не ни е разрешено да тичаме по коридорите — отговори едно от момчетата, а другите се закикотиха.

— А вие никога няма да направите нещо, което не ви е разрешено, нали? — запита с присмехулно строг тон мисис Джаксън, поставила юмруци на хълбоци и загледана след отдалечаващите се момчета.

Поведението ѝ ги накара да се усмихнат и да поклатят глави. След това децата ускориха крачка, стигнаха до стълбището и се скриха от погледите им.

— В това лошо време, мистър Фарис не може да измисли нищо друго, освен игра на баскетбол. — Мисис Джаксън погледна Бен, който се бе показал отново иззад гърба на майка си. — Някои от тези момчета са от твоя клас, нали, Бен?

— Да — отговори мрачно Бен. И погледна Кейт. — Може ли да тръгваме, мамо? Не се чувствам много по-добре.

— Разбира се. — Кейт се усмихна на мисис Джаксън, която ѝ се усмихна в отговор. Секретарката тръгна към офиса си, но се обърна и извика през рамо на Бен: — Надявам се, че утре ще се чувстваш по-добре.

— Благодаря — отговори Кейт, когато Бен не го направи.

Той се настани на задната седалка, а тя заобиколи колата, за да седне зад кормилото. Напъха мокрия си чадър и раницата на Бен под предната седалка, запали двигателя и го погледна.

— Искаш ли първо да се отбием при лекаря? — запита и потегли.
— Не.

Отговори толкова тихо, че тя едва го чу заради шума от ритмичното движение на чистачките и работата на парното отопление. Мирисът на изгоряло, който винаги се излъчваше през отворите в първите няколко секунди, започна да изпълва колата. Кейт знаеше добре, че Бен мрази тази миризма, затова спря отоплението.

— Щом си болен...

— Не съм чак толкова болен.

Кейт въздъхна.

— Неразположението ти няма нищо общо с това, че днес играят баскетбол в салона, нали?

Мълчание.

Което в превод означаваше: „О, напротив!“

Колата зави наляво и пое по „Уест Оук Роуд“, тихата улица пред училището, а Кейт погледна сина си в огледалото. Той бе свил тесните си слаби рамене и гледаше мрачно през прозорците към продължаващия да се лее дъжд. Изглеждаше дребен и крехък и тя изпита познатата смесица от любов, вина и тревога. Стараеше се толкова много, но какво, ако не постъпваше правилно?

„Какво знам аз за отглеждането на деца?“

— Бен Уайт, наистина ли повърна?

Отново мълчание. В превод: „Не.“

— Добре, хайде да се изясним. Разкажи ми всичко.

Натисна спирачките при знака „Стоп“ и изчака реда си, после зави надясно по „Мепъл Авеню“. Живееха на „Бийч корт“, която бе малко по-нататък и откъдето до училището можеше да се отиде и пеш, един от най-евтините райони на Фоксчейс. Но тя трябваше да работи упорито, за да може да си го позволи. Разбира се, беше подписала договора за наемането на малката къща за една година с идеята за щастливия Бен и другарчетата му, които ще ходят заедно на училище.

Но в реалността тя го караше всяка сутрин до училището, а Сюзи Пери, майката на Саманта, приятелката на Бен, и още две невръстни деца, го вземаше следобед и го водеше в къщата си, откъдето Кейт го прибираще след работа. Бен нямаше други приятели, освен Саманта, която бе в трети клас и беше (както Бен казваше с пренебрежение) момиче. В реалността Бен се усмихваше много рядко, което я убиваше.

— Не мога да играя баскетбол.

Слабото гласче, което долетя до слуха ѝ от задната седалка, бе жалко и смешно едновременно. Кейт отново въздъхна, но този път — само вътрешно. След едно от най-ужасните събития в живота ѝ, след ужаса, появил се сякаш от нищото, тази негова болка ѝ се виждаше съвсем незначителна. Но знаеше, че него го боли.

— Не е така — възрази тя предано и отново го погледна в огледалото. Погледите им се срещнаха.

— Не мога, не съм добър. — Каза го още по-тихо и тя трябваше да напрегне слух, за да го чуе. После, след възможно най-кратката пауза, добави: — Никой не иска да бъде в един отбор с мен.

Сърцето на Кейт се сви. Обикновено не споделяше проблемите и неудачите си с нея — „Имаш достатъчно тревоги, мамо“, беше казал в малкото пъти, в които тя се бе поинтересувала защо не ѝ е казал, че по-силните деца в училище крадат обяда му, приготвен специално от нея. Щом ѝ казваше това, значи много се измъчваше. Прииска ѝ се да каже: „Сигурна съм, че не е така“, да отрече болката му и да направи всичко възможно да го убеди, че не е прав. Но Бен много добре разбираше кога го лъжат. И особено тя.

Освен това, спортовете наистина не му се удаваха. Приличаше на нея не само по външен вид — и двамата не бяха спортисти. Бен беше отличник в училище и особено добър в езиците, изкуствата и математиката. Беше истински вълшебник с компютрите. Гледаше „Дискавъри Ченъл“ с преданост, стигаща до фанатизъм, с която някои хора гледаха спортни предавания. Обичаше да чете и една от причините училищната му чанта да е толкова тежка бяха двете книги, които винаги носеше със себе си — едната бе тази, която четеше в момента, а другата бе следващата в плановете му, в случай че приключи с четенето на първата извън къщи. Четеше преди започването на учебните занятия, ако случайно часовете му свършеха по-рано и дори в обедната почивка, освен ако някой от възрастните не възразеше. Любознателността му допадаше на учителите, но не и на съучениците му. Като добавите към това и дребния му ръст, срамежливостта му и неумението му да общува с непознати, не би ви учудило ни най-малко, че трудно се сприятеляваше.

Което не означаваше, че не го боли. Напротив.

„Как да се справя с това? О, Господи, нямам никаква идея.“

— Бяха ли избрали вече играчите за отборите? — запита нехайно Кейт, опитвайки се да разбере какво точно се е случило.

Вдигна поглед навреме, за да го види как кимва с глава.

— Кой ги избира?

— Някое от момчетата. — Сви рамене.

Начинът, по който произнесе „момчетата“, и свиването на раменете бяха толкова типично мъжки, че Кейт видя мъжа, в който ще се превърне и изпита болка.

„Някой ден. Но сега той е само едно малко момче.“ Отчаянието я стисна за гърлото. „Малко момче, което мисли, че майка му може да направи живота по-хубав за него. Само че не мога.“

Паниката отново се опита да надигне грозната си глава, но тя я потисна. Пое си дълбоко дъх, натисна спирачките на следващото кръстовище, зави и пое по „Бийч корт“.

— Е, кой избира момчето, което избира другите?

— Никой.

„Разбира се, че никой. Иначе щеше да бъде прекалено лесно. Едно бързо телефонно обаждане...“

— В началото на часа трябва да правим обиколки на игрището. Първите четирима финиширали стават капитани на отборите и избират момчетата си. Играем на по половин игрище и във всяка половина играят по два отбора. — Направи пауза. — Аз обикновено финиширам последен. И ме избират последен. Шон Паскал си счупи ръката, но дори него избират преди мен.

Поредният бърз поглед в огледалото за обратно виждане ѝ подсказа, че рисува безцелно по запотения прозорец.

— Това вони — каза Кейт.

— Да.

— А момчетата?

— Те си имат свои отбори. Играят в малкия салон.

— Трябва да тренираме. Ти и аз, детето ми.

— Мамо, ти не играеш добре баскетбол. Знаеш, че е така.

— Това не означава, че не можем да се упражняваме. И двамата ще станем по-добри в спорта.

Бен изсумтя.

— Като че ли ще помогне. Както и да е, мразя баскетбола.

Кейт за пореден път погледна сина си в огледалото.

— Обзалагам се, че четеш най-добре от целия клас.

— Като че ли някой се интересува от това.

— Аз се интересувам. И учителите ти също.

Бен отново изсумтя.

— Имаме баскетболен кош над гаража. Можеш да се упражняваш на алеята.

— Не искам да се упражнявам. Казах ти. Мразя баскетбола. Хайде да не говорим повече за това, а?

Кейт стисна устни и потисна склонността си винаги да се тревожи — нещо, което Бен често отбелязваше. И ето че пред тях се появи къщата, в която живееха. Това бе едно от най-новите предградия на Филадельфия и се намиреше недалеч от шосе I-95 и река Делауеър. Беше й удобно да ходи на работа оттук, училищата бяха добри, престъпността — ниска. Повечето от къщите бяха построени през петдесетте и шейсетте години на двайсети век. Бяха малки, с малки предни дворове, но много уютни. Няколко от прозорците на тяхната улица светеха — това бе семейно предградие и имаше майки, които се грижеха за децата си — но тяхната къща бе тъмна и смълчана. Тя беше малка и спретната, със сива външна мазилка и черни капаци на прозорците, но украсена с две много живописни кули. Дъждът плющеше и извиваше клоните на дъба, който растеше пред къщата, барабанеше по покрива като картечен огън и падаше като водопад върху кръглите храсти, растящи пред верандата.

Кейт гледаше умърлушено потоците дъждовни капки. Беше очевидно, че водосточните тръби трябва да се почистят. Никога преди не беше наемала къща и не знаеше дали това е нейно задължение, или на хазяина.

„Още един проблем, за който ще се тревожа по-късно.“

Докато шофираше по алеята, Кейт натисна бутона на дистанционното за гаража и шумът от стичащата се по покрива дъждовна вода бе заглушен от рева на гаражната врата. Гаражът бе първото от многото неща, които харесваше в тази къща. Години наред трябваше да оставя колата си на улицата през нощта. Когато валеше, двамата с Бен грабваха пакетите с покупките и се втурваха към къщата, а докато стигнеха, вече бяха мокри до кости. Да имаш гараж, дори малък и с гола крушка на тавана, бе истински лукс.

„Ако не се подчинявам на Марио, ще изгубим къщата. Ще изгубя работата си и свободата си. И може би дори живота си. И Бен. Ще изгубя Бен.“

При тази мисъл сърцето й се сви.

Паркира в гаража и натисна бутона на дистанционното, за да затвори вратата. Докато тя падаше, погледът ѝ се спря на баскетболния кош и топката, прибрани в найлонов чувал и оставени близо до кофата за боклук. Може би...

— Мамо? — Сега, когато двигателят бе изгасен, гласчето на Бен се чуваше по-ясно. — Кой щеше да се грижи за мен, ако нещо се бе случило с теб?

Вратата на гаража се удари шумно в пода. Кейт седеше в мрака с мирис на мухъл, обзета от мъка, и продължаваше да стиска силно кормилото.

Въпросът извикваше ужас в душата ѝ.

Защото днес бе прекалено близо до смъртта.

Разбира се, знаеше защо той ѝ задава този въпрос. Беше видял предаванията по телевизията. Без съмнение, бяха казали за мъртвия съдия, за охранителите. За мъртвите, точка. Надяваше се само да не е видял много от ужаса, царящ в съдебната зала. Щеше да ѝ се наложи да разговаря с него за това, да научи какво е видял и от какво се страхува, да му даде редактирана версия на случилото се, защото, ако не го направеше, някой в училище със сигурност щеше да го направи вместо нея. Но не още. Просто още не можеше.

Беше прекалено разтърсена.

— Нищо няма да ми се случи — каза твърдо и слезе от колата. Бен я последва и двамата влязоха в къщата.

От гаража се влизаше в кухнята с нейните жълти шкафчета и мраморни повърхности. Нищо тук не беше ново, но за нея бе прекрасно. Освен ако в следващите няколко часа не ѝ хрумнеше някоя блестяща идея, щеше да прави точно това, което ѝ кажеше Марио. Щеше да танцува с дявола — само този път — за да може после да се отърве от него и той да изчезне от живота ѝ.

Просто нямаше избор.

Заради Бен.

И нямаше никакво значение, че сърцето ѝ препускаше бясно и че от тази мисъл ѝ прилошаваше.

Бен тръгна нагоре по стълбите към убежището си — своята спалня — а Кейт се обади в прокурорския офис. Отговори административният ѝ помощник, Мона Морисън, четирийсет и една годишна, наскоро разведена и майка на дъщеря в колежа.

— О, мили Боже, Кейт, ти ли си? Брайън, полицията, двама репортери, като че ли всички днес те търсят. Добре ли си? Какво се случи? — Тонът на Мона издаваше отчаяното ѝ желание да научи всичко.

— Добре съм. Бен се разболя и трябваше да го взема от училище. Сега съм у дома.

— Значи си добре? — Гласът на Мона се повиши. — Няма начин да си добре. Взели са те за заложник. Но си успяла да отнемеш оръжието на онзи главорез и да го застреляш. Историята се предава по всички телевизии. Как е възможно да си добре?

„В момента не мога да се справя с това.“ После в главата ѝ се роди друга мисъл. „Трябва да се справя.“

— Наистина съм добре — настоя Кейт и сърцето ѝ се сви, защото знаеше, че лъжата ѝ ще се разнесе из целия град. — А Бен наистина е болен. Имам нужда да съм край него, така че ще си взема свободни часове до края на работния ден. Кажи на всички, че ще бъда на работа утре.

— Но...

Кейт не даде възможност на Мона да възрази. Затвори и отиде във всекидневната. Завесите не бяха дръпнати и забеляза, че от покрива продължава да се стича дъждовна вода.

„Каква красота, какъв водопад“, помисли си тя с мрачно чувство за хумор и дръпна завесите, които бяха от тежка коприна и в разкошен златист цвят (още едно от нещата в тази къща, с които бе изключително горда; наистина струваха цяло състояние). Стаята бе обзаведена с голям диван, тапициран в кафяво-златисти цветове „Гудуил“, люлеещ се стол, тапициран в златист плюш (универсален магазин), масичка за кафе от дъбово дърво (дворна разпродажба), плетена рогозка в земни цветове (отново дворна разпродажба) и телевизор до камината. Стените, както и всички стени в къщата, с изключение на тези в спалнята на Бен, бяха бели, но по нейна молба бяха преобоядисани и сега бяха в дълбок тъмносин цвят. На стените висяха поставени в рамки черно-бели скици на града, купени на панаира в началото на лятото. Според нея резултатът беше добър и не беше прекалено женствен — ефект, който тя, като майка на единствен син, се стараяше да избягва. Беше превърнала трапезарията в офис, за

да може да работи у дома, малката баня бе скътана под стълбите, а фойето и кухнята завършваха първия етаж на къщата.

Като дръпна завесите, в стаята стана тъмно. Кейт включи една от нощните лампи, поставени от двете страни на дивана, и хвърли поглед на телевизора. Остана така за миг, обзета от нерешителност, после разтърси глава. В момента не искаше да знае нищо за това.

Отиде да вземе душ.

Когато след около половин час излезе от банята, малко постоплена, но не много по-добре, реши да се заеме с приготвянето на вечеря за Бен, който четеше в стаята си. Но на път към кухнята се закова на място, защото видя полицейската кола, паркирана на алеята й.

Миг по-късно зад нея спря бус на телевизията.

ГЛАВА 10

Федералният затвор се намираше зад ъгъла, съвсем близо до офиса на Кейт. Тя изчака до обед на другия ден с надеждата, че шумът около предполагаемия ѝ героизъм е утихнал поне малко и всички са се захванали отново здраво за работа, и измина няколкото пресечки до високата каменна сграда, разположена точно наскред многолюдния, посещаван от туристи център на града.

„Остани спокойна. Само ти се струва, че всички те гледат.“

Или не. Вчера новини за трагедията в съдебната зала бяха излъчени по CNN, MSNBC, Fox News, Court TV и всички местни канали, а също така за тях говориха и във всички популярни телевизионни шоуупрограми като „Нанси Грейс“ и „Ханити енд Колмс“. Списъкът бе прекалено дълъг. А тази сутрин щафетата бе подета от „Днес“, „Добро утро, Америка“ и „Ранчото шоу“. Историята заемаше цялата първа страница на местните всекидневници, включително „Филаделфия Инкуайърър“ и „Трибюн“. Като мина покрай една от сергиите за печатни издания, бе обзета от ужас да види на снимка хаоса в съдебната зала на първа страница на „Съединените щати днес“. Не се съмняваше, че някъде във вестниците се е появила и нейна снимка. За щастие, използваша тази, която си бе направила през третата година в университета по право, а на нея тя бе усмихната и със свободно падаща по раменете коса. Днес косата ѝ беше прибрана в строг кок, а тя определено не се усмихваше.

Така, както се чувстваше, може би никога вече нямаше да се усмихва.

Дори само мисълта за Марио предизвикваше студени тръпки по гърба ѝ. Бе изхвърлила и него, както и другите от бандата, от ума си още преди години и не мислеше, че някога ще види отново някой от тях. И не искаше да види никого от тях. Но Марио се бе появил и ако тя откажеше да се срещне с него днес — както я бе инструктирал, преди да изчезне във вентилационната шахта — той можеше да изпълни заканата си и да се разприказва за общото им минало.

Мисълта предизвика нови тръпки.

Бе красив есенен ден, слънчев и с небе, обсипано с малки пухкави бели облачета, издигащи се високо над градските небостъргачи. След вчерашния проливен дъжд бяха останали тук-там малки локвички и полегнала трева. Кейт вървеше бързо, както ѝ позволяваха обувките с равна подметка, защото бе оставила единствените си такива с високи токчета в Центъра. Стискаше при врата си реверите на черния си блейзер на райета, който носеше в тон с черните си панталони и бялата тениска, защото се чувстваше премръзнала до костите, което, както добре знаеше, бе по-скоро в резултат на емоционалния стрес, отколкото заради времето. Малко по-нагоре по улицата имаше строеж и оттам идваше мирисът на изгорели автомобилни газове и разтопен асфалт, а от сергията на ъгъла се долавяше ароматът на топъл хотдог. Тя дишаше дълбоко не заради нещо друго, а за да успокои опънатите си нерви.

„Чувствам се като престъпник.“

Рязък звук като от силно почукване се смеси с шума от минаващите автомобили. Разговорите на заобикалящите я на тесния тротоар пешеходци също допринасяше за околния шум. Единствено бученето от собствения ѝ пулс в ушите ѝ можеше да го заглуши.

„Знаеш ли какво? Ти си престъпник.“

При тази мисъл на Кейт ѝ прилоша. Улови отражението си във витрината на сладкарницата, покрай която минаваше и която се помещаваше в приземния етаж на една от дузините тухлени къщи в колониален стил, и видя, че е прекалено бледа, че под очите ѝ има тъмни кръгове, а около здраво стиснатите ѝ устни са се образували бръчки. Изглеждаше точно като човек, който е получил много лоши новини.

„Питаш ли се защо?“

Зави зад ъгъла, излезе на „Арч стрийт“ и вдигна поглед към обикновената каменна правоъгълна сграда на федералния затвор. Тесните процепи в камъка, които служеха за прозорци, бяха единственият знак, че зад тези стени държат едни от най-опасните престъпници на града. Построяването на комплекса предизвика много разгорещени спорове дали престъпниците трябва да бъдат държани тук, в сърцето на града, често посещавано от туристи. Онова, което гостите на Филадельфия не разбираха, беше, че този град бе един от

най-опасните в страната. Шефът на полицията, наскоро предизвикан да даде обяснение за високата и все по-нарастваща престъпност в града, бе призовал за създаването на специален отряд от десет хиляди цивилни, които да патрулират по улиците с надеждата да ограничи убийствата, изнасилванията, въоръжените грабежи, телесните повреди.

„Желая му късмет.“

Като мина под него, знамето на Съединените щати изплющя силно като камшик под напора на вятъра. Гърлото ѝ се сви. Знамето се вееше в чест на съдията Моран, разбира се, и четиримата охранители, както и двама цивилни, изгубили живота си вчера. Затворниците, умрели в клането в съдебна зала 207, не бяха включени в официалния траур, но докато гледаше наполовина вдигнатото знаме, тя съжали и за тях.

Ако нещата се бяха развили различно, тя също можеше да бъде мъртва. „Трябва да съм благодарни, че съм още жива“, напомни си мрачно тя. „Макар да съм уловена като мишка в капан.“

— Видях те по телевизията тази сутрин — каза ѝ негърката — охрана, докато я пускаше да мине. Кейт ѝ подаде личната си карта, след това премина през металния детектор, като гледаше безцелно потока от хора, които влизаха и излизаха от охранявания обект. — Скъпа, след всичко преживяно, трябва да лежиш у дома си, в леглото, завита през глава. Какво, по дяволите, правиш тук днес?

Кейт успя да се усмихне и да свие рамене.

— Трябва да се яде.

Жената направи съчувствена гримаса и ѝ върна личната карта.

— И това ако не е истина! Добре, можеш да вървиш.

Когато седна на един от евтините пластмасови столове в една от стъклените и обсипани с графити кабинки, в които адвокатите се срещаха със затворниците, Кейт се чувстваше уморена и потисната. Почти всеки, който я срещнеше, задаваше въпроси или коментираше случилото се вчера. Онези, които нямаха възможност да разговарят с нея, я пронизваха с любопитни погледи. За нейно щастие, във федералния затвор днес бе особено оживено, което означаваше, че никой не може да си бърби дълго време с нея. Центърът за правосъдие бе затворен заради разследването на стрелбата и опитите за бягство. А във федералния затвор всички бяха нащрек, сякаш бе обявена национална тревога. Всички предстоящи съдебни процеси бяха

отменени или отложени, в резултат на което тук се бяха стекли много от близките на затворниците и цяла река адвокати. Създаваше се доста работа на всички замесени. Кейт гледеше на целия този хаос като на благословия. Всички бяха прекалено заети, дори за да могат да мислят.

Така щеше да ѝ е много по-лесно да удовлетвори исканията на Марио.

„Ако не направя, каквото иска...“

Гърлото ѝ се сви. Ръцете ѝ неволно се свиха в юмруци. Последниците щяха да са такива, каквито не би могла да понесе.

Кат, която винаги и с всичко се справяше, нямаше да има проблеми да направи необходимото и да остави това в миналото. Но Кейт, съзнателната, имаше.

Лесно беше да извика на екрана на компютъра си досието на Марио. Беше му назначен служебен адвокат, но не изглеждаше той да се е захванал сериозно със задачата. Кейт прочете досието няколко пъти. То разказваше за какви ли не престъпления — наркотици, кражби, подправяне на чекове. Беше осъждан два пъти. Веднъж за нападение с тежки телесни повреди и втори път — за сделка с наркотици. Беше лежал в затвора — шест месеца за нападението и девет месеца от петгодишната присъда за второто престъпление. Бе освободен предсрочно за добро поведение. Бе освободен под гаранция преди осем месеца и арестуван отново преди три месеца и половина. Този път някой бе решил да се заеме здравата с него. Притежанието на огнестрелно оръжие се смяташе за углавно престъпление, което означаваше, че той попадаше под *три престъпления и си завинаги извън закона*. Както бе казал, очакваше се дълго да лежи в затвора.

Тя смяташе, че няма много хора, които да заслужават това повече от него.

А ето, че се готвеше да го освободи, за да може отново да броди по улиците и да извършва престъпления.

При тази мисъл, стомахът ѝ се сви на топка. Освен престъпленията, за които бе хвърлен в затвора, той бе виновен и за извършения вчера опит за бягство, при който бяха загинали толкова много хора. Ако някой узнаеше, вероятно щеше да лежи в затвора до смъртта си. Но никой не знаеше. Освен нея. А тя не можеше да направи нищо по въпроса.

„Ако узнаят за Дейвид Брейди, първо ще те уволнят. А после ще те арестуват и ще те отведат далеч от Бен...“

Гърдите ѝ се стегнаха и за миг ѝ бе трудно да диша.

„Може би трябва да признаеш всичко. Да го направиш достойние на всички и да понесеш последствията.“

Тази мисъл се роди неканена в главата ѝ. Тя я отхвърли на мига.

„Как бих могла? Не мога. Ами Бен?“

Паниката заплашваше да я погълне, когато вратата на стъклената кабина се отвори. Тя все още бе с широко отворени очи и дишаше бързо заради обхваналия я страх, когато вдигна поглед и видя Марио да застава от другата страна на преградата.

Всеки мускул в тялото ѝ се напрегна. Ужасът се сви на топка в стомаха ѝ, тежък като олово. Тя стисна зъби. Постави длан на гладката метална повърхност на масата и започна да се бори с непреодолимото си желание да избяга.

Остана на мястото си.

Марио я гледаше през преградата. Погледът му я обходи от главата до петите. Устните му се извиха в самодоволна усмивка и той се обърна, за да каже нещо на някого през рамо — тя предположи, че на придружаващата го охрана.

„Все същият арогантен задник.“

Пое си дълбоко дъх с надеждата да се успокои. С усилие на волята, застави мускулите си да се отпуснат и извърна поглед. Отвори дипломатическото си куфарче, което лежеше на масата близо до лявата ѝ ръка, извади от него химикал и служебен бележник, затвори го и написа името си отгоре на първия лист, просто за да е заета с нещо.

„Не му позволявай да види страха ти.“

Марио очевидно бе успял да се върне в килията си вчера, без никой да заподозре, че бе изиграл своята роля в случилото се в съдебната зала. В противен случай нямаше да е тук. Беше облечен в оранжевата униформа, носена от всички затворници. Голата му глава лъщеше на силната светлина на флуоресцентната лампа. Като тийнейджър той имаше гъсти черни къдри. Това, както и внимателно оформените мустаци и козя брадичка и силно развитите мускули на тялото му, я затрудняваха да види в този закоравял престъпник момчето, с което някога бяха приятели. Той изглеждаше още по-едър и заплашителен в тясното пространство. Едва сега забеляза татуировката

— дракон — която опасваше китката му. Дали това не бе някакъв символ? На някоя банда? Ако бе така, не го беше виждала досега. Беше изненадана, че не го е видяла вчера, но вниманието ѝ бе привлечено от други неща.

„Да остана жива.“

Вдигна поглед, когато той приближи до масата. Погледът му срещна нейния и ѝ се стори, че видя триумф в очите му.

Толкова по въпроса да остане спокойна.

„Държи ме в ръцете си и го знае.“

Придружаващата го охрана погледна Кейт, кимна ѝ, каза нещо на Марио — не можеше да чуе какво заради разделящата ги преграда — след това се отдалечи, оставяйки ги сами. Тя знаеше правилника. Когато бе готова да си тръгне или имаше нужда от помощ, трябваше да натисне бутона на стената до лакътя си. От съображения за сигурност охраната стоеше в коридора.

В кабинките нямаше подслушвателни устройства и камери. По закон на затворниците и техните адвокати се полагаше уединение.

„Не мога да го направя“, помисли си тя, завладяна от паника, когато Марио седна на стола. Той подпря лакти върху своята половина от масата, съедини длани и се наведе напред. Гледаше я уверено през стъклото. „Просто не мога.“ Измъкването му от затвора нямаше да е проблем. Назначеният служебно адвокат нямаше да настоява да се занимава с делото. В обикновен работен ден всеки от тях бе зает с по около четирийсет дела. В прокурорския офис постъпваха около седемдесет хиляди случая годишно; системата се давеше в хилядите предварителни дела и подготовки. Само в предходната година шейсет процента от престъпниците бяха освободени на предварителните изслушвания просто защото някой — прокурор, свидетел, ченге — не се беше появил или пък бе неподготвен. Съдебната система бе като въртяща се врата, която пропуска всички. И всички го знаеха — съдии, адвокати, ченгета, престъпници. Единствено широката общественост оставаше в неведение.

„Марио е само още един от тях. Дюзини като него се връщат обратно на улицата всеки ден. Като помогнеш за освобождаването му, няма да направиш нищо различно от милионите други такива случаи.“

Трябваше само да поеме случая му, а после да пропусне да направи нещо. Да се яви в съда неподготвена или пък да не намери

свидетели. Щеше да е гаф, но щеше да сложи край на делото. И само още един престъпник щеше отново да е на улицата.

Никой нямаше да узнае. И тя щеше да може да продължи да живее живота си.

„Аз ще знам.“

Марио ѝ се усмихна и вдигна телефонната слушалка от другия край. След едва доловима пауза, тя направи същото и притисна слушалката към ухото си. Сърцето ѝ препускаше бясно; дланите се овлажниха от пот. Но с огромно усилие на волята застави лицето си да остане безстрастно. Погледите им се срещнаха и задържаха през стъклото.

— Изглеждаш превъзходно, Кити Кат — каза той в слушалката. — Като жена от висока класа. И секси.

„Върви на майната си, Марио.“

— Щом се налага да го направя... — Гласът ѝ беше студен, рязък. Не можеше просто така да му направи услуга. Сега тя бе една от добрите; беше работила упорито, за да стигне дотук. Трябваше да има някакъв начин да се измъкне от това, да спаси себе си и Бен, без да се поддава на изнудването. Но какъв? Не знаеше. Още не. Трябваше да се пребори с паниката, да си даде време за размисъл. И ето, че стратегията ѝ започваше да се очертава — трябваше да отлага, да отлага и пак да отлага.

— О, да, налага се — каза той и усмивката му стана по-широка.

Кейт го гледаше студено. Погледът ѝ бе като стомана.

„Преструвай се, че напълно владееш положението, дори да не е така. Не му позволявай да мисли, че командва той, дори да е така.“

— Щом се налага да го направя — повтори с леденостуден тон, — ще трябва да ми дадеш нещо в замяна. Името на онзи, който те снабдява, например. Или пък подробностите по някое престъпление, за което знаеш. И името на извършителя.

Той присви очи и усмивката му изчезна.

— Какво? Не, по дяволите!

— Нямам карти за безплатно измъкване от затвора в джоба си, знаеш ли. Ако искаш да излезеш, ще трябва да ми сътрудничиш. Дай ми нещо, което да мога да използвам. Нещо, което да убеди съдията.

— Забрави. Не съм доносник.

— А аз не мога да правя чудеса.

Той присви очи.

— Вчера ти спасих живота, кучко. Родригес със сигурност щеше да ти види сметката. Не го забравяй.

— Ако още веднъж ме наречеш кучка, ще забравя, че сме се познавали.

— Ще те наричам както искам, по дяволите! — Изражението му стана грозно. — Аз те притежавам, бейби. По-добре ме измъкни оттук.

— Никого и нищо не притежаваш. — Нейният поглед бе така твърд като неговия. — Ако продължаваш да отваряш голямата си уста, ти ще пострадаш първи. Ти носеше оръжие в онази нощ. Мислиш, че двайсет години са малко? Опитай се тогава да помислиш за смъртното наказание.

— Повярвай ми, ако мен ме заплашва смъртно наказание, ще се погрижа да е същото и за теб. И не аз дръпнах спусъка. Ако продължаваш да ме притискаш, ще се закълна в мъртвата си майка, че си била ти.

„Господи!“

— Мисли трезво. Аз съм адвокат. А ти — престъпник. Ако отрека всичко, на кого, мислиш, ще повярват?

Той се усмихна, но нервно. В угълчетата на малките и злобни очи се появиха бръчици. Оголи зъби.

Сърцето на Кейт прескочи удар. Надяваше се той да не е усетил страха ѝ.

— Имена и места, Кити Кат. Знам имена и места.

И двамата знаеха, че такива му бяха известни. Беше време да покаже поне малко по-добър нрав.

— Виж, Марио, искам да ти помогна заради доброто старо време, но работя в прокурорския офис едва от няколко месеца. Не мога просто така да ги помоля да те освободят. Шефът ми все още трябва да дава съгласието си — писмено или устно — за всичко, което правя. И ако му кажа, че искам обвиненията срещу теб да бъдат свалени, ще трябва да изтъкна някаква причина за това. Ще трябва да ми дадеш нещо, което да използвам.

Той сви устни. И за първи път изглеждаше несигурен.

— Нищо няма да ти дам.

Тя сви рамене, като че ли искаше да каже: „Както искаш.“ И натисна бутона, който викаше охраната. Марио ококори очи от

изненада.

— Какво правиш, по дяволите?

— Тръгвам си. Трябва да се върна на работа.

— А какво стана с моето измъкване оттук?

— Както казах, трябва да ми помогнеш.

— Кат... — В гласа му се долавяше смесица от тревога и гняв.

— И, между другото, грешка е да ме наричаш както и да е, освен мис Уайт. Защото, както и да го погледнем, аз съм адвокат, а ти — престъпник. Ако някой узнае, че се познаваме отпреди, ще ми отнемат случая ти. И така няма да стане онова, което имаш наум.

Вратата се отвори. Охраната влезе в кабинката и Кейт се усмихна на Марио.

— Ще дойда пак — каза тя и затвори телефона.

Нямаше как той да знае, че коленете ѝ треперят.

Той мърдаше устни. Тя бе повече от сигурна, че от тях излизат ругатни и проклетия. Очите му мятаха мънии. Но в следващия миг охраната бе до него и го хвана за ръката, погледна я, каза нещо на Марио и той също затвори телефона.

Тя не го погледна отново. Зае се да прибере в куфарчето си химикала и служебния бележник, след което се изправи и излезе от кабинката. Не се изненада, че краката ѝ не я държат. Сърцето ѝ биеше тежко, стомахът ѝ се бе свил на топка.

Чувстваше се като червей на куката, който се гърчи диво в напразни опити да се освободи.

Но поне бе спечелила време. Все още не знаеше как това ще ѝ помогне. Но поне бе нещо.

Като се върна в прокурорския офис, вече се бе поуспокоила. Нервите ѝ все още бяха опънати, но дишането ѝ бе нормално, сърцето ѝ се бе успокоило, а краката ѝ отново бяха стабилни и успяваха да издържат тежестта на тялото ѝ. Беше малко след два и половина. Повечето от колегите ѝ вече се бяха върнали от обяд, така че не познаваше много от хората, които чакаха при асансьора. А те бяха разнородна сбирщина — старец, който изглеждаше (и миришеше) така, сякаш бе прекарал цялата сутрин в компанията на бутилката, момиче във възрастта за колеж, облечено в дънки, двама петдесетгодишни мъже в костюми и добре облечена възрастна двойка, които разговаряха шепнешком. Тя натисна бутона за деветия етаж,

втренчи поглед в гладката метална повърхност пред себе си и се концентрира върху това да отпусне мускулите на лицето си.

Единствената дума, която може точно да опише изражението ѝ, беше „мрачно“.

Главният отдел се помещаваше на деветия етаж и както Кейт видя веднага след като отвори вратата на асансьора, беше много оживен. Група неспирно бърбещи гимназисти бяха на обиколка, водени от Джон Фрост от Отдела за връзки с обществеността. Ридаеща старица — за която Кейт предположи, че е или жертва, или свидетел — в червени полиестерни панталони и кафяво пончо бе бързо поведена към дамската тоалетна от друга, много по-млада жена, облечена в костюм, в която Кейт разпозна служителка на прокурорския офис, макар че не можеше да си спомни името ѝ. Административният помощник, Нанси някоя си, излезе от стаята за почивка, намираща се до тоалетните, с чашка димящо кафе в ръка и забърза по коридора, русокоса, красива и гъвкава в синята си блуза с дълги ръкави и свободно развяващата се пола.

Мирисът на кафе се носеше във въздуха. Кейт махна с ръка на Синди Харнет, дващсет и пет годишната секретарка, чието бюро във формата на полукръг гледаше към асансьора и излезе от асансьора, а вратата му се затвори шумно след нея. Пищната брѳнетка ѝ махна в отговор и вдигна слушалката на пронизително звѳнящия телефон. Рон От, колега прокурор, бе облегант небрежно на бюрото на Синди и вероятно се опитваше да я накара да излезе с него — нещо, на което се надяваха всички неженени мъже от офиса. Когато Синди махна с ръка, той хвърли поглед през рамо, видя Кейт и също ѝ махна. Зад Синди се намираще огромната зала, разделена на стъклени кабинки, в която работеха адвокатите, винаги натоварени с тежката работа по случаите. Няколко от тях бяха прави и гледаха отвисоко седналите, които Кейт не можеше да види, а други крачеха из помещението с папки или мобилни телефони в ръка. Стените, които разделяха бюрата им, бяха високи само метър и осемдесет и слънчевата светлина нахлуваше през редицата високи прозорци, гледащи към улицата. Вляво и вдясно от бюрото на Синди започваха дълги коридори, боядисани в светлозелен цвят, където през врати от тъмно дърво се влизаше в офисите. Кейт махна с ръка на няколко свои колеги, чиито врати бяха отворени. Офисът на Брайън беше затворен. Двамата бяха разговаряли по

телефона предната вечер. Той ѝ се беше обадил да провери как е, но днес не се бяха виждали, което я устройваше. Що се отнасяше до нея, колкото по-малко хора искаха да обсъждат вчерашните събития, толкова по-добре.

„Ще трябва да съобразя действията си с това.“

— О, мили Боже! — Мона скочи на крака, когато Кейт мина забързано покрай офиса ѝ, който бе съседен на нейния. — Къде беше?

Кейт се бе надявала да се прибере в офиса си, без ястребовият поглед на Мона да я забележи. Но ето, че надеждата ѝ бързо се стопи и Мона се носеше към нея със скоростта на ядрена ракета. Кейт спря и се обърна с лице към нея. Осъзнаваща как силно стиска дипломатическото си куфарче — проява на нервност — тя се застави да се усмихне.

— Какво има? — запита и изпита чувство за вина, защото това не беше отговор. Фактът, че стомахът ѝ бе нервно свит на топка, я караше да говори по-рязко от нормалното и усмивката не можеше да скрие това. Но очевидно нещо не беше наред, щом Мона скочи така бързо на крака.

Мона като че ли не забеляза нищо нередно. Тя приличаше на огнено пламъче с късата си яркочервена коса, обграждаща винаги живото ѝ лице, на което доминираха огромните ѝ кафяви очи, с яркото червило на устните си и слабото си като топлийка тяло, облечено в ярко оранжево поло и златиста плисирана пола.

— Няма да повярваш! — Мона спря, сви в юмруци дланите си с дълги яркочервени нокти и ги постави развълнувано под брадичката си. На пръстите ѝ проблясваха няколко пръстена. — Обадиха се от „Дъ Вю“.

— Какво?

Мона развълнувано кимна.

— Искат да гостуваш в шоуто. Наричат те героинята от съдебна зала 207! Ще платят самолетния ти билет и всичко останало.

Кейт бе лишена от дар слово. Стоеше закована на мястото си и обхваната от все по-нарастващ ужас. А Мона, за разлика от нея, буквално вибрираше от вълнение. В следващия миг се срещнаха ужасените сини очи на едната и топлите кафяви очи на другата. След това Кейт погледна в друга посока и поклати глава.

— Не.

Опита се да не обръща внимание на факта, че сърцето ѝ ускори ритъма си като състезателен автомобил, който може да увеличи скоростта си от нула до осемдесет километра в час за две секунди, обърна се и закрачи към офиса си.

— Как така „не“? — изпищя Мона след нея. Мона очевидно не бе от тихите и срамежливи момичета. Тя бе винаги оптимистка, шумна и твърдо отстояваща мнението си. — Осъзнаваш ли какъв шанс е това за теб? Ще станеш известна.

— Не искам да бъда известна. — Кейт вече започваше да свиква с бесния ритъм на сърцето си, което не означаваше, че ѝ харесва.

— Но... Но... — заекваше Мона. — Помисли как това ще се отрази на кариерата ти. Ще те забележат! Можеш дори да използваш появянето си в шоуто за старт в телевизията, като например Грета Ван Сустерен или както там ѝ беше името.

— Не искам да съм в телевизията. — При дадените обстоятелства, я побиваха тръпки само при мисълта да се появи по националната телевизия. Цялата тази работа с „героинята от съдебна зала 207“ беше ужасна лъжа, от която тя искаше да се дистанцира. А вече се излъчваше по всички новини. Мисълта да потвърди лъжата, като се появи на живо по националната телевизия, я изпълваше със страх. Без да споменаваме, че така щеше да даде още едно оръжие в ръцете на Марио. Беше възможно още да събуди и някои други призраци от миналото си.

— Но, Кейт... — Мона беше плътно зад нея, когато Кейт се завъртя на пети и закрачи към офиса си. Кейт гледаше право пред себе си, към поставения в позлатена рамка портрет на губернатора, украсяващ далечния край на коридора, но нямаше нужда да вижда Мона, за да знае, че я следва.

— Без никакви „но“ — каза Кейт, стигна до офиса си и хвана бравата. Отвори вратата и погледна Мона. — Не искам да се появявам в „Дъ Вю“, нито в някое друго телевизионно шоу, много благодаря.

— Но не можеш просто да... — възрази Мона. Кейт не чу нищо повече. Влезе в офиса си и видя, че там вече я чака мъж, застанал прав пред бюрото ѝ. Той се обърна при влизането ѝ.

Беше чернокосото ченге, което бе спасителната ѝ жилетка в съдебната зала.

ГЛАВА 11

— Какво правиш тук?

Кейт бе така изненадана, че говореше доста по-рязко от обичайното. Щеше да бъде по-възпитана, ако я бяха предупредили поне преди няколко секунди. Ченге — дори това ченге, особено това ченге, с което се чувстваше странно свързана, като че ли случилото се ги съединяваше по някакъв начин — очакващо я в офиса ѝ в този момент, в който се връщаше от федералния затвор и не бе уверена, че постъпваше правилно, бе нещо така смущаващо, каквото би бил и скелет, подаващ се изпод бюрото ѝ. Не, по-смущаващо. Мона се блъсна в нея, преди да успее да спре. Още преди да усети мириса на цигарен дим, който винаги се разнасяше от Мона, Кейт знаеше, че наднича през рамото ѝ.

— Хм, това беше другото, което исках да ти кажа — думите на Мона прозвучаха глупаво в ухото ѝ. — Че две ченгета те чакат в офиса ти.

„Две ченгета...“

Видя и втория: елегантен в тъмносиния си костюм на райета, светлосиня риза и жълта вратовръзка, висок само около метър и седемдесет, широкоплещест и с ниско подстригана пясъчноруса коса, червена кожа и лице с едри черти, излъчващо приятно чувство за хумор. Очите му, които имаха цвета на костюма му, я оглеждаха с възхищение. Ченгето от съдебната зала ѝ се усмихна — наистина бе привлекателен, висок, мургав и строен, с твърди черти на лицето и приятна усмивка — и ѝ подаде ръка.

— Решихме да се отбием да проверим как се чувстваш — каза той и стисна ръката ѝ кратко и делово, както бе типично за адвокатите. Благодарността, че е допринесъл за спасяването на живота ѝ, бе заместена от предпазливост. Какво ли искаше той? Дланта му бе голяма, топла и силна, и в главата ѝ незабавно нахлу споменът за това, как я бе взел на ръце, когато коленете ѝ бяха отказали да поддържат тялото ѝ. Беше широкоплещест, но мускулите му не бяха прекалено

развити. Изглеждаше добре в свободното тъмно сако, бялата риза, червената вратовръзка и обикновените тъмносини панталони. Но тя знаеше от опит колко е силен. Макар да бе стройна, тя бе по-тежка от перце все пак, а той я бе вдигнал с лекотата, с която би вдигнал перце. — Аз съм Том Брага, между другото. Детектив от отдел „Убийства“. — Погледът му се спря на цитопласта на бузата ѝ, после бързо я огледа цялата. — Радвам се да видя, че бързо се възстановяваш.

Сърцето ѝ биеше с хиляди удари в минута и не защото той бе привлекателен. Вероятно защото бе ченге — макар и детектив от отдел „Убийства“ — тя се чувстваше като престъпник. Като че на него му бе известно, че тя е престъпник. Като че ли знаеше, че е излъгала за случилото се предишния ден в охранявания коридор.

Нещо, което нямаше как да знае.

„Дали?“

„Стегни се, Кейт. Доколкото му е известно на него, ти си жертвата.“

Тя се усмихна и пое дълбоко въздух през носа с надеждата това да я успокои, а той да не забележи състоянието ѝ.

Не се получи.

— Това е детектив Хауърд Фишбек. Също от отдел „Убийства“ — добави Брага и посочи другия мъж. Второто ченге пристъпи напред с протегнатата ръка. Неговата длан бе по-месеста, с дебели пръсти. Усмихна ѝ се и тя забележа прекрасните му бели зъби и трапчинките от двете страни на устата му. Костюмът му бе безупречен, а ризата и вратовръзката изглеждаха нови. Може и да не притежаваше класическата красота на партньора си, но също бе привлекателен.

— Кейт Уайт — стисна тя набързо ръката му.

— Приятно ми е. — Усмивката му беше широка и искрена. Очите му бяха топли.

Определено се опитваше да я очарова. „Като че ли има някакви шансове.“ Погледна часовника си — беше 14:25 — с отчаяната надежда да намери някакво извинение и да се измъкне. Да излъже, че я чакат в съда? Не, съдът беше затворен. Че има важна среща? Лъжата ѝ щеше да бъде прозрачна за Мона.

— А аз съм нейният административен помощник. Мона Морисън. — Мона очевидно действаше с убеждението, че Кейт съвсем е забравила за нея — което беше така. Тя пристъпи напред с

протегнатата ръка. И двамата мъже я поеха за кратко, а Фишбек я дари с очарователната си усмивка, разкриваща двете трапчинки на бузите му. Тя обаче не откъсваше поглед от Брага. „Разбира се.“ Мона бе винаги на лов за мъже, а Брага беше доста привлекателен.

— От години те виждам из сградата, така че ми е много приятно накрая да се запознаем — каза Мона, а погледът ѝ пронизваше Брага като лазер.

— Работиш тук от години? — Погледът на Брага се плъзна към Кейт. Той имаше гъсти и прави черни вежди, които сега бяха леко повдигнати от изненада.

Тя поклати глава.

— О, с Кейт сме заедно едва от юни, когато тя дойде да работи тук. Преди това бях в „Личен състав“.

— О! — възкликна Брага.

— Благодаря, Мона — каза Кейт. Нервите ѝ бяха опънати и не ѝ беше забавно да гледа как Мона флиртува. Отчаяно искаше да остане сама, да има поне малко време да подреди мислите си и да сложи чувствата си под контрол.

„Никакви шансове.“

Административният ѝ помощник я стрелна с укор, но схвана намека.

— Е, ще бъда в офиса си, ако имаш нужда от мен.

Кейт кимна. Погледът на Фишбек проследи Мона, която излезе от стаята. Брага, от друга страна, гледаше нея, както Кейт откри, когато погледна към него. Той ѝ се усмихна. И офиса изведнъж ѝ се стори прекалено тесен. Брага беше толкова близо до нея, че виждаше наболата му брада и износените ревери на сакото му.

— Изненадан съм, че си на работа след случилото се вчера — каза Брага.

— И ти си на работа — отбеляза Кейт.

— Вече използвах всичките си свободни дни за годината.

Тонът му бе шеговит и Кейт разбра, че не бива да приема думите му на сериозно. Той се отдалечи от нея — нещо, което бе абсолютно необходимо — за да остави дипломатическото си куфарче на бюрото ѝ. Това ѝ даде няколко свободни секунди, в които тя се опита да отпусне мускулите на лицето си. Те бяха така напрегнати, че усмивката, с която

ги беше дарила, беше така мъчителна, както и ако лицето ѝ беше циментирано.

„Остани спокойна. Те нямат ни най-малка представа.“

Когато ги погледна отново, видя, че те обхождат офиса ѝ с очи. Като всички други прокурори, тя разполагаше с правоъгълник три на четири метра, чиито стени бяха боядисани в ябълковозелено, метално бюро във формата на буквата L, имитация на дърво, разположено в средата на стаята, черни метални лавици и два шкафа, в които да държи папките, голям стол зад бюрото, тапициран с черна изкуствена кожа, и два по-малки, поставени пред бюрото ѝ, за посетители. На стената зад бюрото бяха окачени поставените ѝ в рамки дипломи. А на бюрото ѝ бе снимката на Бен, правена в училище миналата година. В единия ъгъл имаше закачалка, която в момента бе празна. В другия — изкуствен фикус. Кейт отдавна се бе отказала от живите растения, защото винаги забравяше да ги полива. Фикусът се изправяше умърлушено до двойния прозорец. Рамката на прозореца беше очертана от тесни сиви щори, които почти винаги бяха вдигнати, за да може Кейт да се наслаждава на обикновената каменна фасада на сградата от другата страна на улицата. Понякога денят ѝ бе разнообразяван от гледката на накачалите по перваза гълъби.

Ако отидеше до прозореца и вдигнеше поглед нагоре, щеше да види синьото небе сред кулите на небостъргачите.

— Видях те да придружаваш носилката с ранения мъж от охраната вчера. Надявам се, че той е добре? — Най-добрата защита винаги е нападението, а класическата стратегия за отвлечане на вниманието е ти да водиш разговора. Но не бе сигурна, че е успяла. Гласът му, както и лицето му, оставаше неестествено скован.

Брага сви рамене и през лицето му премина сянка.

— Жив е. Лекарите казват, че ще оживее. Но е все още в интензивното отделение. — Очите му проблеснаха. — Той ми е брат.

Това я накара да забрави предпазливостта си за миг. Той очевидно обичаше брат си. Тя кимна, за да изрази искреното си съчувствие.

— Стори ми се, че видях прилика. Черната коса.

На устните му се изписа лека усмивка и озари лицето му. Той кимна бавно.

— Което ме подсеща за другата причина да сме тук. Имаш ли нещо против да отговориш на няколко въпроса?

Лицето на Кейт замръзна. Свариха я неподготвена. Надяваше се — макар да бе почти сигурна, че надеждата ѝ е напразна — че не е прекалено късно да скрие желанието си рязко да откаже.

— Направих изявлението си вчера. Полицаяте дойдоха у дома.

Господи, бе така разтърсена тогава, че дори не помнеше какво е казала! Бусът на телевизията се бе оказал само първата вълна на медиите, които се стремяха към нея. Бяха чукали на вратата ѝ и натискали звънеца ѝ непрекъснато, докато един от полицаите не бе отишъл да ги разкара. Като даде изявлението си и отиде да изпрати полицаите до входната врата, видя, че дворът представлява море от репортери и камери. Светкавиците засвяткаха, щом веднъж стъпи на верандата.

„Кейт, вярно ли е, че си застреляла похитителя със собствения му пистолет? Мислеше ли, че ще умреш, Кейт? Кейт, ще ни разкажеш ли за изпитанието, през което премина? Как се чувствате, мис Уайт? Какво ви каза Родригес, мис Уайт? Погледни насам, Кейт!“

Тя погледна тълпата завладяна от ужас и заяви:

— Нямам какво да кажа.

Един от репортерите пхна микрофон в лицето ѝ. Тя отстъпи назад, влезе в къщата и затръшна вратата след себе си, след което дори я заключи. Тя чуваше как полицаите отвън призовават всички да напуснат района. Те се подчиниха, макар и неохотно, но започнаха да звънят всички телефони в къщата — и стационарни, и мобилни. Тя стисна зъби и изключи всички телефони, след това обиколи къщата и спусна всички завеси. И накрая провери всички врати и прозорци, за да се увери, че са заключени. Обиколката ѝ завърши в спалнята на Бен, където той продължаваше да чете в леглото. Тя автоматично включи нощната лампа до леглото му — той никога не се сещаше и не можеше да спре да чете нито за миг — а той се откъсна от книгата достатъчно дълго, за да я погледне.

— Мамо, какво правеха отвън всички тези хора? Наистина ли си застреляла някого днес? — Очите му бяха широко ококорени от любопитство и вълнение, че майка му е способна на такова нещо.

Очевидно, че врявата и раздвижването го бяха принудили да откъсне поглед от книгата си и да погледне през прозореца. И, без

съмнение, бе чул някой от въпросите, тъй като репортерите бяха викали.

Сърцето ѝ се сви.

— Не — отговори, защото не можеше да го излъже за нещо толкова важно, а и защото не искаше да мисли, че майка му е способна на насилие. А после, тъй като не можеше да рискува той да издаде тайната ѝ, ако някой го запита, побърза да поправи отговора на „да“.

Той ококори очи, подпря се на възглавниците и втренчи поглед в нея. И тя бе принудена да седне в края на леглото и да му разкаже цялата история. Е, малко редактирана и преправена в ключовите моменти.

Както бе направила и когато даваше изявлението си за медиите.

Но по-голямата част от историята отговаряше на истината. Защото тя наистина беше жертвата. Нямаше какво да крие. Освен началото и края...

При тази мисъл сърцето ѝ отново запрепуска бясно.

— Няма да отнеме много време. — Брага бе изтълкувал колебанието ѝ погрешно.

Тя потисна инстинкта си да преглътне. Бе свила длани в юмруци и сега се ядоса, че така би могла лесно да издаде вълнението си. Ето, че не бе господарка на реакциите си...

За щастие, Брага гледаше лицето, а не ръцете ѝ. Тя незабелязано ги подпря на ръба на бюрото.

— Казах всичко вчера в изявлението си — опита отново.

— Прочетох го тази сутрин. Но все още има неща, които трябва да изясним, докато са пресни в паметта ти.

— Няма да изпиташ болка, честна скаутска — увери я Фишбек и я дари с ослепителната си усмивка. И придърпа към себе си един от столовете за гости. Металните му крака изскърцаха по пода. — Имаш ли нещо против да седна?

Вече сядаше, без да изчака отговора ѝ.

— Разбира се, че не. Седни — каза Кейт като че ли имаше някакъв избор. Брага също седна и извади от джоба на самото си малък бележник и химикал. Тя седна на стола зад бюрото и обърна лице към тях. Знаеше, че той преглежда записките си. Бележки, без съмнение, отнасящи се до изявлението ѝ.

— Видя ли някого в охранявания коридор, след като Родригес затвори вратата след вас?

Кейт едва успя да се сдържи да не ококори очи. „Знаят за Марио.“ Тази бе първата ѝ мисъл. Стана ѝ студено. След това се сети за брата на Брага — човека от охраната, който лежеше на пода на килията до другия затворник. Разбира се, Брага разполагаше с неговия разказ за събитията.

Взе един химикал от бюрото си и започна да го върти между пръстите си, за да скрие объркването си.

— С изключение на Родригес, искате да кажете? — Гласът ѝ бе учудващо спокоен, като се имаше предвид как е пресъхнала устата ѝ. Паниката заплашваше да я завладее, но ето, че разумът ѝ я бе изпреварил. Гордееше се, че успя да изрази точната смесица от мъчителен спомен, любопитство и... нищо друго.

— Да, освен Родригес — съгласи се Брага.

— На пода на една от килиите лежах три тела. Успях да ги зърна. Двама бяха от охраната — брат ти беше единият, макар тогава да не знаех, че ти е брат — а третият бе облечен в оранжева униформа, затова предположих, че е затворник. Аз... реших, че всички са мъртви. — Мъчителната нотка в гласа ѝ бе съвсем искрена, защото си спомни какво впечатление ѝ бяха направили телата.

Той кимна и записа нещо в бележника си. Кейт забеляза, че Фишбек оглежда бюрото ѝ. Бърз поглед я увери, че няма нищо, което да я издаде — беше прибрала папката с досието на Марио, след като я бе разгледала. Лаптопът ѝ беше отворен, но беше „заспал“, а и той едва ли можеше да види екрана му от мястото си. Върху бюрото ѝ бяха само телефонът, няколко папки, листове хартия, днешната поща, две кутии с компютърни дискове, няколко подбрани книги, картонена чашка, изработена от Бен и пълна с химикали и моливи. Бюрото ѝ беше чисто. Не се осмеляваше да погледне зад себе си, но добре знаеше какво има там — рафтове, натъпкани с учебници по право, и папки, и огромна раковина, която двамата с Бен бяха намерили при една от своите разходки по плажа. Вратичките и на двата шкафа бяха затворени. Върху единия стоеше факс апаратът. На календара, който бе забоден на стената до другия, днешната ѝ среща с Марио не бе отбелязана. Вече бе достатъчно опитен адвокат, за да знае, че не бива да записва или

отбелязва нещо, което по-късно би могло да бъде използвано срещу нея.

Беше сигурна, че тук няма да намерят нищо, което да ги наведе на мисълта за Марио.

Тъкмо щеше да въздъхне от облекчение, когато погледът ѝ отново се спря на Брага. Той наблюдаваше ръцете ѝ.

Тя продължаваше да си играе с химикала.

Трябваше да извика на помощ цялата си воля, за да не свие дланите си в юмруци.

Остави химикала, сви прилежно длани в скута си и спокойно го погледна.

Нямаше как той да знае, че дланите ѝ са влажни.

— И как, по-точно, успя да надзърнеш в килията? — запита Брага.

Кейт смръщи вежди. Трябваше да излъже нещо, защото причината да може да надникне в килията бе, разбира се, излизането на Марио от нея.

— Родригес отвори вратата за части от секундата. Не знам защо. Първо ме накара буквално да се залепя за стената и така успях да надникна в килията, когато вратата се отвори.

— И какво видя?

— Казах ти. Тримата мъже — двама охранители и един затворник — лежаха на пода. Видях ги съвсем за малко.

— Видя ли оръжие? Пистолет?

— Не. С изключение на онзи, който Родригес държеше, разбира се.

— Добре. — Брага отново погледна бележките си. Кейт се опита да не се поти.

— Имаш ли някаква представа откъде Сото е взел пистолета? — запита Фишбек.

Кейт отново бе на твърда почва.

— Не. Никаква. — Замисли се. Сото клечеше до масата на защитата в единия миг, а в другия вече бе скочил на крака въоръжен. — Когато скочи на крака, пистолетът беше в ръцете му.

— И тогава го видя за първи път? — Беше невъзможно да се разгадае изражението на Фишбек.

Тя отново беше на твърда почва.

— Да.

— Тогава, откъде взе пистолета, с който застреля Родригес? — запита Брага с химикал, допрян до бележника. Погледите им се срещнаха и Кейт видя в неговия само леко любопитство. Никакво подозрение.

Но въпреки това Кейт усети как потта избива по цялото ѝ тяло.

— Той беше там — на пода.

— Лежеше на пода в коридора?

— Да.

— И ти не го видя по-рано?

— Не. — Трябваше да потисне импулса си да погледне встрани или да оближе устните си. — Той ме блъсна, паднах и видях пистолета на пода до стената. Не бях го забелязала по-рано.

В стаята се възцари тишина. Той като че ли я чакаше да продължи. Тя срещна спокойно погледа му, а в същото време едва се съдържаше да не скочи на крака и да побегне. Сърцето ѝ туптеше бясно, всяко нейно нервно окончание бе напрегнато. Като адвокат, знаеше от собствен опит, че едно от нещата, които издават престъпниците, е, прекаленото говорене. Тя нямаше да падне в този капан.

— И така, видяла си пистолет на пода до стената — каза накрая Брага. — Вляво или вдясно?

Кейт се опита да си представи сцената, която се опитваше да създаде.

— Вдясно.

— Добре. — Той записа нещо в бележника си, а нервите ѝ се опънаха като корабни въжета. — Каза, че те е блъснал. Как падна? — Кейт вероятно бе смръщила вежди в недоумение, защото той поясни: — По корем, гръб, настрани...

„О, Господи, нека това свърши, моля те.“

— По дупе. Приземих се по дупе и видях пистолета. Знаех, че Родригес ще ме застреля, затова го грабнах, прицелих се и дръпнах спусъка. — Пое си дълбоко дъх не само заради ефекта, а и защото наистина имаше нужда от въздух. — Застрелях го.

— Къде беше той? Родригес?

Кейт усещаше как потта се стича по гръбнака ѝ. Дезодорантът ѝ против изпотяване вече не действаше.

— Близо до стената. Задната стена, на която е телефонът. Беше с лице към мен. — Кейт отново се опита да си представи сцената, за да е сигурна. Би ли могла да грабне пистолета от земята, да се прицели и да застреля Родригес — така, както е застанал там със собственото му оръжие? С една дума, не. — Той... Изпусна пистолета и се наведе да го вдигне. Нямахше да имам по-добра възможност. И... се спуснах към него. Пистолета на пода.

Брага си записа нещо. После отново я погледна.

— И така. Родригес е изпуснал оръжието си и докато се е навеждал да го вдигне, ти си грабнала пистолета, който е бил на пода. Беше ли възможно той да стигне до пистолета си?

„Веществени доказателства. Не трябва да забравяш за тях. И онези, които ги събират. Те знаят къде и в какво положение сме били двамата с Родригес, когато е бил даден фаталният изстрел. Те знаят дори каква е била траекторията на куршума.“

Ако си бяха направили труда да разследват. Трябваше да предположи, че са си дали.

— Той държеше пистолета, вдигаше го от земята. Мисля... Почти съм сигурна, че се канеше да ме застреля.

Отново си пое дълбоко дъх — отчасти защото имаше нужда от кислород и отчасти, защото знаеше, че от нея се очаква някаква реакция на преживяния стрес. И съвсем ясно, с кристална чистота, пред нея изникна образът на Марио, който стреля в Родригес. Опита се да се постави на мястото на Марио.

— Да видим дали съм разбрал правилно. Той е бил с лице към теб и с гръб към стената, а ти си била с лице към него, когато си дръпнала спусъка.

Кейт кимна.

— Беше ли свален предпазителят?

Въпросът я свари неподготвена, но се надяваше, че не е издала изненадата си. Ококори очи. Устата ѝ не пресъхна. Тялото ѝ не се скова. Остана напълно спокойна, но това ѝ коства много. Като прокурор, беше обучена да разбира езика на тялото. Този бе един от инструментите, които трябваше да ѝ помогнат да определи кога престъпникът лъже. Беше абсолютно сигурна, че детективите от отдел „Убийства“ следят за същите признаци за лъжа.

И, съответно, смръщи леко вежди, като че ли се опитваше да си спомни. Усещаше стомаха си неспокоен — като че ли вътре пърхаха пеперуди. Чуваше собствения си пулс. Трябваше да се пребори с импулса да преглътне мъчително.

На лицето ѝ се изписа замислено изражение, докато умът ѝ препускаше бясно — нещо, което тя се надяваше да остане незабелязано.

Не беше се замисляла как трябваше да бъде даден изстрелът при онези обстоятелства. Беше стреляла и преди — като тийнейджърка, а и в по-късните години, когато се учеше да стреля със струващия петдесет долара пистолет, който си бе закупила за самозащита. Но, общо взето, не знаеше много за пистолетите. Мислеше с трескава бързина. Опита се да се досети какви ще бъдат коварните подводни ями при всеки въпрос. Например, Брага можеше да каже: „Покажи ми как го направи.“ И да ѝ подаде пистолет като онзи, с който уж беше стреляла. И щеше да ѝ се наложи да покаже в какво положение е бил предпазителят. Трябваше да обмисли какъв е най-безопасният отговор на въпроса му.

Лицето ѝ се изясни.

— Да.

Гласът ѝ бе уверен, лицето — спокойно.

Браво.

Той кимна и си записа нещо. Беше толкова просто. Толкова лесно. Защо тогава продължаваше да се поти?

Телефонът ѝ звънна и тя подскочи.

ГЛАВА 12

Кейт не знаеше защо звънът я изненада толкова много. Предположи, че заради неочакваността на резкия звук и напрегнатостта ѝ. Звънеше нейният мобилен телефон, а мелодията не бе така пронизителна. Беше си взела поука след случилото се предния ден.

Но, по някаква причина, сърцето ѝ биеше толкова тежко, че заплашваше да изхвъркне от гърдите ѝ. Брага и Фишбек я наблюдаваха с любопитство и очакване.

„Не им давай да разберат, че се потиш от нерви.“

— Извинете ме, трябва да се обадя.

Те кимнаха.

Беше Бен. Разбра веднага, щом слезе отново на земята след онова първо позвъняване. Всъщност, след като извади телефона от дипломатическото си куфарче и видя името, изписано на екрана. Телефонът на бюрото ѝ бе свързан с кабинета на Мона, защото след вчерашния ден звънеше непрекъснато и някой трябваше да отсява обажданията. Много малко хора — Бен и тези, свързани по някакъв начин с него — имаха номера на мобилния ѝ телефон. Бен ѝ се обаждаше всеки ден, когато вече седеше в колата на Сузи, за да знае тя, че са го взели от училище. И да не се тревожи.

„Бъди реалистка. Ти винаги се тревожиш.“

— Здравей, тиквич... Бен — каза, спомнила си навреме, че обръщението „тиквичке“ ѝ е забранено.

— Здравей, мамо. На път съм към дома на семейство Перис.

— Как мина денят ти?

— Добре.

Представи си го как седи на задната седалка на колата на Сузи. Музиката със сигурност гърмеше — на Саманта ѝ харесваше така — и трите деца на семейство Перис, и самата Сузи се поклащаха в такт с нея. Но не и Бен. Той сигурно се е свил до вратата, за да е възможно

най-далеч от шума, и е запушил едното си ухо с пръст, за да може да говори по телефона.

Въздъхна. В един съвършен свят, тя щеше да може да го взема сама от училище. За нещастие, този свят не беше съвършен.

— Ще дойда да те прибера веднага, щом мога. Хапни нещо. Забавлявай се. Напиши си домашните задачи.

— Да, добре.

Кейт се усмихна. Синът ѝ говореше така, сякаш тя бе детето. Той почти никога не си пишеше домашните в дома на Сузи, тъй като двамата със Саманта се забавляваха. Това се правеше у дома, където мама можеше да помага.

Което понякога означаваше мъчителна вечер и за майката, и за детето, когато и двамата бяха уморени, раздразнителни и еднакво озадачени от математиката за четвърти клас. Но като се замислеше, Кейт от нищо не би се оплакала.

Брага и Фишбек продължаваха да я наблюдават. Очите на Брага бяха тъмни и неразгадаеми. А тези на Фишбек бяха светнали от любопитство. Кейт видя, че е все още усмихнат и част от товара се смъкна от плещите ѝ.

Гласчето на Бен и представата за него на другия край на линията я успокоиха и ѝ дадоха нови сили. Щеше да преведе и себе си, и него през тази трудност и нищо в живота им нямаше да се промени.

Поне за Бен.

— Трябва да затварям, сладкият ми — каза.

— Мамо! — запротестира той на обръщението ѝ. После: — Добре, чао.

— Чао — отговори тя, затвори телефона си и го остави на бюрото.

— Това синът ти ли е? — кимна Брага по посока на снимката на Бен върху бюрото ѝ.

Тя бе стандартна, такава, каквито обикновено правят в училище. Бен гледаше сериозно във фотоапарата — липсваше едно от предните му зъбчета, затова отказваше да се усмихне. Липсваше и кичур от косата му, защото бе грабнал ножиците и се бе опитал сам да поправи щетите, след като в час по изобразително изкуство се бе изцапал с червена боя. По онова време тя бе буквално ужасена, но сега се усмихна на спомена.

Кимна.

— Да.

— Хубаво дете.

— Благодаря.

Разговорът за Бен я накара за пореден път да осъзнае какво бе заложено. И отново я постави нащрек. Тя постави длани на бюрото, като че ли се канеше да стане, и погледна двамата детективи със студено любопитство.

— Има ли нещо друго?

— Не. — Брага затвори бележника, прибра молива си в джоба и се изправи. Фишбек и Кейт станаха едновременно, около секунда след него. — Мисля, че това е всичко.

— Много ни помогна — каза Фишбек и ѝ се усмихна. — Сега разполагаме със съвсем нови полета за изследване.

Кейт отказа да търси подтекст в изказването му.

— Ако се сетите за нещо друго, знаете къде съм. — Говореше бързо. Подаде им ръка — първо на Брага, а след това и на Фишбек — и заобиколи бюрото, за да ги изпрати до вратата (като се надяваше, че нетърпението ѝ не е очевидно).

— Да, така е — съгласи се Брага, спря на прага и ѝ хвърли поглед през рамо, докато Фишбек беше вече в коридора. Тя, която се опитваше да го изблъска навън с усилие на волята и мисълта, трябваше да спре рязко, за да не се блъсне в него. В обувките си с равна подметка стигаше едва до раменете му и сега, застанала зад него, бе истински впечатлена от ширината и мощта им. Черната му коса бе късо подстригана. Така, както го гледаше в профил, забеляза високото му чело, дългия му и леко извит нос, не много пълните, но със съвършена форма устни, квадратната брадичка. Изглеждаше уморен и малко по-стар, отколкото го бе помислила при пръв поглед. Красотата му продължаваше да е все така очевидна, но в очите му се таеше цинизъм, линиите около устата му бяха твърди и мрачни, брадичката му издаваше решителност и ѝ напомни, че пред нея стои детектив с дългогодишен опит. Погледите им се срещнаха и той смръщи вежди.

Тя също смръщи вежди. Отново беше нервна и се надяваше, че няма да се издаде.

— Има ли още нещо? — запита.

— Искам само да знаеш. Вчера не мислех, че ще се измъкнеш жива. Имал съм си работа с Родригес и преди.

Кейт преглътна, без да е размислила каква трябва да е реакцията ѝ, а после осъзна, че тази е възможно най-подходящата, като се имат предвид лошите спомени от случилото се и стресът.

— Това малко улеснява нещата — каза, защото беше очевидно, че той се опитва да снее от плещите ѝ част от вината за отнемането на човешки живот. Каквато според него тя изпитваше. — И, между другото, в случай че не съм го казала, благодаря, че вчера се опита да спасиш живота ми.

Той се усмихна леко и в угълчетата на очите му се образуваха бръчици.

— Такава ми е работата.

След това излезе в коридора, където го чакаше Фишбек. Двамата тръгнаха към асансьора рамо до рамо, в абсолютен синхрон, без нито веднъж да погледнат назад. Не разговаряха. Вратата на Мона беше отворена, но тя или говореше по телефона, или бе заета с нещо друго, защото не се показа и не направи нов опит да очарова Брага, което, както Кейт знаеше, щеше да направи, ако имаше възможност.

Когато се отдалечиха достатъчно, Кейт затвори вратата на офиса си и се облегна немощно на нея все още с ръка на бравата. Допирът накара тениската ѝ да прилепне към тялото и тя осъзна колко е потна — нещо, което никак не ѝ бе приятно. Сърцето ѝ продължаваше да бие прекалено бързо. Краката ѝ заплашваха всяка секунда да се огънат. Трябваше да положи усилие на волята, за да не се свлече на земята с разтворени крака. Затвори очи, нормализира дишането си и се застави да се успокои.

„Трябва да бъдеш силна.“

— Красива дама. — Тонът на Фишбек издаваше замисленост. Носеха се надолу с асансьора. Бяха само двамата вътре.

— Да. — Том се бе подпрял на стената и бе скръстил ръце на гърди, погледът му следеше числата, които проблясваха над вратата. Кейт Уайт беше красива, дори изключително красива, макар и малко прекалено слаба за вкуса му. Слабите жени обикновено не му допадаха, което вероятно се дължеше на италианската му кръв.

— Долови ли предпазливост у нея?

— Малка.

— И така, какво мислиш?

Стигнаха приземния етаж и вратите се отвориха. Двамата понечиха да излязат заедно и едва не се сблъскаха.

— Добър въпрос — каза Том.

Във фойето имаше може би дузина хора, четирима от които бяха охрана, внимаваща вътре да не нахлуят представителите на медиите, затова двамата не казаха и дума, докато не излязоха на тротоара пред сградата. А той бе претъпкан — отчасти защото беше тесен, отчасти защото в средата му, малко вдясно от сградата, един репортер вземаше интервю от някакъв глупак и всички трябваше да ги заобикалят. Като продължаваха да мълчат, двамата закрачиха с широки крачки към колата на Том, паркирана неправилно до тротоара, защото единственото свободно място беше точно пред знака „Не паркирай“. На чистачките им не бе залепен талон за глоба — кой знае защо, а може би защото Том бе окачил полицейската си значка на огледалото за обратно виждане с надеждата да предизвика съжаление. Паркирането във Филадельфия бе голям проблем, макар че планът на града бе мечтата на всеки архитект. „Броуд стрийт“ се простираше на север и юг, „Маркет стрийт“ — на изток и запад, а всички останали улици бяха паралелни на тези двете. Единственият проблем беше, че когато планът на града бил изработен, автомобилите още не били изобретени. И сега, когато се произвеждаха с хиляди, за тях нямаше място. По-голямата част от жителите на Филадельфия бяха приели отдавна тази тъжна истина и с мрачно примирение използваха метрото.

— Изглежда, че това е щастливият ти ден — отбеляза Фишбек и отвори вратата на колата. Том проследи погледа му и видя познатата триколка, обслужваща паркинга, да проблясва на слънчевата светлина и да минава бавно покрай редицата паркирани превозни средства. Управляваше я жена в синя униформа, а целта ѝ без съмнение беше техният автомобил.

Том се разбърза. Действаше на принципа, че е по-добре да избегнеш глобата, отколкото да се опитваш да убедиш служителя да не те глобява. Заобиколи колата пред тях и в този миг подухна свеж ветрец, така различен от обикновения за града мирис на изгорели

газове и топящ се асфалт. Внезапният полъх разроши косата му и развя самото му. Той автоматично започна да закопчава самото си, за да се предпази от студа, но ето, че горното копче се откъсна. Падна на паважа и се търкулна.

„По дяволите.“

Хвърли бърз поглед през рамо — триколката бе все още поне на дузина коли от тяхната; телевизионният репортер бе все още зает — и рискува живота си, като се хвърли да извади копчето изпод предното ляво колело. След това побърза да влезе в колата, да запали двигателя и да пусне копчето между двете седалки.

— Какво е това? — запита Фишбек, проследил движенията му със смръщени вежди.

— Проклетото копче се откъсна. — Том се вля плавно в уличното движение. Типично за центъра на града, то бе натоварено и автомобилите се движеха бавно, което означаваше по-скоро да се мушнеш между тях, отколкото да чакаш да се отвори място.

— Сакото ти? — И двамата не обърнаха внимание на клаксоните, които се обаждаха възмутено зад тях. Фишбек погледна конците, отбелязващи мястото на копчето, и поклати глава. — Алилуя! Може би сега ще си купиш ново сако.

Тъгълчетата на устните на Том се извиха нагоре, когато минаха покрай триколката от паркинга.

— Глупости! Вероятно ще успее да го зашия.

Фишбек нададе стон. След това свали прозореца. Преди Том да осъзнае какво се кани да направи, взе копчето и го хвърли на улицата.

— Защо го направи, за Бога? — Том проследи движението му с крайчеца на окото си.

— За да те спася от теб самия. Том, трябва да си купиш нови дрехи. Едно, дори две сака. По дяволите, купи си цял нов гардероб и си поживей!

Том натисна спирачките при светофара. Група туристи, преметнали фотоапарати през рамо, делови хора и студенти от филаделфийските университети, жители от предградията, дошли на покупки, забързаха по пешеходната пътека пред тях. Съзнанието му регистрираше подробностите, без той да го иска дори, благодарение на дългите години служба.

— Знаеш ли какво, Фиш? Върви на майната си.

Това беше казано без злоба. И двамата го знаеха. Бяха приятели още откакто играеха футбол заедно в гимназията „Свети Алойзиус“ в Южна Филадельфия. Фишбек се бе присъединил към полицията година след Том и двамата бяха партньори през последните четири години. Фишбек знаеше историята на Том — за развода и всичко останало. Беше му известно, че след развода Том се пазеше от всичко, което дори намирисваше на постоянно: предпочиташе да наеме апартамент, отколкото да живее в собствено жилище; предпочиташе върволицата от жени пред постоянна приятелка; нямаше домашни любимци и използваше служебна кола, която се подменяше на всеки няколко години. Дори се хранеше от хартиени чинии. Том се стараяше да не изпъква, вършеше работата си възможно най-добре и пестеше почти всичко, което изкарваше. И не можеше да си представи защо всички — от собственото му семейство до Фиш — имаха проблем с това.

Не че то го интересуваше особено.

— Чудесно! — Гневът на Фиш бе очевиден. — Така да бъде, задник. Носи старите си раздърпани дрехи. И работи непрекъснато. Не се забавлявай. И виж на кого ще се паднат всички жени.

Том се усмихна. Фишбек също, макар и неохотно. И двамата знаеха кой е номер едно, що се отнасяше до жените, и кой се опитва упорито да привлече вниманието им. Макар че Фиш обикновено се справяше, след като бе положил целия този труд.

— Не мислиш, че тя е подхвърлила оръжието, нали? — запита Фишбек след миг, върнал се към изоставената тема.

— Кейт Уайт? — Том беше в съдебната зала. Беше видял с очите си обхваналия я ужас, когато Родригес я бе сграбчил. Ако се бе преструвала, той бе готов да върне значката си. — Не.

Загадката откъде Сото бе взел пистолета, с който бе убил съдията Моран, беше според детективите ключът към разгадаването на конспирацията, чиято кулминация се бе разиграла в съдебната зала. Те бяха само един от няколкото екипа, работещи по престъплението от различни ъгли. И бяха натоварени със задачата заради Чарли, а и защото Том беше в съдебната зала в онзи момент, което му даваше перспектива върху събитията, с която другите не разполагаха. Но всички замесени бяха мъртви, което, до известна степен, спъваше работата на полицията. Родригес, Сото, Лони Пак и Чили Нютън — те бяха извършителите на убийствата и вече бяха платили възможно най-

високата цена за престъпленията си. Не бе възможно да ги арестуват, да ги съдят, нито да им дадат смъртна присъда, макар всички, работещи в съдебната система и в полицията, да искаха възмездие. Но при дадените обстоятелства възмездието щеше да дойде след упоритата и сравнително бавна работа на детективите.

Някой със сигурност беше помогнал на убийците и в момента разследването се съсредоточаваше в намирането на този някого. Том беше почти сигурен, че използваните от тях оръжия са били скрити или в самата съдебна зала, или в килиите им и в краен случай — в охранявания коридор. Но ако оръжията бяха оставени някъде извън съдебната зала, то вероятно щеше да има нападения и извън нея. А такива нямаше. Единственият опит за бягство бе извършен в съдебна зала 207.

Всичко това означаваше, че оръжията са били скрити от някого, който има достъп до залата. Вътрешен човек.

Светофарът светна зелено и Том зави наляво. И двамата знаеха къде отиват — в административната сграда на полицията на ъгъла на Осма улица и „Рейс“ или, както я наричаха заради формата ѝ — Кръглата сграда.

— Тя крие нещо. Беше нервна — отбеляза Фишбек.

Том го знаеше. Тя се опитваше да запази спокойствие, но сигналите бяха прекалено много, че да не им обърнат внимание. Но нещо — може би пълните ѝ с ужас сини очи, които го гледаха така, сякаш бе единствената ѝ надежда за спасение или може би треперещият ѝ глас, когато разговаряха по телефона и тя му каза, че е самотна майка, а може би дори и уязвимостта, която усети в нея, докато я носеше на ръце — го караше да иска да я защити. Не знаеше от какво бе предизвикана нервността ѝ, но бе сигурен, че не тя е скрила оръжията. Беше сигурен, че тя по никакъв начин не е свързана с опита за бягство. Макар да бе готов да разследва тази възможност и да приеме, че е сгрешил, ако се окажеше така.

— Може би аз съм предизвикал у нея спомени за кошмара.

— Възможно е — отговори Фиш.

— Може да е подправила препоръките си за постъпване на работа и да се страхува, че всичко ще се разкрие при разследването.

— И това е възможно — съгласи се Фиш.

Том зави надясно при пазара и ето, че Кръглата сграда изникна пред погледите им. Тя бе огромна, многоетажна, овална и с правоъгълна пристройка, която приличаше на опашка. По мнение на Том — което той охотно споделяше с всички през годините — приличаше на огромен каменен сперматозоид. Пред нея имаше няколко буса на телевизията, а всичките ѝ входове и паркингът се охраняваха. Всички флагове над централното кубе бяха свалени наполовина и се развяваха тъжно на фона на синьото небе, напомняйки му за вчерашния ужас и за хората, намерили смъртта си в него.

Истински късмет беше, че брат му не бе един от тях.

— А може и да е от онези невротички, които се напрягат без основателна причина всеки път, когато нещо се обърка — каза Том.

Фиш издаде неопределен звук.

— Вярваш ли, че е намерила пистолета на Чарли там, на пода в коридора? Точно там, където е имала нужда от него?

Експертизата вече бе доказала, че Родригес е застрелян със служебния револвер на Чарли. Главната причина да посетят Кейт в офиса ѝ бе да разберат как той е попаднал в ръцете ѝ.

— Не виждам причина да не ѝ вярвам. Поне засега. — Том направи пауза, за да огледа паркинга. Но още щом влязоха в ограденото място, охраняващият го полицай ги позна и им посочи свободно място. — Каза, че предпазителят е бил свален, което означава, че някой се е канел да стреля с него. Може би е имало борба и Чарли е изтървал револвера си в коридора. А е възможно и някой да го е отнел от Чарли и после да го е изтървал там.

— А може би тя лъже.

Том стисна устни. Такова беше и подозрението, което го измъчваше.

— Защо би ни лъгала?

— Защото има нещо да крие?

Том не отговори.

Фишбек скръсти ръце на гърди и го изгледа дълго и преценяващо.

— Тя те възбужда, нали?

— Какво? — На Том му бе необходима около секунда да осъзнае истината в думите на Фиш, а после се запита защо досега не се беше сетил сам. Защото не искаше да си го признае, разбира се. Това

усложняваше нещата, а той определено не искаше никакви усложнения. Но истината си е истина. И в този случай истината беше следната — в мига, в който я бе видял в съдебната зала, крехка, руса и много красива, с широко отворени от страх очи и все пак смела в хватката на Родригес, бе изпитал веднага нещо, което бе доста различно от отношението полицаи — жертва. Защо? Както тактично бе отбелязал Фиш, тя го възбуждаше. По дяволите. Не че той някога щеше да го признае. И не че имаше значение. — Ти си луд.

Том се насочи към свободното място и успя да го заеме точно навреме, като изпревари буквално на сантиметри една синя каравана, която без никакво затруднение идентифицира като зачислена на Отдела по наркотиците. Офицер Фил Уоблонски, който работеше под прикритие и едва можеше да бъде разпознат с тази гъста брада и слънчевите очила, свали тъмния прозорец и стрелна Том с неприязнен поглед. Том му отвърна със същото.

— Искам само да кажа, че трябва да останеш обективен. — Фиш разкопча колана си, а Том изключи двигателя. — Това, че прилича на ангел, не означава, че е такъв.

Том също разкопча колана си.

— Обвиняваш мен в това, което чувстваш ти — каза на гърба на Фиш, който вече бе слязъл от колата. — Тя възбужда теб.

— Да, но разликата е, че свободно го признавам — отговори Фиш и двамата закрачиха към входа на сградата. Пред него бяха струпани репортери и двамата, без да кажат и дума, но по взаимно съгласие, тръгнаха към един от страничните входи. Нито един от двамата не искаше да бъде нещастното ченге, уловено в предаване на живо по телевизията във връзка с настоящото разследване. Заповедите на главния шеф бяха повече от ясни — всички, без изключение, да си затварят устата. Фиш стигна първи до небиещата на очи метална врата и я отвори. — А ти отричаш, което е опасно. Да, аз също я гледах непрекъснато, но тя гледаше теб с онези свои огромни сини очи.

— Върви на майната си, Фиш — повтори Том, мина покрай него и влезе в Кръглата сграда.

Стаята на дежурните в отдел „Убийства“ се намираше на първия етаж. Беше голяма, правоъгълна и вечно неподредена. Тук лесно се събираха шейсет и четирима дежурни, плюс началник-смените и обслужващия персонал. Том мина първи през стъклената врата, а Фиш

го следваше по петите. В стаята на дежурните винаги цареше оживление — Филадельфия бе на трето място в страната по убийства, което имаше достатъчно лоши страни, но поне даваше прехрана на детективите, шито работеха усилено за разрешаването им. Днес обаче оживлението и шумът се бяха издигнали до ново, по-високо ниво. От ръката на затворници бяха загинали съдия и охранители — и то убити в Центъра по правосъдие — е, това беше нещо ново. И смуцаващо. Черна точка за полицията във Филадельфия.

С други думи, този случай бе от изключителна важност. Някои от полицаите го приемаха дори лично. Е, донякъде лично.

Посрещна ги хор от гласове, когато влязоха и се разделиха, тъй като всеки тръгна към бюрото си. Том махна на всички с ръка и тъкмо се настаняваше на скърцащия стол зад бюрото си, когато сержант Айк Стела, петдесет и пет годишен ветеран, служил в полицията двайсет и осем години и началник на смяната, се спря до него. Стела бе едър — около метър и деветдесет — и нито грам излишна тлъстина. Кожата му бе мургава, бе плешив, ако се изключеше косата, която растеше на тила му от ухо до ухо, чертите на лицето му бяха остри и мъжествени, а поведението му беше рязко и даваше ясно да се разбере, че никакви глупости не му минават. Може би не всички обичаха Стела, но абсолютно всички го уважаваха. Той изискваше много от всички и можеше да им креци в лицето, но когато имаха нужда от помощ, бе винаги до тях.

— Разполагаш ли вече с нещо? — запита Стела, смръщил вежди, каквото беше обичайното му изражение.

— Все още нищо, което да си струва.

— Някаква идея откъде са взели оръжието?

— Работя по въпроса.

— Работи по-бързо — каза Стела и сви устни. — Има любопитни, които искат да знаят.

Той се отдалечи и Том се хвана за работа. Следващия един час прекара на бюрото си в записване на разговора с Кейт Уайт, отговаряне на телефонните обаждания, преглеждане на свидетелските показания и опит да се справи с цялата документация по случая, която се трупаше непрекъснато. Проблемът не беше, че не разполагат с достатъчно информация. Дори, в известен смисъл, разполагаха с прекалено много информация. А бяха още само в началото. Той не се съмняваше, че

истината е някъде там, заровена сред бумащината хартия. И купът щеше да става все по-висок с напредването на случая. Проблемът беше, че като че ли търсеха игла в купа сено.

Краят на работния ден, 17:00, завари Том да говори по телефона с доктор Мери Харди, която потвърди, че изстрелите, ранили Чарли и причинили смъртта на полицая Дино Русо, са дадени със служебното оръжие на Русо, което било намерено близо до трупа на Чили Нютън. По него имало отпечатъци от Нютън и Русо.

Том затвори и се върна към бележките си, изпаднал в усилено мислене. Беше очевидно, че оръжието на Русо му е било отнето преди или след смъртта му. И така, вече знаеха откъде е дошло едно от оръжията, използвани от затворниците. Онова, с което Сото бе застрелял съдията и охраната обаче, не беше служебно и не можеха да го проследят, тъй като всичките данни от него бяха изтрити. Двата други пистолета — с всеки от които бяха убити охранител и цивилен гражданин — бяха PSM и неслужебен „Глок“, данните от които също бяха изтрити и най-вероятно бяха незаконни. Загадката беше от кого и как са купени.

Имаше намерение да открие.

— Ще работиш цялата нощ ли? — запита Фиш.

Том вдигна поглед от бележките си и видя, че партньорът му стои до бюрото му. Фиш бе облякъл сакото си, което означаваше, че се кани да си тръгне. Поглед към дигиталния часовник на бюрото му каза на Том, че е 18:02. Осъзна, че е смъртно уморен. Предната нощ бе прекарал в болницата при Чарли. Позволяваха му да остава при него по петнайсет минути на всеки два часа (такива бяха правилата в интензивното отделение), а през останалото време седеше в чакалнята в компанията на майки, сестри, зълви и балдъзи, както и други роднини, приятели и колеги полицаи, дошли да успокоят семействата на пострадалите.

— Не. — Остави химикала, размърда рамене и изви врата си във всички посоки в напразен опит да се отърве от сковаността и напрежението, и се изправи. Сакото му бе праметнато на облегалката на стола. — Тръгвам.

— Проверих експертизите. Разстоянието и ъгълът съвпадат — каза Фиш с недоволна нотка в гласа, докато двамата излизаха рамо до рамо от сградата. — А и отпечатъците й са по цялото оръжие.

Изглежда, че твоята красива малка прокурорка все пак е застреляла Родригес, както твърди.

Думите, твоята красива малка „прокурорка“ бяха откровено заяждане. Том го знаеше, затова не им обърна внимание.

— Добре е да го знам — отговори спокойно.

Излязоха от сградата и спряха за малко на тротоара. Колата на Фиш беше на паркинга, така че там пътищата им се разделяха. Здрачът скоро щеше да премине в пълен мрак и няколко от по-агресивните звезди вече бяха изгрели на пурпурносивото небе. Меката бяла светлина на халогенните лампи осветяваше фасадата на сградата и паркингите, които я обграждаха. Лекият ветреца носеше със себе си слабия мирис на изгорели газове.

— Искаш ли да вечеряме заедно? — запита Фиш.

Том поклати глава.

— Ще отида в болницата.

— Искаш ли компания? — Фиш бе отишъл в болницата с него и предната вечер, но разследването го бе призовало да изпълни дълга си. Точно както бе принудило и Том да се яви на работа тази сутрин и да остави останалите членове на семейството да се тревожат и грижат за Чарли.

— Цялото ми семейство е там. Снощи бяха дошли и братовчеди, които никога през живота си не съм виждал. Имам компания в болницата.

— Въпреки това, вероятно ще се отбия по-късно.

Том кимна, после вдигна ръка за довиждане и двамата тръгнаха към колите си.

— Един съвет — извика Фиш през рамо и Том го погледна въпросително. — Съблечи самото си, преди да отидеш там.

Том сведе поглед към дрехите си и видя конците на мястото на откъснатото копче. Направи гримаса. Добре, може би — благодарение на Фиш — самото беше изгубена кауза. Щеше да извика: „Върви по дяволите!“ след Фиш, но се страхуваше, че репортерите, настанили се като че ли трайно пред сградата, могат да го чуят. И ето, че следващата история вероятно щеше да разказва за раздор сред детективите от отдел „Убийства“.

А това нямаше да е никак добре.

Половин час по-късно, все още със сакото, защото нещо трябваше да крие кобура му, а нямаше намерение да се отбие вкъщи и да се преоблече само за да угоди на Фиш, Том влезе в претъпканата, ярко осветена чакалня пред интензивното отделение. И беше, както и бе предполагал, веднага погълнат от многобройните си роднини.

— Томи! — Майка му стана от дивана, където седеше до сестра му Мириам и неговата средна сестра, трийсетгодишната Вики, за да го прегърне. Той ѝ отвърна с любов и вдъхна аромата на парфюма ѝ — „Шалимар“ — който тя използваше, откакто се помнеше. Баща му обикновено ѝ купуваше огромно шише на Коледа и след смъртта му тя продължаваше предано да го използва. Анна Брага бе вече на шейсет, беше ниска и приятно закръглена, за разлика от децата ѝ, които приличаха на баща си по телосложение, с черна коса (боядисваше сивите коси), която бе винаги фризирана по последната мода, и все още красиво лице с меки черти, по което се забелязваха само няколко бръчки. Днес лешниковите ѝ очи бяха зачервени и по-малко блестящи от обикновено заради пролетите предния ден сълзи, но червилото ѝ бе предизвикателно червено, а бузите ѝ бяха порозовели от почти незабележимия руж. Беше вдовица, но животът продължаваше. Обличаше се добре — днес носеше светлорозова блуза и сиви панталони — работеше като хостеса в „При Роко“ на италианския пазар и понякога дори излизаше на срещи. Децата ѝ, както винаги им казваше, бяха нейният живот.

— Чарли е по-добре, слава на Бога. — Прекръсти се. — Ял ли си?

— Хапнах бургер по пътя за насам — излъга той, а майка му отстъпи крачка назад, за да го огледа критично. Отговорът му бе чиста самозащита. Ако беше отговорил отрицателно, майка му щеше да накара някого — вероятно най-малката му сестра Наталия — да му донесе нещо за ядене и да го гледа как изгълтва всичко до последната троха. После щеше да му каже, че трябва да се храни повече и да наддаде няколко килограма.

— Изгубил си копче от сакото си. — Неодобрителният ѝ поглед се спря на висящите конци. Смръщи вежди, после вдигна поглед и поклати глава. — Имаш нужда от някого, който да се грижи за тези неща. Съпруга. Мъжете не мислят за подобни неща.

Том едва се сдържа да не извие очи към тавана. Единственото, което го спираше, беше знанието, че тя ще го удари по главата, ако се осмелеше. През последната година непрекъснато му повтаряше, че има нужда от съпруга, и това започваше да го подлудява. Погледът му намери двайсет и девет годишната Наталия, която бе стройна и привлекателна в дънките и оранжевия си пуловер, с гъстата черна коса, подстригана по момчешки късо. Носеше лек грим — поне доколкото Том можеше да види. Беше омъжена от седем години, майка на две деца, които отглеждаше, а сега стоеше до дивана и разговаряше с жена, която Том не познаваше. Погледите им се срещнаха и тя му се усмихна, очевидно чула думите на майка им. След това му помахаше с пръсти в доброжелателен поздрав.

— И така, какво е състоянието на Чарли? — Мислеше, че най-добрият начин да отвлече вниманието на майка им от него, е да го насочи към брат си.

— Махнаха дихателната тръба. Тери е с него.

Правилата на интензивното отделение позволяваха при пациента да има само по един човек.

— Това е добре.

— Здравей, Том. — Вики стана и също го прегърна. Най-голямата от сестрите му, трийсет и две годишната Тина, майка на три деца, не беше тук. Том забеляза това, докато отвърщаше на прегръдката на Вики. Вики беше висока и слаба, с дълга черна коса, която носеше сплетена на тежка плитка. Беше омъжена от десет години — всички Брага се женеха млади и се плодяха като зайци — и имаше две момичета и едно момче. Тя бе учителка в детска градина, а през свободното си време рисуваше. Днес беше облечена в свободна, дълга до глезените, светлосиня рокля, покрита с малки бели цветчета. Тя се отскубна от прегръдката му, погледна го право в лицето и смръщи вежди.

— Бедният, имаш торбички под очите. Спал ли си въобще напоследък?

— За Бога, не говори така, защото мама пак ще започне да ме упреква — каза й тихо Том и хвърли тревожен поглед на майка им, която, за щастие, беше обърнала глава встрани и разговаряше с леля им Мириам. — Ще ме накара да спя тук, на дивана.

Това накара Вики да се усмихне. А се усмихваше, защото прекрасно знаеше, че думите на Том абсолютно отговарят на истината. Анна Брага се тревожеше за всичките си деца, но най-вече за Том, който бе мъж, най-големият, и нямаше семейство.

— Мисля да отида да погледна как е Чарли. — Том се опитваше да се измъкне, преди майка им да е забелязала уморения му вид. — Може би Тери ще пожелае да си почине.

Снаха му Тери беше червенокоса и ожесточено отстояваща независимостта си счетоводителка. Том беше убеден, че Чарли бе привлечен от нея, защото бе така различна от жените, с които бе израснал. Тя хвърли поглед през рамо, когато Том отвори вратата на интензивното отделение. Като го видя, се усмихна, стана от стола и отиде при него.

— Радвам се, че си тук — каза тихо, след като си размениха прегръдки. — Отиди при него.

Тя излезе навън, а той влезе в стаята, сбърчил нос заради неприятния мирис на антисептици и кой знае още какви други неща, нахлул в ноздрите му. Дежурната сестра го изгледа внимателно и застана в долния край на леглото, после, вероятно уверила се, че е безвреден, се скри зад бялата завеса, обграждаща леглото на съседния пациент.

Том си помисли, че тук, в интензивното отделение, е студено и странно тихо. Ако се изключеше жуженето и писукането на различните апарати, нямаше никакви шумове — не се чуваха гласове, звън на телефони и буботенето на телевизори, нямаше дори шум от стъпки. Като че ли пациентите висяха в някакъв въздушен свят между живота и смъртта.

Застана в подножието на леглото и се хвана за таблата. Завеса отделяше брат му от онзи, който бе на съседното легло, но тя не стигаше чак до долния край на леглото. Том забеляза многобройните апарати, които жужаха и премигваха, системата и множеството тръбички, изчезващи в тялото на брат му, бинтовете, опасващи гърдите му, и почувства как стомахът му се свива.

Брат му наистина се беше отървал на косъм.

После погледна лицето му — нещо, което отлагаше, защото бледността и застиналостта му го тревожеха по-силно, отколкото

искаше да признае дори пред себе си — и откри, че Чарли също го гледа.

ГЛАВА 13

— Нося твоите гени — каза мрачно Бен, когато майка му за пореден път не уцели баскетболния кош, закачен на сивата стена на гаража. Топката отскочи, търкулна се по пода и изчезна през отворената врата.

— Казваш го така, сякаш това е нещо лошо. — Кейт се задъхваше, но изтича в предния двор, за да вземе топката. Опитваше се да запази доброто си настроение в малко след 20:30 на следващия ден, в който пред очите ѝ бяха убити хора, а животът ѝ можеше да се разпадне, когато бе така уплашена и разтърсена, че подскачаше дори при най-малкия шум. Да, спокойствието не беше нещо, което лесно можеше да постигне при дадените обстоятелства. Двата бяха решили да потренират след вечеря и след написването на домашните задачи, защото следващата седмица в училището на Бен щеше да има турнир по баскетбол.

„Това означава да имаш дете“, помисли си Кейт, докато подтичваше тромаво по двора в преследване на трижди проклетата баскетболна топка. Независимо какви катастрофи стават в твоя живот, трябва да се грижиш за детето си — за всичко: от неприятностите му в училище, до обяда му и домашните му задачи.

Жълтата светлина на лампата, под която бе застанал Бен, само караше мракът да изглежда още по страшен. Бледата и тънка луна и няколко срамежливи звезди играеха на криеница със скупчващите се облаци. Клоните на дърветата се люлееха, листата шумоляха на лекия ветрец, който носеше мириса на есен. По тревата играеха дълги сенки. Вчерашният проливен дъжд бе напоил добре земята и тя беше рохка под краката им, а нападалите листа бяха коварно хлъзгави.

Забеляза топка до редицата проскубани храсти, бележещи границата между двата двора, и се наведе да я вдигне, а мирисът на влажна земя нахлу в ноздрите ѝ. Изправи се и изпъна гръб, без да бърза особено да се върне при коша. Носеше стари дънки и стар и доста раздърпан суичър, чиито ръкави бяха навити до лактите. Беше

обута в маратонки, а косата ѝ бе прибрана в хлабава конска опашка. Въпреки че бе доста захладняло, тя беше сгорещена и потна и толкова уморена, че можеше да заспи на място.

И от днес нататък официално мразеше баскетбола.

— Татко беше ли добър в спорта? — запита Бен с тъга и копнеж, когато Кейт, с топката в ръка, се върна в кръга светлина. Бяха излезли на двора преди около петнайсет минути, бяха пропуснали около деветдесет процента от хвърлянията към коша и вече я боляха краката от непрекъснатото гонене на топката. Но Бен толкова много се страхуваше, че ще бъде най-лошият играч в класа, че ще се направи на глупак и другите деца ще му се присмиват, че беше готов на всичко, за да не се случи това. Не че бе изразил страховете си с толкова много думи. Никога не би го направил. Но тя знаеше. Когато ѝ бе казал за предстоящия турнир по баскетбол, тя без усилие бе успяла да прочете недоизказаното между редовете. Той мислеше дали да не отсъства цялата седмица. Не беше възможно. И ето ги тук.

А ето, че сега отново ѝ причиняваше сърдечна болка с въпросите за баща си.

— Да, беше — излъга.

Доколкото ѝ беше известно, бащата на Бен, Чаз Уайт, за когото се бе омъжила на осемнайсет и който я бе изоставил, когато бе на деветнайсет и два месеца след раждането на Бен, никога през живота си не беше спортувал. Бяха се срещнали в Атлантик сити, където бе избягала след смъртта на Дейвид Брейди. Той бе привлекателен и силен и работеше като охрана в казиното, където тя беше сервитьорка (беше представила фалшива лична карта, което не я различаваше от малолетните клиенти). В годината, която бяха прекарвали заедно, бе научила, че той не само е чаровен — онова, което я бе привлякло към него — но също така има избухлив нрав и непрекъснато си търси белята. По-малко от месец след раздялата им беше умрял при улична престрелка. Тя беше грабнала Бен и бе избягала отново, този път — във Филаделфия. И оттогава си скъсваше задника от работа, за да осигури приличен живот на сина си. Никога нямаше да разкаже на Бен и частица от това. Поне не преди да минат много, много години. А някои неща наистина можеше да запази завинаги в тайна.

— Беше добър в много неща, включително и в спорта. Хей, знаеш ли какво? Мисля дори, че беше изключително добър в

баскетбола. Но си спомням, веднъж ми каза, че развил атлетичността и спортните си умения едва в гимназията. Вероятно са се развили постепенно.

Подаде топката на Бен, за да отвлече вниманието му и той да престане да задава въпроси за баща си.

— Истината ли ми казваш? — Той държеше топката и с двете си ръце и я гледаше недоверчиво.

Кейт постави ръце на хълбоци.

— Бих ли те излъгала?

— Да — отговори Бен без никакво колебание.

Да, познаваше я прекалено добре. Понякога, когато смяташе, че е абсолютно необходимо, го лъжеше. А през годините бе подправила някои от фактите, за да създаде един по-нежен образ на бащата, който обичал предано Бен, но загинал при автомобилна злополука малко след раждането му. Да, някога може би щеше да му каже за някои неща, но никога и горчивата истина, че Чаз ги беше зарязал, защото не можеше да понася плача на страдащото от колики бебе.

Нямаше нужда Бен да знае това.

— Е, сега не те лъжа — каза тя и устоя на желанието си да постави ръце на коленете си и да превие леко тяло, докато възстанови нормалното си дишане. Не можеше да повярва колко е напрегната. Това имаше нещо общо или с преживявания напоследък стрес, или от старото изтощение. — Хайде, стреляй!

— Не мога — нададе стон Бен, но послушно се обърна и хвърли топката към коша. Този път тя се удари в обръча и отскочи.

— Добра работа. Беше близо — окуражи го Кейт и хвърли поглед на проклетата топка, която се търкаляше по алеята към големия дъб, който растеше на тротоара. — Ти стреля, ти ще я догониш.

— Не може ли вече да влезем вкъщи?

Бей неохотно затича след топката, която се бе скрила в сянката в основата на дървото. Тя проследи с поглед дребната му фигурка. Бе пъхнал ръце в джобовете на дънките си. Раменете му бяха отпуснати, а в движенията му нямаше никакъв спортен дух. Като нея, и той бе облечен в суичър, само че неговият бе в горскозелен цвят и нов. Крушките на няколко веранди вече светеха, а тук-там проблясваше и по някой прозорец, чиито завеси не бяха спуснати. Но нощта пак беше толкова тъмна, че тротоарът едва се забелязваше и беше по-скоро

бледа лента между шосето и дървото. Успяваше да следи Бен с очи благодарение само на русата му коса.

Премина бавно кола, фаровете ѝ уловиха Бен в светлината си и очертаха сянката му на фона на грубата сива кора на дъба. Беше почти стигнал до топката, която се бе сгушила в корените. Кейт с облекчение гледаше как стоповете на колата изчезват в далечния край на улицата. Когато взе Бен от училище и двамата се върнаха у дома, завариха тълпа репортери пред къщата и тя за пореден път бе благодарна за гаража, от който можеха да влязат в кухнята незабелязани. Бяха останали вкъщи при спуснати завеси, не излизаха по никакъв повод, не отговаряха на телефона и когато мракът се спусна, репортерите най-после се отказаха и си отидоха. Но продължаваше да бъде предпазлива. Затова, когато колата отмина, Кейт въздъхна облекчено и погледна Бен, който се движеше толкова бавно и неохотно, че със същия успех можеше да бъде куца костенурка.

Тъкмо обмисляше дали няма да е най-добре в понеделник сутринта да изпрати в училището бележка, че Бен си е изкълчил глезена и не може да играе баскетбол, когато видя неясна фигура да заобикаля дъба и да приближава към Бен, който най-после се бе навел да вдигне топката.

Очите ѝ се отвориха широко, а дъхът заседна в гърлото ѝ.

Макар че бе прекалено далеч, за да го чуе, бе сигурна, че човекът каза нещо на Бен, който се изправи прекалено бързо и рязко, за да го погледне.

Космите на тила ѝ настръхнаха. Виждаше само, че човекът, говорещ на сина ѝ, е възрастен. И доста едър.

Вероятно бе някой съсед. Или репортер. Обаче това не ѝ харесваше. Интуицията ѝ подсказваше, че нещо не е наред.

— Бен! — Стрелна се през няколкото метра, които ги разделяха. Мракът я погълна така, както бе станало с Бен, и за няколко секунди — докато очите ѝ се адаптират — ѝ беше трудно да вижда нещо друго, освен неясни форми.

— Мамо.

Притиснал топката към гърдите си, Бен заотстъпва назад към нея. И в този миг тя стигна до него. Разбира се, непрекъснато го предупреждаваше да не говори с непознати, а ето, че тук сега стоеше един непознат от плът и кръв, при това — огромен. Ръцете ѝ се

склочиша около крехките раменца. Усецаше напрежението на сина си в скованите му рамене и бързото повдигане и спускане на гърдите му. Той се облегна на нея, топъл и леко запотен от играта, главата му още не стигаше до раменете ѝ и тя погледна над нея към мъжа, стоящ само на няколко метра от тях. Той ги гледаше втренчено — нещо, което накара сърцето ѝ да се качи в гърлото.

Не го познаваше. Беше почти сигурна, макар че наистина бе много тъмно. Шестото чувство ѝ подсказваше, че ги грози опасност.

— Кейт... Уайт — каза той, преди тя да е успяла да проговори, произнасяйки името ѝ като присъда. Поне в никакъв случай не беше въпрос. Говореше тихо, с грубия акцент на Западна Филадельфия. Сега вече беше абсолютно сигурна, че не го познава. Очите ѝ бяха попривикнали с мрака. Ниско над очите му бе нахлупена плетена шапка, а ципът на тъмното му яке бе закопчан догоре. Не можеше да каже със сигурност към коя етническа група принадлежеше, но лицето му бе достатъчно светло да различи квадратната му брадичка на лунната светлина. Беше висок около метър и осемдесет, широкоплещест и мускулест. Мракът обаче скриваше чертите му. Виждаше единствено блясъка в очите му. Не виждаше ръцете му, което я обезпокои, но когато той направи движение, за да ги скръсти на гърди, тя се досети, че носи ръкавици.

Не беше чак толкова студено.

— Влез в къщата — каза рязко на Бен и го закри с тялото си.

— Мамо... — В гласа му се долавяше страх. Тя му хвърли поглед през рамо. Той се поколеба.

— Прави, каквото ти казвам.

Никога не му говореше с такъв тон и това очевидно го стресна. Все така притискайки топката към гърдите си, той затича към вратата на гаража. Входната врата беше заключена. Бяха излезли през гаража и този бе единственият начин да се приберат. Замисли се дали да не последва Бен, но реши, че ако този мъж иска да сложи ръце върху тях, нямам никакъв шанс да го надбягат. А и вратата на гаража се спускаше ужасно бавно. Дори да извикаше за помощ, дали някой щеше да я чуе?

Застана решително и твърдо пред мъжа.

— Кой си ти? — запита остро. Сърцето ѝ биеше прекалено бързо. Дланите ѝ се бяха свили в юмруци сами, без участието на волята ѝ.

— Имам съобщение за теб — каза той, без да отговори на въпроса ѝ. Не помръдна, не се приближи до нея, но Кейт усещаше заплахата, която се излъчваше от него. — Марио каза, че си му длъжница.

— Какво?

Завладяна от ужас, Кейт си пое дълбоко дъх. Бен вече бе влязъл в гаража, но се бе спрял близо до входа и я гледаше с тревога. Стоеше като закована на мястото си, а в горния край на улицата се появиха фарове и започнаха да се приближават към тях. Точно когато щяха да осветят лицето на непознатия, той отстъпи и се скри в мрака. Тя се напрегна да различи чертите му. Гласът му стана грозен.

— Каза, че е по-добре да не му правиш номера.

На Кейт ѝ се зави свят. Не беше ѝ хрумвало, че Марио има другари навън и че може да представлява реална физическа заплаха. Ужасът се надигна в нея, сърцето ѝ заблъска в гърдите. Гърлото ѝ пресъхна. Фаровете осветиха лицето ѝ и тя инстинктивно обърна лице към колата. За нейна изненада, вместо да отмине, колата навлезе в алеята пред къщата ѝ. Погледна отново непознатия. Но вече не го виждаше. Беше се скрил в мрака.

„О, мили Боже!“

Погледът ѝ се премести върху колата, спряла на алеята ѝ. Фаровете ѝ осветяваха Бен, който все още не се беше прибрал в къщата. Той бе ококорил очи и пребледнял. Очевидно беше уплашен — момченце с руса коса, облечено в дънки и зелен суичър и притискащо топката до гърдите си така, сякаш тя можеше да го спаси.

— Идвам, сладкият ми! — извика Кейт и очите, пълни с несигурност, се обърнаха към нея.

Поболяла се заради страха в очите на Бен, тя затича към него. Който и да седеше в колата — приятел, съсед, репортер — можеше само да е благодарна, че бе дошъл навреме. Макар да не бяха пострадали, заплахата бе оставила горчив вкус в устата ѝ, а пулсът ѝ препускаше.

„Можеше да пострадаме. И дори по-лошо.“

Колата бе спряла извън кръга светлина. Не бе възможно да я разпознае така, както бе скрита в сенките.

Когато фаровете изгаснаха, тя се сети, че тези хора може би също са свързани с Марио. Очите ѝ се отвориха широко. Сърцето ѝ прескочи

един удар. Затича към гаража като хала.

— Мамо! — Погледът на Бен я търсеше в мрака. Гаражът зад него приличаше на тъмна пещера. Скоро и двамата щяха да са вътре, но вратата нямаше да се затвори достатъчно бързо. Бен трябваше да изтича в къщата, а вратата на кухнята, водеща към гаража, нямаше солидна ключалка... И дали Бен щеше да се сети да позвъни на 911?...

— Тук съм. — Тъкмо бе стигнала до кръга светлина, когато вратата на колата се отвори. Хвана ръката на Бен, точно когато на алеята се изправи мъж. Беше висок...

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Стисна ръката на Бен и се приготви да затича с него към безопасността на кухнята. Тогава мъжът обърна глава и лунната светлина заблестя, отразена от гарвановочерната му коса.

Тя веднага успя да осмисли подробностите — височината, телосложението и цвета на косата — и да се досети, че това е детектив Брага.

Тъкмо осъзнала този факт, той каза:

— Мис Уайт?

— Кой е той, мамо? — Гласчето на Бен беше настоятелно. Стискаше дистанционното за вратата на гаража в ръка, очевидно уплашен и готов да се скрие.

— Всичко е наред — каза му Кейт. Заля я вълна на облекчение — толкова силно, та чак ѝ примая. По-рано през деня появата на детектива едва не я докара до нервен срыв. А сега бе готова да падне в краката му. — Познавам го. Той е полицаи. В безопасност сме.

— Случило ли се е нещо? — След затръшването на вратата се чу лек звук, издаващ, че Брага е заключил колата. Тръгна към тях. Когато се появи в кръга жълта светлина, в който те продължаваха да стоят, видяха, че е смръщил вежди. Кейт осъзна, че Бен се е притиснал в нея и я стиска за лакътя, а ако нейното изражение се доближаваше до неговото, двамата със сигурност изглеждаха така, сякаш току-що са избегнали смъртта.

Щеше да е глупаво да се преструват, че нищо не се е случило. Изражението на Брага им подсказваше, че е наясно със ситуацията. Неспособна да потисне реакцията, Кейт хвърли страхлив поглед към дъба. Дали пратеникът на Марио беше още там? Дали ги наблюдаваше? При тази мисъл, главата ѝ се завъртя.

— Кейт? — Бръчката между веждите на Брага стана по-дълбока. Той обърна глава и погледът му проследи нейния.

„Стегни се. И изиграй поредната сцена.“

— Не, нищо. Само... О, моля те, да влезем вътре.

Той я гледаше, все така смръщил вежди. Гласът ѝ беше дрезгав, защото все още бе разтърсена до дън душа. Адреналинът изпълваше вените ѝ. Погледите им се срещнаха и Брага смръщи още по-силно вежди, ако това беше възможно. Но не започна да спори с нея.

— Благодаря.

Кейт не чака нито секунда повече. Обърна се и тръгна към къщата.

— Сигурна ли си, че с него сме в безопасност, мамо? — прошепна настоятелно Бен, когато тя го дръпна вътре в тъмния гараж.

— Сигурна съм — прошепна в отговор Кейт.

Брага бе плътно зад тях и вероятно бе чул думите, които си бяха разменили, но тя не даваше и пукната пара. Спокойствието на Бен бе първата ѝ грижа. От мисълта, че синът ѝ не е в безопасност, ѝ прилошаваше.

Сега, когато знаеше, че до тях има въоръжен полицаи, който щеше да ги защити с цената на живота си, се чувстваше спокойна, но в същото време — неочаквано — и странно уязвима. Струваше ѝ се, че добре познатите предмети в гаража са оживели и са готови да излязат от сенките и да ги нападнат. Страхът отново я завладя. Всеки би могъл да се скрие в тези сенки. Всеки можеше да се появи, когато най-малко го очакваха — точно така, както онзи главорез изведнъж се бе появил иззад дъба.

Кейт осъзна, че през последните осем години — откакто бе взела Бен и бе побягнала от Атлантик сити — бе забравила какво е страх.

И ето, че сега си спомни.

— Затвори вратата на гаража, моля те — каза тя на Бен възможно най-спокойно, когато стигнаха до вратата, която водеше към кухнята. Той послушно натисна бутона на дистанционното и шумът от спускащата се врата ги последва в къщата.

Посрещнаха ги топлина, ярка светлина и остатъчната миризма на пай с говеждо месо и варен зелен боб. Чиниите от вечерята им бяха струпани в мивката, а по масата бяха разпилени тетрадките на Бен, моливи, химикали и гумички. На кухненския плот пък бе торбата с

покупките, в която все още бяха бурканчето фъстъчено масло, бананите и хлябът. Пак там, но до хладилника, стоеше огромната жълта опаковка с овесена каша, защото и двамата ядяха пълна купа на закуска и тя не си правеше труда да я прибира в шкафчето. Дамската ѝ чанта и мобилният ѝ телефон, както и раницата на Бен също бяха на кухненския плот. В кухнята цареше безпорядък, в това нямаше никакво съмнение. Това я безпокоеше, защото сега виждаше всичко с очите на Брага, който продължаваше да стои до вратата и да се оглежда.

Коего беше глупаво. Да поддържа безупречен ред в къщата, не беше и никога нямаше да бъде сред нейните приоритети. Е, поне беше чисто — сравнително — макар и да не бе подредено.

— Кой беше онзи мъж, мамо? — запита Бен, след като тя затвори и заключи вратата на кухнята.

Кейт скръсти ръце на гърди и ги потърка малко над лактите, за да прогони внезапните студени тръпки. Брага я наблюдаваше. С надеждата да не издаде тревогата си, въпреки пронизателния му поглед, който забелязваше всичко, тя отпусна ръце покрай тялото и се усмихна на Бен. Очите на момчето ѝ бяха прекалено огромни за малкото му лице, а устните му бяха тревожно свити.

— Не знам — поклати глава тя, взе дистанционното за гаража от ръцете му и го остави на кухненския плот до другите неща, които щяха да им трябват на сутринта.

— Е, искаш ли да ми кажеш какво става?

Брага не откъсваше поглед от лицето ѝ. Очите му бяха почти черни на непрощаващата светлина и присвити замислено. Изглеждаше дори по-уморен и напрегнат отпреди. Брадичката му бе почерняла от наболата брада, устните му бяха мрачно свити. Бръчките, спускащи се от носа към устата му, бяха станали по-дълбоки, а около очите му имаше фини бръчици и тъмни кръгове под тях, които не бе забелязала преди. Най-горното копче на бялата му риза беше разкопчано, а възелът на тъмночервената му вратовръзка бе разхлабен. Носеше все същото тъмно сако — на което сега липсваше най-горното копче — и същите панталони.

— Имаше един мъж отвън — каза Бен, преди Кейт да е успяла да отговори. Разбира се, Бен щеше да разкаже всичко, което знаеше; тя

всъщност не искаше той да постъпи по друг начин. За разлика от нея, синът ѝ нямаше причина да лъже. — Уплаши ме.

— Сега? — Тялото на Брага се напрегна, той погледна към вратата. — Когато спрях на алеята?

— Той си тръгна — каза Кейт. — Не беше нищо страшно.

— Какво направи?

— Показа се иззад дървото и каза: „Ти ли си Бен?“ — отговори Бен. — И после дойде мама.

Кейт спря да диша, като научи, че непознатият знае за сина ѝ. Но не можеше да покаже страха си, не и сега, когато Брага беше тук. Той бе прекалено наблюдателен, а тя имаше прекалено много да крие.

— А после произнесе и моето име. Заплашително. Ето така: „Кейт... Уайт.“

Успя да предаде заплашителния тон. После, за да подсили ефекта, потрепери забележимо. Като че ли само това бе достатъчно да я уплаши дотам, че умът ѝ да изхвъркне от главата.

Брага смръщи вежди.

— И това е всичко?

— Мама ми каза да изтичам в къщата. Точно това се канех да направя, когато дойде ти.

Погледът на Брага отново се спря върху Кейт. Тя кимна.

— Кой беше? Познаваш ли го?

Кейт поклати глава.

— Не.

— Можеш ли да го опишеш?

Кейт се подчини.

— Мислех, че ще ни убие. — Бен разкопча суичъра си и вдигна честните си очи към Брага. — И мама мислеше като мен. — Погледна я за потвърждение, а когато тя не каза нищо, добави: — Знаеш, че е така. Забелязах.

Погледът на Брага отново се втренчи в нея.

— Беше... малко обезпокоително — призна тя. Това беше и щеше да си остане едно от най-слабо казаните неща в живота ѝ. — Мисля, че се уплашихме, защото беше толкова тъмно и... Той просто изникна, сякаш от нищото. — Усмихна се леко и сви рамене, за да подцени значението на случилото се. — Беше много странно.

Брага очевидно не разбираше много добре езика на тялото, защото тръгна решително към вратата още преди тя да е свършила изречението. Сакото му се разтвори и тя видя кобура с пистолета, препасан през гърдите му.

— Къде отиваш? — Тя стоеше между него и вратата, но знаеше, че по никакъв начин не би могла да го задържи в кухнята. И когато той я наближи, отстъпи встрани, за да му направи място.

— Ще огледам отвън. — Вече беше хванал бравата, но се обърна и я погледна. — В случай, че е останал наблизо. Ще ми разкажеш повече подробности, когато се върна.

— Той отдавна си отиде. — Кейт беше сигурна в това. А ако не беше, тя не искаше Брага да го открие. Не искаше той да се срещне с нито един от познатите на Марио. Мисълта я уплаши почти толкова, колкото и внезапната поява на непознатия.

Почти.

— Само ще погледна. — Взе дистанционното за вратата на гаража и излезе от кухнята, като затвори внимателно вратата след себе си.

Стиснала неодобрително устни и опитваща се да овладее бесния ритъм на сърцето си, Кейт остана на мястото си, втренчила поглед в боядисаната в бяло дървена врата. Докато слушаше шума от вдигането на гаражната врата, се молеше непознатият наистина да си е отишъл.

— Добре ли си, мамо? — запита я Бен иззад нея.

Кейт подскочи, след това се обърна и му се усмихна. Последното, което искаше, бе да уплаши още повече детето си.

— Разбира се, че съм добре.

— Но не изглеждаш добре. — Той я гледаше критично. — А разтревожена.

— Разтревожена съм — призна тя, тъй като нямаше смисъл да отрича нещо, което той вече знае. — Но ще се успокоя. Всеки ще се уплаши, ако някой изникне така ненадейно. Но той всъщност нищо не ни направи.

— А на мен ми се стори като сцена от филм на ужасите — каза Бен. — Реших, че ще ме заколи. Като на празника на Все Светии.

Кейт се бе успокоила достатъчно, за да не покаже тревогата си на Бен. Изглежда го с присвити очи. Не му беше позволено да гледа филми на ужасите и той го знаеше.

— Кога си гледал филм на ужасите?

Той вдигна виновно поглед към нея.

— Хм... Гледах веднъж със Саманта.

— Аха. — Но това, че Бен бе гледал забранен за него филм бе последната ѝ тревога в момента. Поклати укорително глава, после отиде при него и обгърна с ръце слабичкото му тяло. Прегърна го здраво. Какъв щеше да бъде животът ѝ без Бен? Не искаше да знае. — Бе така смел тази вечер. Направи точно, каквото ти казах. Добра работа.

Вместо да запротестира или да се измъкне от прегръдката ѝ, както би направил обикновено, Бен я прегърна в отговор — бързо и силно. И така ѝ подсказа, че е все още здравата разтърсен от случилото се.

Чуха как вратата на гаража се затвори секунда преди тази на кухнята да се отвори. При влизането на Брага, Бен се отскубна от прегръдките ѝ.

— Никой — каза в отговор на въпросителния поглед на Кейт. Погледна Бен, който стоеше до Кейт и го гледаше предпазливо, после се усмихна и му подаде ръка. — Аз съм Том Брага, между другото.

— Бен Уайт. — Бен стисна ръката на Брага. Изведнъж заприлича на възрастен и сърцето на Кейт се сви. Отново почувства, че ѝ е била дадена възможност да зърне мъжа, в който синът ѝ щеше да се превърне един ден.

Ако успееше да задържи достатъчно дълго чудовищата.

Мисълта бе достатъчна цялото ѝ тяло отново да се напрегне.

— Какво правиш тук? — Хвърли поглед, смръщила вежди, през рамо към Брага и отиде да прибере от масата тетрадките на Бен. — Би ли взел това? — обърна се към Бен.

Подаде му и двата молива, с които бяха писали, и той, без да каже нито дума, ги остави в чашата до микровълновата фурна, в която държаха какви ли не полезни неща. Кейт едва сега осъзна, че пристигането на Брага в онзи момент не може да е било просто проява на нечувания им късмет.

— Искях да говоря с теб. — Говореше спокойно и дори весело. Но нещо в изражението му я накара да застане нащрек.

Опита се да запази и тона си, и лицето си безразлични.

— За какво?

— Нищо важно. Само няколко подробности по онова, което разказа на мен и партньора ми по-рано днес.

Сърцето на Кейт се сви. Запита се дали той не омаловажава нещата заради Бен и реши, че вероятно е така.

— Изненадана съм, че не може да почака до утре, щом не е нещо важно.

Той сви рамене, а тя му обърна гръб и се наведе да прибере тетрадките в шкафчето, където държаха училищните помагала на Бен, благодарна, че може да скрие лицето си от погледа му, докато си придаде нужното изражение.

— Ти приятел ли си на мама? — Въпросът на Бен ги свари неподготвени. Звучеше така, сякаш искаше да защити майка си.

Кейт си пое дълбоко дъх — надяваше се, че никой не е забелязал — изправи се и се обърна. Двата бяха толкова дълго сами, че бе естествено да се грижат един за друг, но тя не искаше Бен да мисли, че трябва да води нейните битки.

Бен бе издърпал донякъде суичъра през главата си, но бе спрял да се съблича, за да изгледа предизвикателно Брага. Очевидно бе усетил нещо, което го бе разтревожило.

Брага отговори, преди тя да е успяла да каже нещо.

— Приятел съм.

Бен хвърли бърз поглед на Кейт, която кимна с глава, и се успокои. Усмихна се, но усмивката му не стигна до очите.

— Имаш ли случайно кафе?

Имаше. Двата последни дни бяха ужасно дълги и изтощителни и не би могла да ги преживее без огромна доза кофеин.

Изгледа го с присвити очи. Радваше се, че бе прогонил човека на Марио и бе успокоил Бен, но се дразнеше от очевидното шоу, което правеше сега. Сигурно искаше да ѝ зададе няколко въпроса и стомахът ѝ се свиваше само като си представяше за какво ли би могъл да я пита. Не, тя нищо нямаше да му каже.

— Искаш ли чашка кафе, детективе? — В гласа ѝ се долавяше силна ирония.

— Благодаря. Ще ми се отрази чудесно — отговори той без абсолютно никакво чувство. — И моля те, наричай ме Том. — Едва доловима пауза: — Кейт.

„Значи сега сме Том и Кейт, а? Но не си мисли, че ще ме излъжеш. Не сме приятели.“

— Мляко или захар, Том? — Нямахте да пита толкова ласкаво, ако Бен не ги слушаше.

— Не. Пия го черно — отговори Брага, после се обърна към Бен: — Искаш ли да седнем един до друг и да ми разкажеш какво точно се случи навън. Само за да сме сигурни, че сме изяснили всичко.

— Добре. — Бен бе съблякъл суичъра си и го бе оставил върху масата. — Искаш ли да дойдеш в дневната? — Изведнъж обхванат от нерешителност, той погледна Кейт. Може би бе уловил изражението, изникнало неканено на лицето ѝ. — Може ли, мамо?

Кейт успя да се въздържи да не стисне устни. Подозираше, че Брага иска да е сам с детето, защото знае, че така ще измъкне повече информация от него. Но пък, ако се изключеха някои дребни подробности, Бен и бездруго вече бе разказал всичко на Брага.

„Слава Богу, че не чу последните думи на онзи убиец.“

— Разбира се. — Хвърли поглед на големия стенен часовник, който висеше над хладилника. Беше 20:50. — Но е по-добре да приключите бързо разговора. След десет минути трябва да си в леглото. Утре си на училище.

Бен нададе стон.

— Мразя училището — каза мрачно и тръгна към дневната, а Брага го последва.

Кейт се наведе, за да извади пакета с кафето от шкафа — тъй като в джезвето бяха останали само няколко капки от онова, което бе приготвила след връщането си от работа — и изведнъж усети как сърцето ѝ блъска в гърдите.

ГЛАВА 14

Дневната бе до кухнята и Брага чуваше как Кейт трака със съдините, докато приготвя кафето. Бен се настани на удобния, тапициран с плюш, люлеещ се стол и той изскърца под тежестта му. Бен, изключително сериозен, постави и двете си ръце на страничните облегалки. Краката му не стигаха до пода. Том седна близо до него, на големия и удобен диван, и огледа стаята, която бе малка, уютна и издържана в земни цветове. Двете лампи отстрани до дивана вече светеха и хвърляха приятни жълти отблясъци. Телевизор с достатъчно голям екран стоеше върху поставка до камината в далечния край на стаята, а до него имаше врата, която вероятно водеше към друга стая. Вляво от него беше входната врата и стълбите, които водеха към втория етаж.

Ароматът на кафе достигна до ноздрите му и привлече вниманието му към вратата, която водеше към кухнята.

Може би беше грешка, че не се бе отбил първо в дома си, но онова, което му бе казал Чарли, го бе разтревожило много. Знаеше, че няма да може да заспи, ако не направи поне опит да го изясни. Според Чарли, който призна, че няколко пъти идвал в съзнание и после пак го губел, докато лежал на пода на килията, в охранявания коридор имало двама мъже и една жена. Двама мъже, не един, и двамата облечени в оранжеви затворнически униформи. Не успял да види от жената друго, освен прасците ѝ. Тя имала страхотни глезени и прасци и носела секси обувки с високи токчета.

Бинго. Том знаеше на кого са тези прасци, глезени и обувки — на Кейт Уайт.

Обаче там не трябваше да има двама мъже.

— И така, какво искаш да знаеш? — Въпросът на Бен прекъсна мислите му.

Том погледна детето. Като майка си, той бе слаб и имаше фини кости, гъста руса коса и огромни сини очи. Изглеждаше на седем, най-

много на осем години. На възрастта на двама от племенниците му и една от племенничките му.

— Добре, да започнем отначало. Какво правеше навън?

По лицето на Бен се изписа измъчена физиономия.

— Играех баскетбол.

— Не обичаш ли тази игра? — Това бе очевидно от тона му.

Бен поклати глава.

— И играеше навън по тъмно? — Спомни си какво бе казала Кейт. — И въпреки че утре си на училище?

— Да. Упражнявах се, защото не съм добър, а следващата седмица ще има турнир.

Том кимна.

— Значи играел си баскетбол навън. И после — какво?

— Топката се търкулна, изтичах да я взема, а иззад дъба се показва един мъж и ме запита дали аз съм Бен.

— И ти какво му отговори?

— Нищо. Много се уплаших.

— Къде беше майка ти?

— До коша. Мисля, че видя мъжа, който се опитваше да разговаря с мен, защото дотича бързо.

— Тя кога излезе навън?

— Беше навън през цялото време. Помагаше ми да се упражнявам. — Направи гримаса, сниши глас и изгледа Том така, та ставаше ясно, че това е поверително: — Не ме издавай, че съм ти казал, но тя всъщност не ми помогна много. Не умее да играе баскетбол.

— Татко ти не е ли тук?

Бен поклати глава.

— Умрял е при автомобилна злополука, когато съм бил бебе. Сега сме само аз и мама.

— Съжалявам да го чуя. — Том се чувстваше ужасно, че бе повдигнал въпроса. Ако не беше толкова уморен, може би досега щеше да е забелязал, че няма никакви следи от присъствието на мъж в къщата. На бюрото на Кейт, например, също имаше само една снимка — тази на сина ѝ. Нямахше нито семейни снимки, нито такива на съпруга ѝ. — Баща ми умря, когато бях на девет.

— Аз съм на толкова сега.

— О, така ли? — Беше сбъркал с около година. Детето бе дребно за възрастта си.

Бен кимна.

— Излизате ли обикновено навън по това време, за да играете баскетбол или за нещо друго?

Бен поклати глава.

— Днес излязохме за първи път, защото мама мисли, че ако се упражнявам, ще стана по-добър. — Сви колене под брадичката си и обгърна краката си с ръце. — А аз не искам. Не мога да разбера хората, на които се харесва тази глупава игра.

— Понякога може да е забавно. Щом веднъж се научиш. — Том погледна слабото телце на Бен и изпита съчувствие към него. Помнеше какво е да израснеш без баща. Беше наистина трудно. — Майка ти е права. Упражненията помагат. Ако хвърлиш топката към кошата достатъчно пъти, някой ден ще започнеш да го уцелваш.

— Ти играл ли си баскетбол?

— Бях доста добър в гимназията. Бях гръбнакът на отбора, но трябваше да се откажа след първата си година в колежа.

— Защо?

Том сви рамене.

— Трябваше да работя след училище, за да помагам на семейството си. Бяхме пет деца и на мама не ѝ беше лесно. — След това върна разговора към темата, която го интересуваше. — Виж, Бен, забелязал ли си някой да дебне около къщата ви напоследък?

Бен поклати глава.

— Майка ти има ли приятел, който да ѝ е ужасно сърдит?

Бен отново поклати глава.

— Няма приятел. Непрекъснато е заета.

Том остави думите му без забележка. Струваше му се невъзможно красавица като Кейт Уайт да няма едно, а дори и две гаджета. Очевидно пазеше любовния си живот в тайна от детето си.

— Видя ли накъде тръгна мъжът?

Още едно поклащане на главата.

— Тогава вече бях при гаража. Мама ми каза да вляза вътре.

Том смръщи вежди.

— А тя остана отвън?

Бен кимна.

— Ти чу ли какво ѝ каза мъжът?

— Не. Опитвах се да вляза вкъщи и да се обадя в полицията. После дойде ти. — После, преди Том да е успял да зададе друг въпрос, добави едва чуто: — Някой се опитва да нарани мама ли?

— Какво? — Вниманието на Том бе привлечено веднага. Осмисли казаното, наведе се леко към Бен и го загледа внимателно. — Защо ми задаваш този въпрос?

Бен смръщи чело. Очевидно мислеше усилено.

— Нали вчера се случи онова ужасно нещо в съда. Някой в училище ми каза, че едва не са я убили. А ето, че тази вечер пред къщата ни имаше непознат. Ти си ченге и също си тук. И... и... — Гласчето му заглъхна, после отново се извиси. Погледът му задържа този на Том: — Мисля, че тя се страхува.

„Умно дете.“ Том едва не изказа мисълта си на глас. Да, това беше. Детето улавяше правилно чувствата на майка си. Кейт се страхуваше. И то не само тази вечер, но и по-рано през деня, когато двамата с Фиш я бяха посетили в офиса ѝ. Тогава чуха приближаващите се откъм кухнята стъпки и тракането на подноса с кафето. Господарката на къщата се канеше да му поднесе гореща напитка. Време бе да смени темата на разговора и докато бърбят за незначителни неща, да осмисли току-що получената информация.

— Значи ти си гонел топката, а мъжът просто е изскочил иззад дървото? — Въпросът бе отправен към Бен. — Ти каза ли му нещо?

Бен поклати глава. Погледът му се спря на майка му, която в този миг се появи и в полезрението на Том.

— Девет часът — каза тя многозначително на Бен и постави пред Том бяла порцеланова чашка, чинийка и салфетка. В чинийката имаше няколко шоколадови сладки. Не домашно приготвени, а купени от магазина.

Но видът им му подсказа колко е гладен. Бе забравил да вечеря.

— Благодаря — каза с искрено чувство и протегна ръка към сладките.

— Няма защо. — Тя погледна Бен. — Вземи душ и си легни.

Бен изстена, но очевидно не можеше да има спор по този въпрос, защото скочи на крака, без да каже и дума. Том беше впечатлен. Неговите племенници непрекъснато спореха и се оплакваха, когато им

кажеха да си легнат. Високо и ожесточено и всеки път, когато Том бе там.

— Пожелай лека нощ на детектив Брага — извика Кейт след Бен, който вече беше в подножието на стълбите.

Бен му хвърли кос поглед. Брага се досети, че го предупреждава да не издава на майка му какво е казал.

— Лека нощ.

— Лека нощ, Бен — отговори Том.

— Извикай ме, когато си готов — каза Кейт на сина си.

Бен кимна и се скри от полезрението на Том, а Кейт седна, с димяща чаша в ръка, на освобождения от детето стол. И без той да иска, вниманието му бе изцяло привлечено от нея.

С прибраната в конска опашка коса, тя приличаше повече на тийнейджърка, отколкото на прокурор. Цитопластът под скулата ѝ му напомни, че едва бе избегнала смъртта вчера, и той благодари мислено на Бога, че бе спасил живота ѝ. Костната ѝ структура може би притежаваше или не класическа красота — по дяволите, какво знаеше той за класически красивите кости — но му харесваше. Изпъкналото ѝ чело, високите скули и квадратната брадичка го караха да се пита дали не е потомка на викингите. Устата ѝ — широка и с нежни устни — бе едновременно женствена и решителна. Носът ѝ бе дълъг и изящен, брадичката ѝ издаваше упорство. Ключиците ѝ се подаваха над деколтето на прекалено големия за нея сив суичър, който я обгръщаше така, че извивките ѝ — макар и слабо, тялото ѝ имаше необходимите извивки, както не можеше да не забележи — не бяха очевидни на пръв поглед. Да, тя беше слаба, по ето, че той започваше да вижда в нея повече сексапил, отколкото в пищните жени, които обикновено предпочиташе.

Очите ѝ го гледаха предпазливо.

„Тя крие нещо.“

— Благодаря ти, че отново дойде да ме спасиш. — Кейт отпи от кафето и го погледна над ръба на чашката.

Том си взе втора сладка, за да спечели време и да помисли как най-добре да каже това, което има.

— Няма проблем — усмихна ѝ се. — За нас, полицаите, това е ежедневието.

— Успя ли Бен да прибави нещо към онова, което вече ти бе казал?

„О, да!“

— Всъщност, не. — Отпи от кафето, за да преглътне по-лесно шоколадовата сладка. — Между другото, детето ти е страхотно.

И отново ѝ се усмихна.

— Благодаря. — Този път и тя му се усмихна в отговор. Широка усмивка, която обаче не озари очите ѝ. Те бяха почти кристално ясни. Тя криеше нещо. Въпросът бе какво. Замисли се за думите на Бен. Надяваше се и едновременно се страхуваше тя да не е част от вчерашния план за бягство, довел до толкова много убийства.

— Сигурно ти е било трудно да го отгледаш сама.

— Sprawяме се. — Вероятно усети леденостудената нотка в гласа си, защото след миг добави малко по-топло: — Но, да, трудно ми е.

— Имаш ли семейство наблизо, което да ти помага?

— Не. — Този път дори не си направи труда да смекчи студенината си. Отпи от кафето, остави чашката на масичката между тях и го погледна право в очите. — И така, детективе, какво мога да направя за вас?

— Том — поправи я той.

— Том. — В тона ѝ се долавяше раздражение — добре прикрито, но той въпреки това го долови.

— Например, можем да започнем с това да ми кажеш от какво се страхуваш.

Беше изстрел в тъмното, но очевидно попадна в целта. Тя ококори очи. Устните ѝ се полуотвориха, пое си дълбоко дъх. И тогава той разбра, без никакво съмнение, че Бен е бил прав. Изражението ѝ бързо се промени, стана студено и скри истината от него. Очите ѝ отново бяха огромни, сини и невинни. Челото ѝ се набръчка, изразявайки предполагаемата ѝ изненада.

— За какво говориш, за Бога?

Трябваше да ѝ признае, че е добра. Но вече бе прекалено късно, защото беше видял това, което трябваше да види.

— Какво всъщност се случи вчера, Кейт? — Погледът му не се отделяше от лицето ѝ. Гласът му бе почти нежен.

И ето, че отново видя издайническото пламъче в очите ѝ. Бързо трепване на клепачите, което тя вероятно дори не беше осъзнала.

После те се вдигнаха и очите ѝ отново срещнаха неговите.

— Знаеш съвсем точно какво се случи. Казах ти. Направих изявление пред медиите и отговорих на въпросите ти. На всичките. — Изправи гръб. Ноктите ѝ — овални, и грижливо поддържани — се забиха в дръжките на стола. Ноздрите ѝ се бяха разширили. Очите ѝ го гледаха, блестящи от възмущение. — В какво, по-точно, ме обвиняваш?

Успешно прехвърли топката в лагера на врага. Гласът ѝ бе спокоен. Брадичката — вдигната нагоре. Очите ѝ мятаха мълнии на възмущение.

Твърде лошо за нея, че тези реакции закъсняха със секунда.

— В нищо не те обвинявам. Но мисля, че има нещо, което не ми казваш.

Тя задържа погледа му за миг. След това се засмя — кратко и иронично.

— Какво, например? Кой номер обувки нося? Какво съм обядвала? Моминското име на майка ми? Кажи ми какво ме питаш и ще ти отговоря.

— Кой беше другият мъж в коридора с теб и Родригес?

Тя не помръдна, не трепна. Нищо.

— Вече говорихме за това. Брат ти, още един полицаи и затворник лежах на пода на една от килиите. Нямах никой друг, освен тях.

— Вярвам, че е имало.

Тя смръщи вежди.

— Бен вярва в Дядо Коледа, но това не означава, че той съществува.

Ако лъжеше, ставаше все по-добра в това. Може би Чарли грешеше. Може би не е имало друг затворник, освен Родригес, в коридора. По дяволите, може би Чарли халюцинираше. Или виждаше двойни образи. Но дори да казваше истината, никой съд нямаше да я вземе под внимание, като се имаше предвид състоянието му тогава.

— Кой мислиш, че е бил там, детективе?

Не го наричаше с малкото му име. Беше враждебна. Очите ѝ мятаха мълнии, устните ѝ бяха здраво стиснати, челюстта ѝ издаваше непоколебима решителност. Всички признаци на несправедливо обвинена жена.

Или много добра актриса.

Както и да беше, отново го бе победила. Той нямаше никаква представа. Но нямаше да ѝ го каже. „Остави я да се пече на бавен огън.“

— Виж, Кейт, имаме много мъртви, включително съдия и полицаи. Убити. Застреляни посред бял ден в охранявания Център по правосъдие от престъпници, опитващи се да избягат от ръката на закона. Трябва да стигна до дъното на тази история — такава ми е работата. И се опитвам да я свърша.

— И мислиш, че аз имам нещо общо с това?

Възмутената нотка в гласа ѝ бе съвсем искрена. Том присви очи. Почти повярва — почти — в искреността ѝ.

Но защо и от какво се страхуваше, ако беше невинна?

— Мамо! — Викът от горния край на стълбите изненада и двама им. Едва тогава Том осъзна, че напрежението между тях изпълва въздуха и е осезаемо като електричество. — Готов съм!

Погледът на Кейт сякаш се заби в Том за секунда, след това тя погледна към стълбите и се изправи.

— Идвам! — извика в отговор. И отново го погледна. Лицето ѝ беше като издялано от камък.

— Винаги завивам Бен и му чета приказка, преди да заспи. Така че...

Гласът ѝ заглъхна, но изражението ѝ подсказваше, че го моли да си тръгне.

Том се усмихна.

— Имаш ли нещо против да изчакам той да заспи? Ще е страотно, ако можеш отново да слезеш долу? Имам още няколко въпроса.

Очите ѝ се превърнаха в ледени бучки.

— Казах ти всичко, което знам. Нямам какво да добавя.

— Разбирам. Но все пак трябва да ти задам въпросите. Разбира се, ако предпочиташ, може да стане и утре. В Кръглата сграда.

Изражението ѝ му каза, че е доловила скритата заплаха. Ако не му сътрудничеше, щеше да се появи в офиса ѝ на другия ден и да я завлече в полицейското управление за допълнителен разпит. И тъй като беше прокурор, в прокурорския офис щеше да се вдигне ужасна врява, когато истината излезеше наяве. Той, разбира се, знаеше, че е във властта ѝ да направи няколко телефонни обаждания, да му предяви

обвинение и дори да заведе дело срещу него, за да го забави с ден-два, в които щеше да му се наложи да обяснява и да обяснява... Но беше готов да заложи на здравия й разум. Защото доста вежди щяха да се повдигнат нагоре само ако се разчуеше, че я викат за разпит, от което всички щяха да заключат, че тя е под подозрение. А нещо подобно не е добро, за чиято и да е кариера и особено за тази на млад и току-що постъпил на работа прокурор.

От друга страна, ако нямаше нищо да крие, можеше просто да го прати по дяволите.

Вместо това, тя го погледна гневно.

— Опитваш се да ме сплашиш ли?

— Абсолютно не.

— Мамо!

— Идвам! — извика тя в отговор. После погледна отново Том. Ръцете й, отпуснати до тялото, бяха свити в юмруци. Лицето й изразяваше раздразнение. — Чудесно. Ще бъда горе около половин час. Моля те, настани се удобно и се чувствай като у дома си, докато се върна.

Сарказмът в последното изречение бе повече от ясен.

— Благодаря — отговори Том тихо. После я загледа как стъпва на първото стъпало, започва да се изкачва и изчезва от погледа му с високо вдигната глава.

Беше красива жена, в това нямаше никакво съмнение. Очите й бяха огромни. Устните й бяха меки и примамливи, дори когато изричаха лъжи. Копринената й руса коса, деликатните черти и гладката бяла кожа й придаваха вид на ангел. Тялото й — е, няма нужда да се впускаме в това. Достатъчно е да кажем, че не би се поколебал, ако му се удадеше възможност да го разгледа по-отблизо.

Освен това, тя имаше дете, което много обичаше и което й отвръщаше със същото.

Нищо от което, при дадените обстоятелства, не предвещаваше нещо добро.

Том откри, че му се иска да го беше пратила по дяволите.

ГЛАВА 15

Както Кейт вече бе открила, паниката оставаше кисело-горчив вкус в устата. Четирийсет минути, след като бе оставила Брага да я чака долу като някой тлъст паяк, очакващ жертвата да се оплете в паяжината му, тя беше в своята баня до удобната спалня и търкаше усилено зъбите си, за да се отърве от неприятния вкус. Погледът към огледалото ѝ каза, че е бледа и с широко отворени очи — беше свалила ластичката, която придържаше косата ѝ в конска опашка, докато четеше на Бен с напразната надежда, че така ще се отърве от главоболието — сега висеше разбъркана около лицето ѝ, а устните ѝ бяха пресъхнали и лишени от цвят.

Изглеждаше уплашена до смърт и имаше причина да изглежда така. Защото наистина беше уплашена до смърт.

Дори обмислянето на различните възможности караше сърцето ѝ да препуска лудо. Помнеше съвсем ясно, че охранителната камера бе разрушена от куршума, прелетял над главата ѝ, и забил се в нея. Дали е имало и друга, която е пропуснала да забележи? Като се замислеше, не беше сто процента сигурна. Но колкото повече мислеше, толкова повече нарастваше увереността ѝ, че Марио и „приятелите“ му не биха допуснали подобна небрежност — освен ако камерата не е била добре скрита и не са знаели за нея.

При мисълта, че ченгетата може би разполагат с лента, на която е записано всичко, случило се в охранявания коридор, започна обилно да се поти.

„Ако Марио и случилото се беше записано на лента, нямаше да го посетиш в затвора, защото бързо щяха да го преместят в някой по-добре охраняван.“

„Добре. Поеми си дълбоко дъх.“

Оставаше друга възможност: не беше единствената, измъкнала се жива от онзи коридор. Чарли Брага също бе оцелял. Може би беше видял нещо. Може би дори беше видял Марио.

Чарли Брага ѝ се беше сторил мъртъв, но може би през цялото време е бил в съзнание. Може би е видял Марио, преди да го прострелят. Може би, може би...

„Можеш да се докараш до лудост с тези „може би...“

Както и да е, не беше възможно да ги е видял двамата с Марио. Не би могъл да види как Марио застрелва Родригес, а после я принуждава да вземе оръжието. Не би могъл да чуе думите, които си бяха разменили двамата с Марио. Това беше невъзможно, като се имаше предвид положението на Чарли Брага на пода.

Почти невъзможно. Нали?

Да, така мислеше.

Следователно, не беше възможно Том Брага да знае нещо. Тя се опитваше да се убеди в това, докато търкаше зъбите си. Но не можеше да бъде сигурна. Ако знаеше, вече щеше да я е арестуван. Вероятно подозираше нещо и се опитваше да го изкопчи от нея. Често беше виждала ченгета да обработват заподозрени по този начин.

Но никога преди не беше обектът, подложен на това. И не знаеше от опит колко страх може да предизвика подобен тормоз.

„Особено ако криеш нещо.“

Но Брага не знаеше и това. Ако го знаеше, тя щеше да седи в някоя от стаите за разпит в Кръглата сграда и около нея щяха да кръжат повече полицаи от мухите, кръжащи около кофа за боклук. Вече щяха да са ѝ прочели правата. И животът ѝ вече щеше да е разрушен.

А засега всичко, което имаше значение за нея и за което бе работила толкова упорито, беше цяло и невредимо.

Брага обаче подозираше нещо специално.

Достатъчно специално, за да го отведе на правилна следа. Но основното беше, че Брага не знае нещо със сигурност и докато това не станеше, тя можеше да се придържа към версията си. Ако успееше да запази самообладание.

„Това заключение трябваше да ме накара да се почувствам по-добре“, помисли си Кейт с горчивина, докато се вчесваше набързо и слагаше розово червило на устните си, за да им придаде цвят, преди да слезе долу и да се изправи срещу врага. Но не. Стомахът ѝ продължаваше да се свива болезнено, повдигаше ѝ се от страх.

Чувстваше се виновна.

Загасянето на лампите ѝ беше втора природа, тъй като трябваше да пести електричеството. Изключи осветлението в банята и в спалнята и пристъпи на малката площадка в началото на стълбите — имаше прозорец, но завесите му бяха спуснати — където бе толкова тъмно, че едва различаваше тъмното петно, което представляваше стаята на Бен в другия ѝ край. Отиде да затвори вратата на спалнята му, преди да слезе долу, защото не искаше да чуе разговора ѝ с Брага, ако се събуди — той никога не се будеше, спеше дълбоко, но просто за всеки случай. Беше заспал, докато му четеше, тя го зави и го целуна нежно по бузата — доказателство, че е заспал, защото в противен случай щеше да възрази — и изпита такава безкрайна любов към него, че смелостта и силата се върнаха в нея.

Бен имаше само нея на този свят и тя щеше да направи всичко необходимо, за да му осигури безопасност.

Включително да лъже Брага толкова често, колкото се налагаше.

Въпреки ледената тежест в стомаха ѝ.

Застанала до вратата на спалнята на Бен, тя погледна надолу, където знаеше, че я чака Брага, и си пое дълбоко дъх. Опитва се да извика на помощ силата и смелостта, които бе изпитала, докато приспиваше Бен, но въпреки отчаяните си усилия, не успя.

„Изпитвам само страх. И самота. Дори да успея да се отърва от Брага, остава Марио. Ще трябва да се справя и с него.“

При тази „щастлива“ мисъл, се отказа.

Проблемите се решават един по един.

Брага беше първи.

Усещаше как сърцето ѝ бие тежко с всяка нейна стъпка, докато слизаше към басейнчето — светлина на долния етаж. Като стигна до средата, в полезрението ѝ се появи масичката за кафе и част от дивана.

Кейт откри, че се е втренчила в два дълги и мускулести и красиви мъжки крака, със здрави глезени в черни чорапи. Глезените бяха кръстосани, а краката — подпрени на масичката за кафе.

Смръщи вежди. Брага беше вдигнал краката си върху масичката, което никак не ѝ харесваше. Като размисли малко, реши, че при дадените обстоятелства това ѝ харесва, тъй като щеше да ѝ даде повод да му се разкрещи и така да отложи момента, в който ще ѝ се наложи да се защитава.

Следователно, смръщи вежди, стисна неодобрително устни и продължи да слиза.

Но като стигна в подножието на стълбите, откри, че Брага е заспал на дивана.

Това я свари неподготвена за ситуацията и обхваната от нерешителност, се запита как трябва да постъпи сега.

Тръгна към него с намерението да го събуди, но спря, когато го приближи. Остана така за миг от другата страна на масичката за кафе, втренчила поглед в него и премисляща ситуацията. Определено беше дълбоко заспал. Широките му рамене заемаха една трета от дивана, краката му бяха върху масичката за кафе, а дългото му тяло, все още напълно облечено — дори със сакото на гърба — беше отпуснато. Вратът му изглеждаше доста загорял на фона на разтворената яка на бялата риза. По брадичката му бе набола брада и оформяше линията ѝ. Очите му бяха затворени; дългите му мигли хвърляха сянка върху бузите. Устните му бяха полуотворени и разкриваха редица равни бели зъби. Светлината на лампата придаваше на мургавата му кожа златист отблясък, приглаждаше част от бръчките, които бе забелязала преди, и оцветяваше в син нюанс кичури от тъмната му коса.

И тя забеляза, без да иска, че дори заспал, той е страшно секси.

Измежду леко отворените му устни излезе тихо похъркване.

Кейт се замисли дали да не го събуди. Но ако го направеше, щеше да ѝ се наложи да отговори на въпросите му. Погледът ѝ се плъзна към дигиталния часовник върху телевизора. Беше 10:06. Ако го оставеше да поспи час — час и половина, а после го събудеше, можеше да го отпрати веднага под претекст, че е късно, а тя има нужда от сън.

„Планът като че ли е добър.“

Взе празните чашки от кафето и джезвето и ги занесе в кухнята, за да ги постави заедно с другите чинии в съдомиялната машина. Прибра хранителните продукти в хладилника, почисти кухнята и се погрижи всичко да е готово за сутринта. След това изгаси осветлението и се върна при неканения си гост.

Той продължаваше да спи като младенец. Дори не беше помръднал. Кос поглед към часовника ѝ показа, че е едва 10:30. Ако искаше оптимален резултат, трябваше да го остави да спи още поне половин час. И дори един.

Добре, и бездруго имаше работа. Хвърли предпазлив последен поглед на спящия на дивана мъж, загаси лампата, която бе най-далеч от него — страхуваше се да не би случайно да го докосне и така да го събуди — после отиде в кабинета си. Тъй като той беше всъщност пригодената за целта трапезария, беше свързан с дневната чрез врата с цветно стъкло. От другата страна бе свързан със свод с кухнята. Помещението беше малко и тя не си бе направила труд да го украси. Стените бяха обикновени, бели, бели евтини завеси покриваха единствения прозорец, а рисунките на Бен бяха залепени навсякъде с помощта на тиксо. Единствените мебели бяха бюрото, столът ѝ и кошчето за боклук. Почти цялото останало пространство се заемаше от неотворени кашони с книги. Бюрото ѝ бе купено от „Гудуил“, беше огромно и изработено от дъбово дърво. И претрупано. Бе поставено в средата на помещението и гледаше към дневната, за да може да вижда Бен, когато той гледаше телевизия.

„Да се захващаме за работа.“

Неканен, в главата ѝ се появи споменът за „приятеля“ на Марио, изникнал от мрака зад дъба, и тя хвърли бърз страхлив поглед към прозореца, благодарна на белите завеси, че скриваха нощта отвън. После се вгледа по-внимателно. Имаше ли лека пролука между двете, през която някой можеше да я види?

Да.

Очите ѝ останаха приковани в пролуката, а сърцето ѝ заби тежко в гърдите. Отиде бързо до прозореца и ги затвори плътно. Но пак се чувстваше оголена. Струваше ѝ се, че усеща нечие присъствие зад завесите. Дали наистина там, навън, не се криеше някой? Не можеше да се застави да ги дръпне встрани, за да погледне. Дори да го направеше, навън бе толкова тъмно, че сигурно единственото, което щеше да види, бе нощта, обгръщаща къщата.

„Ако мислиш непрекъснато за случилото се тази нощ, може да се побъркаш.“ Изискваше се огромно усилие на волята, за да обърне гръб на прозореца, но го направи. В кухнята бе тъмно като в рог. Единственият лъч светлина идваше от лампата, която светеше в дневната. С изключение на тихото жужене на електрическите уреди, в къщата цареше абсолютна тишина. Ужасяваща тишина. Кейт потрепери и в душата ѝ се прокрадна радост, че двамата с Бен не са сами в този момент.

Въпреки че Брага представляваше за тях почти такава опасност, каквато беше Марио.

„Не мисли за това. Изхвърли тези мисли от главата си!“

Кейт седна на тапицирания офис стол, който също бе купен от „Гудуил“, и нарочно пренебрегна възможността да вижда Брага, който продължаваше да спи на дивана. Не искаше да го гледа. Не искаше дори да мисли за него. Не искаше да мисли за нещо друго, освен за работата, с която се захвана. Включи лампата на бюрото си, отвори дипломатическото си куфарче и се зарови в досадните си дела. Подробности за побоища, грабежи, телесни повреди и опити за убийство бяха представени по възможно най-пестелив начин по страниците, лежащи пред нея. В много от най-лошите случаи жертвата имаше досие, дълго като това на извършителя. Те бяха най-трудните, защото беше почти невъзможно у съдебните заседатели да се предизвика съжаление към жертвата. Невинните жертви, от друга страна, бяха пиршество за прокурорите. След нейните случаи имаше и няколко такива. Обикновено за Кейт бе най-трудно да помни, че не бива да пуска в сърцето си определени случаи и жертви. Но тази вечер, когато собственият ѝ живот бе в опасност, ѝ беше трудно просто да се концентрира.

„Тези хора разчитат на теб, за да получат справедливост.“

Въпреки хаоса, който опитът за бягство в Центъра бе предизвикал, системата трябваше да продължи да работи. Предстояха предварителни дела, постъпваха нови обвинения, сключваха се сделки за присъди, провеждаха се дела. Макар че тази седмица вероятно щеше да бъде изгубена кауза за всички, предполагаше се, че следващата седмица колелото на съдебната власт щеше да се върти гладко и бързо. И, съответно, тя трябваше да е готова. Дължеше го на хората, които се подготвяше да представлява.

Но въпреки че положи усилие на волята, накрая трябваше да признае, че в момента не може да свърши нищо. Прочете едни от свидетелските показания три пъти, преди да разбере, че четете един и същи текст, и се отказа. Нямаше да помогне на никого, ако продължеше да седи тук, втренчила поглед в листовете пред себе си, докато в същото време мисли със страх за собственото си положение. Най-добре беше да си легне и да работи на сутринта, с трезв разсъдък.

Затвори папката, по която работеше, върна я в куфарчето при другите, които щяха да ѝ трябват утре, и най-последно погледна през вратата с цветното стъкло.

Брага продължаваше да спи. В същото положение. Дори не бе помръднал.

Смръщила вежди, тя хвърли поглед на малкия часовник върху бюрото си и с изненада установи, че е 23:57. Макар да не бе запомнила нито дума от прочетеното, времето бе минало бързо.

Изправи се, протегна се, изгаси лампата на бюрото си, взе куфарчето си и тръгна — така, както бе по чорапи, маратонките ѝ бяха под бюрото, където ги бе събула — към кухнята. Искаше да отложи събуждането на Брага колкото можеше по-дълго. Защото, първо, не искаше да ѝ зададе въпросите си и второ, не искаше да остане сама с Бен в къщата.

Чувстваше се по-сигурна, когато знаеше, че на дивана ѝ спи въоръжено ченге, пък макар и то да не беше най-добрият ѝ приятел.

„Трябва да преодолееш страха си. Трябва да се справиш с това сама.“

Кое то беше, разбира се, историята на живота ѝ.

Не включи осветлението в кухнята. Лунната светлина се процеждаше през прозорчето в горната част на вратата и ѝ беше достатъчна, за да остави куфарчето си върху кухненския плот и да вземе две хапчета против главоболие. Освен че я болеше главата, устата ѝ беше пресъхнала, а в очите ѝ като че ли имаше песъчинки. Беше уморена. Изтощена, всъщност. Състояние, което вероятно се дължеше на натрупващата се тревога и липсата на сън. Като нямаше работа, която да я разсейва, тя отново усети напрежението в раменете си и тежестта в стомаха си.

Макар и да се нуждаеше остро от сън, съмняваше се дали ще може да заспи.

„Едно по едно.“

Изсипа в дланта си две хапчета „Тилебол“ от шишенцето, което държеше в шкафчето над печката, отиде при хладилника за чаша мляко — надяваше се твърденията, че помага да заспиш, да не се окажат празни приказки. Светлината от вътрешността на хладилника направи мрака в кухнята по-тъмен и по-зловещ. Испита облекчение, след като си наля мляко и затвори вратата му.

Изпи хапчетата и отиде до мивката, за да изплакне чашата. След това я остави в мивката, за да я сложи в съдомиялната на следващата сутрин, и призна, че вече не може да отлага. Беше полунощ, а и бяха свършили всички извинения.

„Ще му кажа, че сънят му е бил толкова дълбок, че не съм посмяла...“

Мисълта ѝ бе прекъсната от внезапен шум. Тих като от метал. Шум, който при нормални обстоятелства вероятно не би привлякъл вниманието ѝ. Но сега съзнанието ѝ го регистрира, защото не беше типичен за тъмната и смълчана кухня в полунощ.

Въртеше се топката на вратата.

Кейт осъзна този факт с ужас и обърна глава към вратата. Тъй като продължаваше да стои до мивката, вратата бе само на метър и половина от нея. Погледът ѝ бе прикован за миг в медната топка, която едва се забелязваше в мрака. Нямахше да може дори да я забележи, ако не беше тънкият лъч лунна светлина, процеждащ се през горното прозорче.

Но я виждаше. Дъхът заседна в гърлото ѝ, защото тя се въртеше нетърпеливо напред-назад.

„Някой се опитва да проникне в къщата.“

Не можеше да повярва.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Кръвта ѝ замръзна във вените. Стомахът ѝ се сви.

После осъзна, че вече не вижда нощното небе през прозорчето. И причината за това беше огромната тъмна сянка на мъж — различаваше очертанията на главата, раменете и ръцете му — застанал от другата страна на вратата и опитващ се да влезе в кухнята. Да стигне до нея.

ГЛАВА 16

Кейт изпищя пронизително.

И затича към дневната.

— Кейт! — Брага я посрещна на прага. Тя се блъсна в здравето му едро тяло, което не отстъпи нито на сантиметър. А тя щеше да отскочи назад, ако той не я бе хванал за ръцете.

— Какво, по дяволите...

— Мъж... до вратата... — Задъхваше се от страх и изтощение. — Преди малко... Там...

Изскубна едната си ръка от хватката му и посочи вратата.

— Остани тук.

Брага я пусна и се спушна към вратата. Извади револвера си в движение. Когато влезе в кухнята, тя вече не го виждаше, защото хладилникът ѝ пречеше, но чу как вратата се отвори и бързите стъпки на Брага по малката дървена веранда. Студеният нощен въздух нахлу вътре.

„Трябва да е Марио. Изпраща хора. Със съобщения в това време на нощта? Или може би да ме наранят физически, за да знам, че е сериозен?“

При мисълта какво можеше да се случи, ако двамата с Бен бяха сами, коленете ѝ се огънаха и тя рязко падна на пода, където остана да седи с кръстосани крака.

„Това не може да продължава.“

Адреналинът, който изпълваше вените ѝ, караше сърцето ѝ да пърха като птиче в гърдите. Опита се да обмисли възможността случващото се да няма нищо общо с Марио, а да е опит за кражба с взлом — случайно престъпление, което щеше да се окаже неуспешно. Но моментът на извършването му беше прекалено голямо съвпадение. Обгърна се с ръце, за да се предпази от внезапно обзелия я студ, после осъзна, че зъбите ѝ тракат, и стисна здраво челюсти.

„Трябва да намеря начин да спра това.“

Брага влезе обратно вътре и затвори вратата след себе си. Кейт чу щракването на ключалката, после той се появи иззад хладилника — висок, тъмен силует с пистолет в ръка. Прибра оръжието в кобура, скри го под сакото си и продължи да върви към нея.

Сега, когато опасността беше преминала, сърцето ѝ отново биеше нормално.

„Слава Богу, че беше тук.“

Той спря на метър от нея и постави ръце на хълбоци.

— Нямахте никого.

Тя отметна косата от лицето си и срещна погледа му.

— Знаех, че ще стане така.

Беше ѝ трудно да говори, но мислеше, че резултатът е достатъчно задоволителен.

— Сигурна ли си...? — Гласът му заглъхна.

Тя кимна. После, тъй като не бе сигурна, че е видял движението на главата ѝ в мрака, изясни:

— Че е имало мъж, опитващ се да влезе в кухнята? О, да!

— Разпозна ли го? Беше ли същият мъж, появил се в двора ти по-рано?

— Не, не го разпознах. А и не успях да огледам добре другия. Така че не знам. Възможно е да е бил той. — Замисли се. Ръстът и фигурата му съвпадаха, доколкото можеше да каже. — Може би? А може би не? Просто не знам.

— Заспах на дивана — каза той. — Защо не ме събуди, когато слезе долу?

Тя сви рамене.

— Изглеждаше уморен.

— Бях.

Брага бръкна в джоба си и извади нещо, което прилягаше точно в дланта му. Не можеше да види какво е, защото беше тъмно. После той го отвори, екранът проблесна в мрака и тя видя, че е мобилният му телефон.

— Какво правиш?

— Обаждам се. — Вече натискаше бутоните. — Някой ще...

— Моля те, недей. — Гласът ѝ прозвуча остро.

— Какво? — Спря да натиска бутоните и я погледна. — Защо?

Тя си пое дълбоко дъх и реши, че това средство за възвръщане на спокойствието е излишно възхвалявано, защото все още се чувстваше здравата разтърсена.

— Защото няма да има никаква полза. Няма да открият никого. А и бях в центъра на толкова много... — Отчаяно затърси правилната дума — безредици през последните два дни, че в момента не мога да се изправа срещу нищо повече. Остави. Направи ми услуга.

Брага дълго я гледа, без да каже нищо, после затвори рязко телефона си и го прибра отново в джоба си.

— Трябва да поговорим. — Тонът му бе сериозен.

— Непрекъснато го повтаряш. А все още не знам защо.

Вместо да отговори, той се усмихна и ѝ подаде ръка с очевидното намерение да ѝ помогне да се изправи.

— Хайде. Ставай.

Кейт гледа ръката му известно време и направи огромно усилие. Хвана я и усети топлината и силата ѝ. После той я дръпна силно и лесно я изправи на крака. Но коленете ѝ отново се огънаха и тя политна напред в опит да възстанови равновесието си.

Ръцете му я обгърнаха и тя се облегна на него. Беше висок и мускулист и, без никакво съмнение, мъжествен.

Ръцете му, поставени на кръста ѝ, бяха твърди и силни. Бузата ѝ лежеше на гърдите му и тя се наслаждаваше на меката памучна материя на ризата му, на твърдината на мускулите му и на топлината на кожата му. В ноздрите ѝ нахлу приятният лек мирис на омекотител за пране „Дауни“. Разпозна марката, защото самата тя често я използваше.

Изведнъж ѝ се прииска да остане дълго в прегръдките му. Да зарови лице в рамото му, да обгърне врата му с ръце и да се притисне в него. Да остави някой друг да носи бремето на грижите ѝ поне за малко. Първото, което ѝ направи впечатление у Брага — с изключение на красотата му — беше излъчването му. Той беше като спокойното и безметежно око на бурята. От първия миг, в който го бе видяла в съдебна зала 207, когато Родригес бе допрял дулото на пистолета си до главата ѝ, не се съмняваше, че Брага е готов на всичко, за да я измъкне жива оттам. Сега той я подозираше и тя с право внимаваше с него, но пак изпитваше същата абсолютна увереност, че докато е с тях, тя и Бен са в безопасност.

„Понякога — само понякога — ще е хубаво да има някого, на когото да се облегна.“

Мисълта се роди сякаш от нищото, но я завладя с неочаквана сила. От раждането на Бен насам, тя трябваше да бъде силна, умна и изобретателна и за двама им. Нямахте ли да е прекрасно да можеше поне за миг да си почине от това бреме? Да знае, че до нея има човек и не се налага вече тя да бъде силната, умната и находчивата?

Както в: „Някой ден ще дойде и моят принц“? Да, точно така.

Но както животът я бе научил, тя бе единственият човек, който носеше отговорността за нея и Бен.

И беше глупачка, щом си позволяваше дори да мечтае за нещо различно.

— Добре ли си? — Гласът му развали магията.

— Да. — Тя неохотно се отдели от него.

— И винаги ли падаш в нечии ръце, когато си добре?

— Последните два дни бяха наистина много тежки.

— Разкажи ми — каза сухо. Ръцете му се плъзнаха нежно по кръста ѝ в желание да я предпази, сякаш не беше много сигурен дали няма да падне отново на пода, ако я пусне.

Ако трябваше да бъде честна, тя също не беше сигурна.

— Как е брат ти?

Все още бе по-близо до него, отколкото би трябвало. Беше вдигнала глава нагоре и го гледаше право в очите. Лекият лъч светлина, идващ от дневната, едва го докосваше, докато тя беше с гръб към него. Въпросът ѝ го накара да смръщи леко вежди. Когато я погледна, тя видя бръчките на горчивината и съжалението, настанили се около очите и устата му.

— Възстановява се.

— Радвам се.

— Аз също. — Ръцете му я стиснаха малко по-здраво. Усещаше големината и силата им през суичъра и тениската. Очите му, черни в мрака, обходиха лицето ѝ. В тях се таеше нещо...

Кейт ококори своите от изненада и сърцето ѝ отново запрепуска, но този път причината бе различна. Изведнъж се появи — какво? Горещина, искра на химията помежду им?

Трябваше да признае — той я привличаше. И усещаше, че и тя го привлича.

„О, не. Не, не, не.“

— И така, искаш ли да ми кажеш какво става тук?

Той заговори още преди тя да е помислила защо ѝ се струва толкова лошо, че е привлечена от Брага. Каквото и да се зараждаше между тях, въпросът, зададен със студен и безличен професионален тон, го уби на секундата.

И слава Богу.

Тя се скова.

— Вече говорихме за това. — Гласът ѝ бе твърд и студен като неговия.

Сега и лицето му беше твърдо като гласа му. Ръцете му се отделиха от тялото ѝ.

— Какво ще кажеш да повторим отново казаното?

Тя се извърна и се обгърна с ръце, за да спре студените тръпки и треперенето на тялото си.

— А какво ще кажеш да не го правим? — Подхвърли въпроса през рамо, докато се отдалечаваше към дневната. — Късно е. Искам да спя. Имаш ли нещо против?

Той беше зад нея.

— Не се ли страхуваш, че непознатият ще се върне?

Е, добре, позна. Страхуваше се.

— Имам оръжие. — Незаредено и скрито в чекмеджето в спалнята ѝ. Куршумите бяха прибрани на друго място. Като майка, тя смяташе тази предохранителна мярка за абсолютно необходима. Но на практика едва ли щеше да може да използва оръжието при спешен случай. — И знам как да го използвам.

— Повярвай ми, известно ми е. — В гласа му се долавяше суха нотка. На Кейт ѝ бе необходима секунда да си спомни, че по нейно твърдение, тя беше застреляла Родригес. Дали ѝ харесваше или не, сега тази лъжа бе нещо, което всички — колеги, приятели и познати, полицията, обществеността, Брага — смятаха, че знаят за нея.

„Така да бъде.“

— Отдавна се грижа за себе си и за Бен.

Сега тя прекосяваше дневната на път към входната врата с намерението да му покаже пътя навън и да приключи с това. Беше решила веднага, след като той си тръгне, да се качи горе и да провери как е Бен, после да отиде в спалнята си, да зареди оръжието и да

прекара нощта, седнала на стола и с пистолет в ръка. Просто за всеки случай. Може би мъжът, опитал се да проникне в къщата, нямаше да се върне. Може би целеше само да ги уплаши, а не да ги нарани. Може би трябваше само да придаде сила на съобщението, изпратено им от Марио по-рано.

Но заради опасността, грозяща Бен, не бе склонна да поеме дори този риск.

— Мамо. — Сънливото гласче на Бен, застанал в края на стълбите, я накара да се закове на мястото си. Брага също спря, плътно зад нея. Усещаше присъствието му само на сантиметри от гърба си. — Всичко наред ли е?

— Всичко е наред, сладкият ми. — Възвърнала спокойствието си, тя отиде в подножието на стълбите и вдигна поглед към него. Той стоеше на метър от отворената врата на спалнята, облечен в любимите си сини пижами, лицето му беше зачервено от съня. Търкаше очите си с юмруче. Това бе нейното дете, нейното малко момченце. Сърцето ѝ болезнено се изпълни с любов към него. Каквото и да ѝ струваше неговата безопасност, щеше да му я даде. — Защо си станал?

— Мисля, че те чух да викаш. Но бях толкова уморен, че ми беше необходимо много време да стана.

Кръвта на Кейт замръзна във вените при мисълта, че ако Брага не беше тук, Бен можеше да я завари насред борбата ѝ с мъжа, опитал се да проникне в къщата. Щом имаше достатъчно разум да прецени, че Бен е уязвимото ѝ място, нападателят лесно можеше да го превърне в своя цел.

— Сигурно си имал кошмар. — Кейт бе категорична. — Върни се в леглото. Ще се кача след минута.

Бен се прозина.

— Добре.

Обърна се и се върна в спалнята си. Кейт остана в подножието на стълбите, вдигнала поглед нагоре, докато не чу познатото изскърцване, което ѝ казваше, че Бен се е върнал в леглото.

След това тя погледна Брага.

Той стоеше там, където го беше оставила — на около четири метра от нея, почти в средата на малката стая. Дланите му бяха наполовина пъхнати в джобовете на дънките. Косата му бе разрошена, изсечената му брадичка бе потъмняла от наболата брада, очите му бяха

уморени. И изглеждаше ужасно ядосан от ситуацията, в която се намираше.

Погледите им се срещнаха. Тя чакаше да се увери, че Бен отново е дълбоко заспал, за да му отвори входната врата — външният вид на детето ѝ подсказваше, че едва ли ще са необходими повече от две минути. Максимум.

Той направи движение с глава, сякаш ѝ казваше: „Ела тук.“

Тя смръщи вежди, но се отдалечи от стълбите. Като се приближи до него, видя, че устните му са мрачно извити. Като спря пред него, погледите им отново се срещнаха. Той се залюля леко на пети.

— Какво? — запита тя. Шепнеше, но раздразнението в гласа ѝ беше ясно доловимо.

— Какво ще кажеш да остана тук през нощта?

Тя повдигна вежди. Беше я шокирал.

— Какво?

Той също не изглеждаше очарован от предложението си. Но сега — миг, след като думите му бяха стигнали до съзнанието ѝ — предположи, че не е имал предвид секс.

— Вече минава полунощ. Докато се прибера, ще стане един. Мога да спя тук, на дивана, а утре да стана навреме, за да отида до къщи да се обръсна и преоблека.

Измина секунда, в която стояха и се измерваха с погледи.

— И защо би искал това? — запита тя най-последно.

— Не искам да те оставям сама с детето. — Стисна устни. — Вече два пъти тази вечер някой се опитва да се докопа до теб. Каква беше поговорката за третия път?

Известно време Кейт не каза нищо. Макар да не ѝ се искаше да го признае, идеята не ѝ харесваше.

— Много мило, че го предложи — каза тя най-накрая и с неохота. Но след като не му отказваше, всъщност приемаше. И двамата го знаеха.

— Няма защо. — Тонът му бе сух. Погледът му се плъзна по тялото ѝ. — Изглеждаш уморена. Ако ми хвърлиш одеяло и възглавница, след като се качиш горе, и двамата ще можем да поспим.

Кейт се поколеба. Идеята той да спи на дивана в дневната ѝ наистина не ѝ се струваше добра. Но беше толкова уморена и така

уплашена, че присъствието му в къщата през нощта щеше да ѝ се отрази добре.

И може би, ако успееше да се наспи добре, утре умът ѝ щеше да бъде достатъчно бистър да измисли как да се измъкне от тази неприятна ситуация.

Но продължаваше да се колебае.

— Тази сутрин още в седем часа пред къщата ми имаше репортери, които ме чакаха да изляза. Ако дойдат и утре, можем да си навлечем нови проблеми.

Като си помисли как ще раздухат историята в медиите, Кейт потрепери. Дори нещата да не бъдеха представени като „героинята от съдебна зала 207 спи с детектива, опитал се да я спаси“, местните репортери познаваха добре прокурорите и полицаите от Филадельфия. Мълвата за нея и Брага щеше да се разнесе бързо като горски пожар. Не знаеше какви са неговите опасения или чувства, но, като прокурор, тя определено нямаше нужда от това.

Том направи гримаса.

— Ще си тръгна много преди седем. Не се тревожи.

— Обикновено ставам в шест. Мога да те събудя.

— Предполагам, че вече ще съм буден дотогава. Хайде, лягай си, а? Престани да се тревожиш.

Тя обикновено се тревожеше дори когато всичко в живота ѝ беше наред, но той нямаше откъде да го знае. Стиснала устни, Кейт го гледаше замислено. Знаеше, че няма какво още да се каже по въпроса. Изкушението той да прекара нощта под покрива ѝ бе така силно, че беше невъзможно да му откаже. Нямаше да спори повече. Щеше да се качи горе и да се наспи добре, сигурна, че Брага ще се погрижи за всяка опасност.

— Добре. Ще отида да ти донеса завивки и възглавница.

С тези думи, се обърна и тръгна към стълбите. Когато се върна с чисти чаршафи и завивки, той вече бе съблякъл сакото си. Оставаха ѝ две стъпала, за да стигне до дъното на стълбите, но тя се поколеба. Остана за миг на мястото си, без да откъсва поглед от него. Той беше с гръб към нея и раменете му изглеждаха невъзможно широки в опънатата по тях бяла риза. Черният ремък на кобура изпъкваше на този светъл фон и ѝ напомни — ако въобще имаше нужда от напомняне — че той е ченге. Имаше тесните хълбоци на атлет и

страхотен задник — беше ли очаквала всъщност нещо друго? — малък и стегнат в тъмносините панталони. Главата му бе наклонена леко напред и тя виждаше ясният му профил. Ръцете му бяха пред гърдите и движенията им ѝ подсказаха, че разкопчава ризата си. При тази мисъл, дъхът заседна в гърлото ѝ и тя остана там, на второто стъпало, без да може да помръдне или да каже нещо. Усещането за мъжкото му присъствие я връхлетя и погълна. Още веднъж, за свое огромно разочарование, усети нежеланото сексуално привличане.

То я изненада и сърцето ѝ заби ускорено, дишането ѝ се учести, а кожата ѝ пламна.

„О! Охлади се. Стегни се. Това няма да се случи. Изхвърли го от ума си.“

— Донесох ти завивки и чаршафи — каза тя с твърд глас, преди да се е поддала на изкушението да замълчи и да го остави да съблече ризата си пред погледа ѝ.

— Благодаря.

Той ѝ хвърли поглед през рамо и в същото време свали кобура си. Остави го грижливо — заедно с пистолета — до нощната лампа върху шкафчето до дивана, а тя осъзна, че той е разкопчавал кобура, а не ризата си.

Въздъхна от облекчение и скрито разочарование — звук, който ѝ прозвуча като изпускане на въздуха от спукан балон. Той като че ли не чу, но тя отбеляза колко неприятно прозвуча въздишката ѝ и това я раздразни.

— Знаеш ли, може би ще е добре да си инсталираш алармена система — каза той, когато тя отиде до масичката, за да остави върху нея възглавницата и одеялото, преди да се заеме със застилането на дивана.

— Мисля по въпроса. — Тя се концентрира върху разгъването на чаршафа и се опита да не обръща внимание на това, че той продължаваше да се съблича. Той свали вратовръзката си и я захвърли върху стола, където сакото му вече беше праметнато. — Но алармените системи са скъпи, а току-що платих наема.

— Ако животът ти продължи да бъде така неспокоен, това ще е най-добрата ти алтернатива.

Отиде в другия край на дивана, за да ѝ помогне. Доста сръчно се справяше със застилането на леглото.

— Да, но се надявам, че животът ми ще бъде много по-спокоен в бъдеще. Скуката ми допада повече от това вълнение.

Той ѝ се усмихна. Кейт му се усмихна горчиво в отговор. Стояха и се усмихваха един на друг, а атмосферата в стаята изведнъж стана уютна. Започваше да се чувства удобно с него. Смръщи вежди и сведе глава, преструвайки се, че търси горния чаршаф. Беше върху масичката за кафе. Вдигна го и започна да го разгъва, но той го взе от нея.

— И аз мога да го направя. Лягай си.

Тонът му беше рязък. Кейт бързо вдигна поглед към лицето му. А то бе лишено от изражение. Бяха изчезнали всякакви чувства — топлина, хумор и дори мъка. На него не беше изписано абсолютно нищо.

Трябваше да не забравя, че макар да се канеше да прекара нощта в къщата ѝ, двамата не бяха приятели. В най-добрия случай, той беше ченге с прекалено силно развито чувство за отговорност, което си вършеше работата. А тя беше уплашената потенциална жертва, благодарна за предоставената ѝ защита.

В най-лошия, той беше детектив от отдел „Убийства“, а тя бе обект на разследване.

— Добре. — Заобиколи масичката за кафе и тръгна към стълбите. Въобще не възрази. Нищо лично.

— Лека нощ — каза той.

Поставила длан на перилата, тя му хвърли поглед през рамо.

— Лека нощ — отговори и се заизкачва нагоре.

ГЛАВА 17

Въпреки всичко, Кейт спа като мъртва. Не помнеше да е сънувала. Когато алармата я събуди в шест часа сутринта, ѝ се стори, че плува из дълбоки води, преди най-после да изплува на повърхността, да чуе пронизителната мелодия и да я изключи. В първите минути единствената мисъл, която се въртеше в главата ѝ, беше: „Как ми се иска да поспя още, но не мога.“ После се сети за Брага.

И скочи от леглото със скоростта на светлината.

Бяха ѝ необходими по-малко от пет минути, за да приключи с всичко необходимо, и боса и загърнатата в стария си син халат, да слезе долу. Искаше да е сигурна, че ще напусне къщата, преди някой репортер да се е появил отвън. Бе още тъмно, но сега, когато официално бе нов ден и умът ѝ беше бистър, беше смутена, че му е позволила да прекара нощта в дома ѝ.

Нямаше нужда грешката ѝ да се превърне в новина.

Ароматът на прясно кафе изпълни ноздрите ѝ с приближаване подножието на стълбите. Очевидно беше, че Брага е буден. Бърз поглед към дивана я увери, че е празен; чаршафите и завивките бяха прилежно сгънати в долния му край. Възглавницата беше най-отгоре. И докато в останалата част от къщата цареше мрак, в кухнята светеше.

Тръгна към светлината.

Кафемелачката беше включена. Забеляза това още от прага. До нея беше оставена една от големите ѝ порцеланови чаши, очевидно неизползвана. Нямаше и следа от Брага.

Кейт се върна в дневната и точно тогава вратата на банята, която се намираще под стълбите, се отвори и оттам излезе Брага. Беше обул панталоните си, за което му беше благодарна, и триеше лицето си с хавлията. Въпреки тесния черен колан, панталоните се бяха смъкнали доста ниско на хълбоците му. Гърдите му бяха голи.

Тя го гледаше, разбира се.

Гърдите му бяха мъжествени, имаха класическата форма на буквата V, талията и хълбоците му бяха тесни. Слаботата на тялото му, когато бе облечен, бе измамна. Без риза, той бе изненадващо мъжествен и загорял, с добре развити плочки на корема и впечатляващи бицепси. Космите в средата на гърдите му се къдреха, после се спускаха надолу и изчезваха под колана на панталона му. Зърната му бяха плоски и тъмни и едва се забелязваха под космите. Стомахът му бе плосък и гладък.

Думата „секси“ бе прекалено слаба.

Успя да извърне поглед точно когато той свали хавлията от лицето си.

— Добро утро — каза той, като че ли изненадан да я види.

Тя отново го погледна — съвсем невинно, като че ли въобще не го беше наблюдавала само преди секунди. Той преметна хавлията през рамо и се отдалечи от нея, както тя забеляза, към мястото, където беше оставил дрехите си.

— Добро утро — успя да каже тя едва чуто. Гърбът му бе почти толкова впечатляващ, колкото и гърдите му. Същите широки рамене. Силни лопатки. Изправен гръбнак. Гладка кожа, покриваща гъвкави мускули.

— Спа ли добре? — Той остави хавлията на масичката за кафе и взе ризата си, след което ѝ хвърли поглед през рамо. Държеше се непринудено, като че ли не беше кой знае какво да го види без риза.

И вероятно не беше. За него.

— Да. — Тя също можеше да се държи непринудено. Стегна възела на халата си, който я обгръщаше от шията до коленете, и оправи яката си. Под него носеше дълга до средата на бедрата тениска, на която над образа на жаба, пишеше: „Целуни ме.“ — А ти?

— Добре. — Облече ризата си и започна да я закопчава. Кейт се опита да не гледа. — Диванът е доста удобен.

— Благодаря. — Разговорът им беше скован и нелеп. Неловкостта на положението — в къщата ти да преспи ченге, което те подозира Бог знае в какво — се усещаше едва на сутринта, както откри Кейт. А като към това се прибави и фактът, че ченгето е полуголо и страшно апетитно, неловкостта нараства до неописуеми размери.

Запита се дали той също се чувства неловко. Ако беше така, не го показваше.

— Ще изпия чашка кафе — каза тя, след като ѝ хрумна, че вероятно е глупаво да стои там и да го гледа.

— Вече сложих джезвето на котлона.

— Усетих аромата още докато слизах по стълбите.

Отиде в кухнята и напълни чашка за него, като не забрави, че той го пие черно. След това наля и на себе си, като добави щедро количество захар. Разбърка го, вдъхна аромата, отпи, наслади се на вкуса му и на обещанието за прилив на кофеин. Погледът ѝ не се откъсваше от прозорчето на вратата. Тази сутрин през него се виждаше само сивата зора, която пълзеше бавно над задния двор. Потрепери, спомнила си какво се беше случило снощи. Струваше ѝ се очевидно, че нападателят е знаел, че е в кухнята. Вероятно е следял движенията ѝ от момента, в който беше отишла в кабинета си. Дали я беше наблюдавал през пролуката между пердетата? От тази мисъл ѝ прилоша.

„Кой ще ни защити двамата с Бен тази нощ?“

Когато Брага влезе, тя се беше подпряла на кухненския плот пред мивката и държеше чашката в двете си ръце. Бърз поглед към него ѝ каза, че вече е напълно облечен. Възелът на вратовръзката му беше хлабав — очевидно щеше да го затегне по-късно. Не изглеждаше много по-отпочинал от вчера. Очите му бяха прорязани от червени жилки. Косата му беше рошава. И имаше нужда да се обръсне.

Външният му вид беше неугледен и той приличаше повече на лошо момче, отколкото на полицай.

Като се имаше предвид всичко, беше изненадващо, че се чувства в такава пълна безопасност с него.

— Пропуснах ли нещо през нощта? — запита тя и му подаде чашката.

— Не. — Той я пое и отпи щедра глътка. Погледът му срещна нейния. — Освен, може би, хъркането ми.

Тя се усмихна, макар че не искаше.

— Хм, да не би да издаваш тайни, като говориш насън?

В очите му се появиха весели пламъчета. После изчезнаха, а той отпи втора щедра глътка от кафето и се отдалечи от нея.

— Тръгвам — каза през рамо. — Ела да заключиш след мен.

Тя остави чашката си с кафе и го последва през кухнята и дневната. Той спря с ръка на бравата и погледна през прозорчето на

вратата. Очевидно не видя нищо, което да го спре, защото я отвори. До ноздрите ѝ достигна полъх студен свеж въздух, носещ мириса на есен, разроши косата ѝ, обгърна босите ѝ крака и я накара да настръхне. Той излезе на верандата, а тя застана на прага и видя, че колата му е все още на тъмната алея, а розовите лъчи на зората вече се издигат над покривите на къщите от другата страна на улицата. Никой не се виждаше.

Той я погледна.

— Опитай се да не си създаваш проблеми, а?

Кейт премигна. „Като че ли сама съм си ги създала. Или съм си търсила белята?“

Преди възмущението да я е изпълнило, тя си спомни колко дълбоко беше спала и колко различна можеше да е нощта, ако той ги беше оставил сами — нея и Бен.

— Хей — каза. Той ѝ хвърли въпросителен поглед през рамо. — Благодаря ти, че остана.

— Няма защо. — Погледът му се плъзна по тялото ѝ и той неочаквано се усмихна. — Хубава жаба.

Изненадана, Кейт смръщи вежди. Отначало не можа да разбере за какво говори, но после се сети и сведе поглед към гърдите си. Да, реверите на халата ѝ се бяха отворили. И се виждаше доста голяма част от розовата ѝ тениска, включително голямата зелена жабешка глава и огромните изцъклени очи. И надписът: „Целуни ме.“

Тя почувства как бузите ѝ пламват от смущение. Чу шум от затварянето на автомобилна врата и вдигна поглед. Брага вече седеше в колата си. Секунди по-късно фаровете светнаха и колата потегли на заден ход.

Тя бързо се прибра и веднага заключи вратата. Обгърна я тишината, възцарила се в къщата, а страхът отново се настани на топка в стомаха ѝ.

Брага подозираше, че в охранявания коридор е имало и втори мъж. А Марио ѝ изпращаше свои хора.

Реалността отново я връхлетя с пълна сила и сърцето ѝ започна бясно да препуска. Гърлото ѝ пресъхна.

А най-тъжното беше, че денят едва започваше.

Том знаеше, че има проблем, още преди да му се обади Уейд Боулинг от балистичния отдел.

Отделът по балистика се намираше в мазето на Кръглата сграда. Там специалистите провеждаха тестове върху различните оръжия, използвани в стрелбите, опитвайки се да установят коя жертва с кое оръжие е била застреляна и кой е стрелял с въпросното оръжие. Том се беше обадил на Боулинг веднага, след като бе отишъл на работа тази сутрин, за да провери дали няма нови данни. Не беше го сметнал за нещо важно, защото мислеше, че вече знае всички отговори, макар че от Отдела по балистика щеше да получи така необходимото му потвърждение. А после бе така зает с други аспекти на разследването, че беше забравил за липсата на отговор на обаждането му.

Когато не се опитваше да определи с точност оръжието на кой от двамата полицаи в ръцете на кого от двамата затворници беше попаднало, той мислеше за Кейт Уайт. Прекарвайки нощта в дома ѝ, той бе прекрачил границите на професионалната дистанцираност. И го знаеше. Но да се осигури защита през нощта на сама жена с дете, не беше съвсем против правилата, нито беше нарушение на професионалната етика. А и беше спал на дивана.

Проблемът беше, че тя го привличаше.

„Добре, слез на земята. Съвършеното ѝ тяло те възбужда.“

Снощи, след като някой я бе заплашил два пъти в рамките на четири часа, тя се беше отпуснала в ръцете му. Чувството, което бе изпитал, докато я прегръщаше, в никакъв случай не попадеше в графата на професионалната липса на интерес.

Той я желаше. Отчаяно.

Кое то не беше точно изненадващо. „Неговата хубава малка прокурорка“, както я бе нарекъл Фиш, беше желана жена. Всеки мъж с нормално количество тестостерон би я пожелал. Можеше да се справи с физическото желание. Без удоволствие, разбира се, но щеше да се справи.

Нещата се усложняваха от това, че към физическото желание се добавяше и фактът, че я харесва повече, отколкото би трябвало.

Когато не бе уплашена до смърт — типичното ѝ състояние, откакто я познаваше — тя беше забавна, умна и положително настроена. И, доколкото бе успял да забележи, изключително добра майка.

И малкото ѝ момченце изглеждаше приятно и възпитано дете.

При различни обстоятелства, той щеше да подвие опашка и да бяга възможно най-далеч. Нямаше дори да посмее да мисли за евентуална връзка между тях.

Такова бе и намерението му, когато тази сутрин си тръгна от дома ѝ.

За нещастие, това като че ли не беше възможно.

Както би направил всеки съвестно разследващ детектив, той бе прекарал значителна част от сутринта в бърза рутинна проверка на замесен в случая човек, чиито показания не са съвсем съгласувани. И този човек беше Кейт Уайт.

Първо, тя нямаше криминално досие в щата Пенсилвания, което, макар и да не бе изненада, бе огромно облекчение. После, започвайки от настоящия момент, той бе започнал да проучва живота ѝ в обратна посока — към миналото. Онова, което бе научил, бе увеличило десетократно възхищението му, но също така бе задействало на няколко пъти червената предупредителна светлина. Нямаше много подобри препоръки от това да бъдеш нает на работа в прокурорския офис на двацет и осем годишна възраст, а тя бе наета веднага, след като бе излязла от университета по право, който бе успяла да завърши, благодарение на стипендии. И го бе завършила с отличие, въпреки, както пишеше на едно място, „неудобствата да бъдеш самотна майка“. Петте години преди постъпването си в университета по право беше учила и завършила психология в университета „Дрексъл“.

И двата университета не бяха платени и по-голямата част от студентите не завършваха — предвид състава им. Завършването на колежа ѝ беше отнело още пет години, защото ѝ се бе наложило да работи и нощна смяна като сервитьорка, за да издържа себе си и сина си.

Картината преди колежа беше доста мъглява, но успя да я проследи до Атлантик сити, Ню Джърси, без особени проблеми. Там се беше родил синът ѝ — тя била деветнайсетгодишна по това време; някой си Чаз Уайт беше записан като бащата в акта за раждане на детето, а тя, Катрина Дон Комински се беше омъжила за Чарлз Едуард Уайт, двацет и пет годишен, седем месеца преди това. В разрешителното за сключване на брак беше записано, че работи като сервитьорка, а Уайт беше посочил, че работи като охрана. Том

предположи, че Чарлз Едуард Уайт от брачното свидетелство и Чаз Уайт от акта за раждане са едно и също лице и бащата на Бен. Той бе умрял двайсет и пет годишен, смъртта му бе определена като „внезапна“, причината за нея не беше посочена.

Том си спомни думите на Бен, че баща му е загинал при автомобилна злополука скоро след раждането му.

В разрешителното за сключване на брак се споменаваха имената на родителите на Кейт — Луиз Смолски Йохансен и Уолтър Сайкс Комински — и мястото на раждането ѝ, Балтимор, Мериленд. И двамата ѝ родители имаха криминални досиета. Майката — за наркотици и различни престъпления, несвързани с физическо насилие, а бащата — за наркотици и цяла върволица от престъпления, включващи или не насилие. Списъкът бе дълъг поне колкото ръката на Том. И двамата бяха мъртви.

Точно в Мериленд следата започваше да става наистина интересна. Там Кейт имаше досие на малолетен престъпник, до което му беше отказан достъп; от деветгодишна тя беше прехвърляна от един приеман дом в друг, като най-дългият ѝ престой на едно място бе година; на петнайсетгодишна възраст очевидно бе изчезнала, без да остави следа, и се бе появила отново едва след три години, за да подаде молба за разрешително за сключване на брак.

Тъкмо се питаше какво влияние можеха да имат тези разкрития върху разследването, когато му се обади Боулинг от Отдела по балистика.

— Какво каза той? — запита Фиш, имайки предвид Боулинг, след като Том затвори.

Том седеше зад претрупаното си бюро с чашка кафе до лакътя — шестото или седмото му за деня; истината беше, че предната нощ не беше мигнал — с разтворен пред себе си бележник и с химикал в ръка.

Намираха се в стаята на дежурните в Кръглата сграда, минаваше обяд и Фиш седеше отпуснат на стола срещу бюрото на Том в очакване да тръгнат към „Марджис“ за обичайните си пържоли. Фиш, както винаги, бе безупречно облечен в един от елегантните си костюми — днес тъмносин, риза на райета и връзка на щампи. Том бе взел душ и се бе обръснал, но беше облечен отново в любимото си сиво сако — хей, всичките му копчета си бяха на мястото — черни панталони, бяла риза и червена вратовръзка. (През годините беше открил, че червените

вратовръзки подхождат едва ли не на всичко.) До този момент, денят напредваше добре или поне доколкото бе възможно за ден, в който основният му приоритет бяха убийствата на четиримата полицаи и съдията докато от всички части на града продължаваха да съобщават за нови убийства, а той беше смъртно уморен и леко, разсеян от ненавременното и неподходящо влечение към жена прокурор с досие на малолетен престъпник и неясно минало, която може би, а може би не, играеше някаква роля в разследването от него престъпление.

После се обади Боулинг и по време на обичайната проверка и съпоставяне на вече известните на Том факти, нещата придобиха обрат, който заплашваше да развали така свършения до този момент ден.

Точно в този миг Том разбра, че има проблем. Защото веднага след като затвори телефона и Фиш го запита за казаното от Боулинг, първият му импулс беше да излъже партньора си, своя колега — детектив, и да каже: „Нищо ново.“

Вместо това, той се поколеба, почука с химикала по бележника и смръщи вежди.

— Какво? — Фиш го познаваше достатъчно добре, за да изправи леко гръб в очакване.

Том усети силна неохота да предаде току-що получената информация. Трябваше да положи огромно усилие.

— Обичайното. Каквото вече знаем. С изключение на факта, че онзи, който е застрелял Родригес, вероятно си служи с лявата ръка.

Ето, каза го.

На Фиш му бе необходима секунда, а после ококори широко очи.

— А красивата малка прокурорка с лявата ръка ли си служи?

— Не знам. — Спомените му по въпроса не бяха много ясни, но не мислеше така. — Обаче ще разбере.

— И така... — поде Фиш, но бе прекъснат от извисилия се зад тях Айк.

— Радвам се, че вие двамата сте още тук. — Айк изглеждаше толкова радостен, колкото Том се чувстваше. — Току-що постъпи ново обаждане. Намерени са два трупа в изгорял склад в Монтгомъри каунти. Струва ми се възможно да са нашите момчета.

— Онези, които трябваше да помогнат на затворниците да избягат? — Гласът на Фиш издаваше колко е заинтересуван от

информацията. Той буквално скочи на крака. — Господи, наистина напредваме!

Том също се изправи. Каквото и да му тежеше на душата, никога нямаше да пренебрегне задълженията си.

— Ще проверим.

— Направете го. — Айк кимна с глава, хвърли съкрушителен поглед на Фиш и се отдалечи.

Том усети как и бездруго опънатите му нерви се напрягат още повече, докато двамата с Фиш вървяха към изхода на сградата, а той отчаяно се опитваше да потисне страховете си, че Кейт Уайт обикновено си служи с дясната ръка.

— Как така обвиненията са оттеглени? — извика Кейт в мобилния си телефон. Беше запушила с длан другото си ухо, за да се изолира от околните шумове. — Не е възможно.

— Ще проверя отново — каза жената в другия край на линията, след което се разнесе музика. Стиснала зъби в опит да потисне обхваналото я поради забавянето раздразнение, Кейт трябваше да признае фактите: бяха я оставили на изчакване.

Тези бяха първите ѝ свободни мигове в изключително трескавия ден. Работеше неуморно, откакто бе излязла от асансьора на деветия етаж в 07:55 тази сутрин, бе излязла обяда си набързо на бюрото си, а до тоалетната буквално източваше, когато положението станеше вече непоносимо. Създаването на нови графици вследствие на инцидента объркваше работата на цялата съдебна система и подлудяваше всички. Първите погребения щяха да се състоят на следващия ден и освобождаването на няколко часа за тях създаваше допълнително напрежение. Всички дела, които не можеха да бъдат отложени, бяха прехвърлени за днешния ден и в тази сграда, а да се съберат всички свидетели, защитници, адвокати, съдии и персонал на точното място в точното време бе истински кошмар. Тя, а и много други, хвърчаха напред-назад като обезумели. Накрая Кейт каза на Мона, че има нужда от глътка свеж въздух, и успя да се измъкне.

Сега, едва няколко минути след пет часа, тя крачеше уверено към затвора в яркия и красив следобед на късната есен, толкова топъл и приятен, че туристите се носеха на огромни тълпи. Златистата

слънчева светлина се отразяваше от прозорците на небостъргачите, тротоарите бяха задръстени от пешеходци. Автомобилите бяха повече от обикновено и изпълваха улиците. И особено сега, в края на работния ден. Край нея мина лилавият туристически автобус на града и тя видя, че в него няма нито едно свободно място. Продавачи на хотдог, гевреци и безалкохолни напитки, улични търговци, продаващи тениски с надписи: „Аз обичам Фили“, изникваха пред нея като гъби след дъжд. Ароматът на храна се смесваше с мириса на изгорели газове. Струваше ѝ се, че сензационните убийства са привлекли още повече хора към центъра на града.

Добрата новина беше, че пред дома ѝ тази сутрин имаше съвсем малко репортери и нито един не се беше отбил в прокурорския офис през целия ден — вероятно бяха схванали колко сериозно е изявлението им, нейното и на колегите ѝ, че нито един от тях няма да разговаря с представители на медиите.

— Съжалявам. — Жената от другия край на линията се беше върнала на телефона. Кейт трябваше да напрегне слух, за да чуе гласа ѝ сред многообразните улични шумове. — Но при нас е записано, че всички обвинения срещу мистър Кастеланос са оттеглени и той е освободен преди час.

Онемяла от изненада, Кейт спря рязко, незабелязваща потока от хора край себе си.

— Не е възможно.

— Така пише.

Кейт си пое дълбоко дъх. Някои от минувачите я гледаха с любопитство, но тя пет пари не даваше.

— Кой е подписал заповедта за освобождаване? — запита.

Прекалено късно. Жената бе затворила. Сигналят за прекъснат разговор жужеше като досадна муха в ухото на Кейт — единственият отговор на въпроса ѝ. За миг, дълъг миг, тя продължи да притиска телефона към ухото си и да гледа втренчено, но невиждащо, минувачите и автомобилите пред себе си.

„Марио е на свобода. Тук, по улиците.“

Сутрешният студ се бе стопил, но макар че бе облечена в черното си яке, панталони и блуза с дълги ръкави и вървеше бързо заради обувките с равна подметка, изведнъж ѝ стана студено. Стомахът ѝ се сви на топка, сърцето ѝ заби тежко и тя стисна мобилния телефон —

който използваше заради обзелата я параноя, не искаше да се обади в затвора и да си уреди среща с Марио от апарата в офиса, защото не беше сигурна дали не проверяват обажданията. Канеше се да го заплаши, че ще го затрупа с толкова обвинения, че няма да излезе иззад решетките до края на живота си, ако отново заплаши нея и Бен. Беше готова да поеме риска, че вероятно самият той щеше да я заплашва, когато излезеше.

Беше готова дори да му обещае, че ще го измъкне от затвора. Каквото и да е, само и само да успееше да го държи далеч от Бен.

Нямаше обаче да му позволи да се измъкне без обилно потене и притеснение. Беше сигурна, че ще изгуби играта веднага, ако Марио научи колко е била уплашена предната вечер. Щом веднъж се поддадеш на заплахите, отървяване няма.

„О, мили Боже, може би Марио мисли, че вече съм изпълнила своята част от сделката. Може би мисли, че аз съм го измъкнала. А може и да е доволен, че е на свобода, и да остави на мира.“

Кейт се наслаждава на тези успокояващи мисли около секунда или може би две, преди да осмисли реалността.

„Да, а може би и феите наистина съществуват.“

— Добре ли сте, мис? — мъжки глас проникна през мъглата, която я обгръщаше. Тя премигна и видя, че привлекателен мъж в средата на трийсетте, облечен в делови костюм, е спрял до нея и я гледа загрижено.

Кейт срещна погледа му, забеляза любопитните погледи на другите минавачи и се застави да се върне в реалността.

— Добре съм, благодаря.

Дори успя да се усмихне на добрия човек, затвори телефона и го пусна в джоба си. Най-после видя какво внимание привлича към себе си и продължи да върви. Мъжът кимна и също продължи по пътя си. Тя вече нямаше причина да ходи в затвора, затова направи обратен завой и закрачи към офиса си. Гордееше се с това колко добре се е справила, докато не видя отражението си в една витрина. Раменете ѝ бяха отпуснати пораженчески. Движенията ѝ бяха резки. Тъй като косата ѝ бе прибрана в кок ниско на тила, успя да разгледа добре лицето си. Напрежението се забелязваше във всяка нейна черта.

Изглеждаше шокирана. Съсипана. Уплашена.

Голяма изненада. Точно така се чувстваше.

„Марио е на свобода.“

Мисълта накара паниката да се надигне в нея.

„Какво ще правя сега?“

Тъкмо осмисляше факта, че не разполага с нито един отговор на този въпрос, когато някой, изникнал сякаш от нищото, я сграбчи за ръката.

ГЛАВА 18

Кейт подскочи така, сякаш някой бе стрелял в нея. Обърна глава толкова бързо и рязко, че едва не си изкриви врата.

— Стреснах ли те? Съжалявам — усмихна ѝ се Брайън. Неговата ръка я държеше здраво малко над лакътя. Тя отпусна ръката, която инстинктивно бе вдигнала към гърлото си. Сърцето ѝ биеше достатъчно нормално, та да не се страхува, че ще падне мъртва на тротоара. Можеше отново да се движи, да диша и да върви по претъпканите улици. — На някое интересно място ли отиваш?

— Зависи какво наричаш интересно. Връщам се на работа. — Кейт също му се усмихна, макар и с мъка. Беше имала само бегли срещи с Брайън, след като Родригес я бе измъкнал изпод масата в съдебна зала 207. Той изглеждаше непроменен от случилото се. Кафявите му очи искряха. Едрото му тяло, облечено в делови сив костюм, бяла риза и синя вратовръзка, излъчваше енергия. Носеше дипломатическото си куфарче, което, както и куфарчетата на всички останали в прокурорския офис, винаги беше претъпкано с документи. — А ти?

— Тъкмо се връщам от среща с кмета. — Брайън пусна ръката ѝ и изравни крачка с нейната. Тонът му бе нехаен, като че ли това не бе кой знае какво, но порозовелите му бузи издадоха на Кейт колко е горд с това. — Или трябва да кажа, че ние току-що се връщаме от среща с кмета.

Това бе първият намек, че Брайън не е сам. Тя проследи косия поглед, който той хвърли към високата и здрава белокоса фигура, крачеща от другата страна на Брайън. Като видя, че го гледа, мъжът ѝ кимна и ѝ се усмихна.

Беше самият Силвестър Бюканън, областният прокурор и шеф на Кейт. Като го позна, тя ококори очи.

Беше го срещала само веднъж преди това, и то съвсем за кратко, на приема за пенсионирането на бившия кмет. Това беше през юли, а тя беше на тази работа малко повече от месец. Бяха представени един

на друг и си стиснаха ръцете за секунда. Кейт се съмняваше, че той помни или че има представа коя е тя.

— Тъкмо говорехме за теб — каза щастливо Брайън и избегна насрещния поток пешеходци.

— Така ли? — Кейт повдигна вежди. Щом са говорили за нея, може би Бюканън все пак знаеше коя е. Което беше плюс за кариерата ѝ — ако въобще останеше на работа след това с Марио. Погледът ѝ отново се спря на Бюканън, на когото се наложи едва ли не да се залепи за Брайън, тъй като трябваше да се разминат с две млади майки с бебешки колички.

— Да — потвърди той и ѝ се усмихна лъчезарно. — И съм щастлив, че мога да ти съобщя добри новини. Кметът иска да ти връчи наградата „Светеща звезда“. И то лично. Следващия петък на благотворителната вечеря в чест на Джим Улф.

Тонът му подсказваше, че очаква тя да бъде завладяна от възторг. Тя обаче не показва очакваното от него радостно вълнение. Джим Улф беше Джеймс Арвин Улф IV, републиканският кандидат за президент през 2008. Тя не се канеше да гласува за него, макар че, ако трябваше да бъде честна, всичко можеше да се случи между настоящия момент и следващия ноември. А наградата „Светеща звезда“ беше част от новата инициатива на кмета, целяща да поощри борбата с престъпността. Тя се връчваше на граждани, изиграли важна роля в усилията на града да се пребори с все по-нарастващата престъпност. За последен път бе дадена това лято на вдовицата на дребен собственик на супермаркет, който се бе закълел да не отстъпи пред обирджиите, които редовно нахлуваха в магазина му. Доколкото Кейт си спомняше, наградата бе връчена посмъртно — собственикът на магазина беше убит в престрелка с последните хулигани, направили опит да го оберат.

А се предполагаше, че тя е застреляла затворника, взел я за заложница.

— Събитието ще бъде нещо изключително — призна Бюканън с леко тревожен вид, като че ли се страхуваше, че тя не разбира каква чест ѝ е оказана. Кейт подозираше, че вероятно изглежда така ужасена, както се чувства, и се опита да изрази нещо, което отдалеч да наподобява приятна изненада. — Черни вратовръзки. Ще присъстват всички местни величия. Ще е добре за теб. И за всички нас от прокурорския офис. Може дори да се превърнем в национална новина.

„О, мили Боже! Нима е възможно нещата да се влошат още повече?“

Кейт се замисли има ли отговор, който да ѝ помогне да се откачи от куката, без да обиди Бюканън.

— Аз... Не мисля, че заслужавам наградата.

А всъщност искаше да каже: „Няма начин, Хосе. Няма да стане. Аха. Забрави.“

— Казах ти, че е скромна — каза Брайън на Бюканън. Стигнаха до внушителната каменна сграда, в която се помещаваше прокурорският офис. Брайън, който бе най-близо до вратата, я отвори. — Но заслужава наградата. С цялото си поведение. Повярвайте ми, аз бях там.

Кейт изстена вътрешно, мина покрай Брайън и влезе в просторното фоайе. Хвърли поглед през рамо с надеждата, че ще измисли какво да каже, та да ги убеди, че това е ужасна грешка, но не можа да промълви и дума. Защото чу познатия шум от множество стъпки — като от стадо препускащи коне — и бе заслепена от бляскането на светкавици.

Точно както беше подозирала, бяха нападнати от половин дузина репортери и телевизионни оператори. С надеждата, че не изглежда като страхлива сърна — но се чувстваше точно така — Кейт се втурна към асансьора, а Брайън и Бюканън я следваха, подтичвайки.

„Мис Уайт, как се чувствате сега, когато са решили да ви връчат наградата «Светеща звезда»?“ „Мис Уайт, подкрепяте ли Джим Улф?“ „Кейт, защо не ни разкажеш какво се случи в съдебна зала 207?“ „Мистър Бюканън, вие ли предложихте мис Уайт за наградата при срещата ви днес с кмета?“

— Без коментар — каза Кейт. Чувстваше се като животно в капан, когато я притиснаха към стената между двата асансьора. Натискаше ожесточено бутона, а хората, чакащи асансьора, отстъпиха бързо встрани и назад, сякаш новодошлите бяха радиоактивни. Измъченият ѝ поглед ѝ подсказа, че най-близкият асансьор е вляво. Беше на третия етаж и се спускаше надолу.

Направи крачка към него.

— За мис Уайт е чест да получи „Светеща звезда“, която наистина заслужава — каза Бюканън с дълбокия си авторитетен глас, който и преди беше чувала на обществени събития. Той беше доста

различен от мекия и любезен тон, който използваше в личните си разговори или поне в тези с нея напоследък. — И не — направи кратка пауза, тъй като асансьорът пристигна на етаж, — не съм я предложил аз.

От асансьора слязоха няколко души и като че ли се изненадаха, че се намериха в средата на цялото това оживление. Кейт се скри вътре. Брайън и Бюканън я последваха с неочаквана пъргавина и Кейт натисна бутона за деветия етаж.

„Кейт, ще присъствате ли на погребението на съдия Моран утре?“ „Мистър Бюканън, имате ли някаква представа кога ще бъде посочен съдията, който ще го замести?“ „Кейт, мислиш ли, че...“

Вратите се затвориха. Кейт, изпълнена с облекчение, се облегна на стената.

— Как са успели да влязат? — поклати с раздражение глава Бюканън, а Брайън сви рамене. — Ще трябва да си поговоря с охраната. Кейт... Мога ли да те наричам Кейт? — Тя изрази съгласието си с кимане. — Би ли натиснала бутона за четвъртия етаж?

Кейт се подчини, без да каже и дума.

— И откъде, по дяволите, получават информация? Кметът още не е оповестил публично решението си за наградата. Проклети изтичания.

Асансьорът спря.

— Е, предполагам, че ще оставя кмета да се оправя с това — потупа я по ръката Бюканън. — Поздравления, между другото. Ще се видим следващия петък.

Тя направи всичко възможно да потисне ужаса си, а той излезе от асансьора.

— Не изглеждаш особено развълнувана — отбеляза Брайън, след като асансьорът потегли отново. Кейт видя отражението си в металната пластина, ограждаща бутоните за етажите, и разбра съвсем точно какво има предвид. Беше бледа и с огромни очи и ако трябваше да опише изражението си с една дума, тя щеше да бъде „обсебена“. — Наградата е нещо добро. Да започнем с това, че шансовете ти за повишение ще се увеличат.

Някога тези думи щяха да бъдат музика за ушите ѝ.

— Нямам какво да облека — каза тя едва чуто, тъй като не ѝ хрумна никакво по-добро извинение за липсата ѝ на ентузиазъм.

Брайън се засмя.

— Това вече ми звучи познато. Жена ми казва същото всеки път, когато се приготвяме да отидем някъде. Сигурен съм, че ще намериш нещо.

— Да, но... — Асансьорът спря на деветия етаж, вратата се отвори и Кейт последва Брайън. Реши засега да се откаже от спора. Имаше цяла седмица да измисли добра причина да не присъства на благотворителната вечеря. А ако не успееше да измисли нещо, винаги можеше да се престори на болна. В момента имаше много по-големи притеснения. Като например факта, че Марио е на свобода. Можеше да се появи навсякъде, по всяко време и тази мисъл я изпълваше с такъв ужас, че ѝ прилошаваше. Каква ли опасност представляваше той? Дали щеше да я нарани физически?

За нещастие, нямаше отговор на тези въпроси.

Махна разсеяно с ръка на Синди, която говореше по телефона, но отвърна на жеста ѝ с леко помръдване на грижливо лакираните си нокти. Кейт закрачи заедно с Брайън към офиса му. Деветият етаж, както обикновено, приличаше на кошер. Тук винаги цареше оживление и всички бяха много заети. Телефоните звъняха с неприятна настоятелност, копирните машини жужаха непрекъснато, количката, с която разнасяха кафето, трополеше по твърдия дървен под, а множеството разговори увеличаваха до кресчендо шума, който беше като фон на всички събития. Всички подтичваха от бюро до бюро и от офис в офис. Тук винаги и всичко беше спешно. Слънцето на късния следобед беше прекалено ниско в небето, за да им осигури естествена светлина, така че ако не бяха флуоресцентните лампи, коридорът определено щеше да тъне в мрак. Ароматът на кафе и сладки ги следваше навсякъде. Обикновено тези аромати щяха да я накарат да почувства глад, но днес беше прекалено напрегната за подобна всекидневна и досадна реакция на тялото. Всъщност беше толкова напрегната, че едва ли щеше да успее да преглътне и хапка. Обядът ѝ се състоеше от половин ябълка и кракер с фъстъчено масло.

— Как се справяш? — Бяха почти стигнали до кафе машината, когато Брайън я погледна. Тонът му подсказваше, че се чувства малко неловко. — Понеделникът беше истински кошмар, а ти не пропусна нито един работен ден...

„Ако знаеше...“

— Работата помага — отговори Кейт. — Опитвам се да не мисля за случилото се.

— Това вероятно е добре. — Брайън направи едва доловима пауза и отново ѝ хвърли кос поглед. — Има свободни адвокати. Ако имаш нужда от такъв, искам да кажа. Просто да поговориш с някого. Разговорът ви ще бъде изцяло поверителен и посещението ти няма да бъде записано в регистрите. Ще получиш електронна поща с номер, на който можеш да се обадиш, а на таблото с бюлетините са отбелязани свободните часове на колегите.

— Ще го имам предвид — обеща тя. Понеделникът наистина бе изпълнен със стрес и вероятно разговорът с адвокат-съветник щеше да ѝ се отрази добре. Проблемът беше, че след като не можеше да му каже истината, разговорът едва ли щеше да ѝ помогне много. — А ти как се справяш? Ти също беше подложен на стрес.

— Направо си изгубих ума! — Брайън се усмихна глупаво. — Вече говорих с адвокат и психолог. Вчера. Помогна ми. Не приемай нещата много лично и така ще се дистанцираш.

— Ще те послушам. — Разговорът за изминалия понеделник я накара да се сети, че има нещо, което много иска да знае. — Позволи ми да ти задам един въпрос — каза. — Знаеш ли за някоя банда или група, чийто символ е драконът? Искам да кажа, чиито членове носят татуировка на дракон.

Брайън смръщи вежди.

— Защо искаш да знаеш? — Бяха стигнали до офиса му. Той отвори вратата и ѝ направи знак да влезе първа.

Тя мина покрай него, свивайки рамене. Не трябваше да издава каква е причината да задава подобен въпрос.

— Чух разни неща — отговори неясно и се отпусна върху единия от двата стола пред бюрото му. Офисът му беше идентичен с нейния, ако се изключи това, че беше по-голям и имаше два прозореца. Мебелите тук също ѝ се струаха по-приятни.

— Съществуват например „Черните дракони“. — Той остави дипломатическото си куфарче на земята, седна на стола зад бюрото си и се облегна назад, поставил ръце на дръжките. — Дошли тук преди около четири години предимно от Балтимор. В началото се смесили с местните банди, поради което не сме им обърнали специално внимание, но после името им започнало да се свързва с някои наистина

отвратителни престъпления. Помниш ли клането миналата година, в което загинаха шестнайсет души? То бе дело на Драконите и бе предизвикано от объркала се сделка с наркотици. А преди няколко месеца бе избито цяло семейство — родителите, двете им деца и бабата — защото бащата вече не искал да бъде член на Драконите. Случиха се доста подобни неща. Съществуват още банди като Кървавите, които са дори още по-обладани от злото и са свързани с организираната престъпност. Опитваме се да ги изкореним, преди да са станали прекалено силни. Или поне да ги прогоним от Филадельфия.

„Не е достатъчно. И ако това е така, как, по дяволите, Марио е успял да се измъкне от затвора?“

Усети как паниката отново се надига в нея.

— Да не би в случая ти да е замесен Дракон? — смръщи вежди Брайън. — Може би точно в момента не искаш да се занимаваш с нещо подобно.

Кейт поклати глава.

— Обикновено любопитство. Видях татуировка на дракон на ръката на един от затворниците онзи ден и си помислих, че вероятно е символ на някоя банда.

— И си била права. — Брайън понечи да каже още нещо, но телефонът му звънна, той хвърли бърз поглед на екрана, извини се и прие обаждането. Каза: — Тук е Чен — и се изправи. Махна ѝ за довиждане.

Тя затвори тихо вратата след себе си и тръгна към офиса си. Обаче спря, като видя Мона, която стоеше на прага на офиса ѝ с ръка на бравата и очевидно разговаряше с някого вътре.

Днес Мона беше облечена в неоновозелена тениска с дълги ръкави и пауновосиня пола, набрана около коленете ѝ. Носеше още зелен чорапогащник и зелени обувки с високи платформи. Външният ѝ вид завършваше с неоновозелен шал, на който бяха изрисувани пауни.

Точно тогава Мона погледна към нея и лицето ѝ светна. Кейт я чу да казва:

— Ето, вече идва.

Лъчезарната ѝ усмивка извикваше куп страхове у Кейт. Мона тръгна бързо към нея, без да откъсва поглед от лицето ѝ. От цялото ѝ гъвкаво тяло се излъчваше вълнение, а изражението ѝ говореше, че

едва се сдържа да не каже на един дъх новините. Кейт се примири и продължи да върви.

— Кой е? — прошепна Кейт, когато двете с Мона бяха достатъчно близо една до друга.

Мона ококори театрално очи и започна да си вее с длан, като че ли я заплашваше инфаркт.

— Сексапилното ченге — оформиха устните ѝ. После, когато Кейт мина покрай нея, каза с тон, предназначен за ушите на околните: — Детектив Брага е дошъл да те види.

Кейт ѝ хвърли многозначителен поглед през рамо. Мона, която вървеше заднишком, ѝ се усмихна широко и направи жеста с вдигнатите палци.

Кейт стигна до офиса си.

Брага стоеше до прозореца, с лице към вратата. Главата му беше наведена, като че ли разглеждаше нещо на пода, а ръцете му бяха кръстосани на гърба. Побърза да вдигне поглед при влизането ѝ, а тя изведнъж си помисли, че офисът ѝ вероятно е прекалено малък, щом той го изпълва така, че почти не остава свободно пространство. Левият му лакът се допираше до фикуса; широките му рамене закриваха почти напълно прозореца. Бърз поглед към него ѝ каза, че се е обръснал и е взел душ от последната им среща насам — опитваше са да не мисли за това, че се бяха видели едва тази сутрин, след като бе прекарал нощта на дивана ѝ, и че бе видял част от смешната ѝ розова тениска — но брадичката му пак бе почерняла от наболата брада. Черната му коса беше рошава — като че ли непрекъснато прокарваше ръце през нея. Изражението на лицето му беше непроницаемо и все още изглеждаше смъртно уморен.

Макар да не искаше да го признае дори пред себе си, тя се зарадва да го види. Сякаш ѝ бе приятел.

А той не беше такъв и тя не трябваше да го забравя. Преспиването в дома ѝ не се броеше.

ГЛАВА 19

— Здравей — поздрави я Брага. Погледът му проследи Кейт, която заобиколи бюрото си. — Напрегнат ден?

Тя го изгледа с присвити очи. Нещо в поведението му...

— Това посещение на учтивост ли е? — запита и остави куфарчето си на пода, почти сигурна, че не е. Изправи се, изпъна рамене и го погледна директно в очите. Застана зад бюрото си, хванала облегалката на стола, и се стегна, за да понесе онова, което щеше да ѝ каже, каквото и да беше то. — Защото, ако е така, нямам време. Трябва да свърша още някои неща, преди да си тръгна, а не искам да закъснея с вземането на Бен от училище.

— Ще ни отнеме само минута. — Измъкна ръце иззад гърба си. Държеше тънка найлонова пазарска торбичка, която се издуваше от съдържанието си. — Донесох ти нещо.

— Донесъл си ми нещо? — Не това очакваше. Кейт протегна ръка да вземе торбичката озадачена и хвърли поглед към лицето му точно навреме, за да долови появилата се за кратко твърдост в очите му и около устата му, когато торбичката премина от неговите в нейните ръце. „За какво е всичко това?“ Сморщи вежди и се опита да открие някакъв смисъл в жестовете и думите му.

— Всъщност това е за Бен. — Гласът му бе напълно лишен от интонация. — Баскетболна топка. Случайно открих такава, на която са изрисувани длани, за да му покажат как трябва да я държи, преди да я изстреля към коша. Реших, че може да помогне.

Кейт надникна в торбичката. Вътре наистина имаше баскетболна топка. Оранжева, с изрисувани малки длани. Топка за начинаещи? Защото на нея ѝ приличаше на такава.

Погледите им се срещнаха.

— Благодаря — каза тя. Благодарността ѝ бе искрена, защото беше помислил за Бен. Синът ѝ вероятно бе споделил с него за проблемите, които имаше със спорта. Усмихна му се — неуверена, но

много чаровна усмивка — нещо, което правеше много рядко напоследък.

Той ѝ кимна бързо в отговор. Стоеше с леко разкрячени крака, а изражението на лицето му продължаваше да е неразгадаемо. Всъщност, като се замислеше, той ѝ се струваше гневен — нещо, което не беше обяснимо в дадената ситуация.

Добре, толкова по въпроса с любезностите. Остави торбичката до куфарчето си на пода и отново го погледна, този път — без да се усмихне.

— Има ли нещо друго?

— Да.

Той прекоси стаята само с две огромни крачки и затвори вратата, а тя го гледаше с все по-нарастваща изненада. След като затвори вратата, той застана пред бюрото ѝ и я изгледа с непроницаемия поглед, за който тя започваше да се досеща, че не предвещава нищо добро.

— Какво? — Вдигна поглед към него, опитвайки се да не издава тревогата си, макар че напоследък тя беше станала неразделна част от ежедневието ѝ.

— Искам да си изясним нещо. Как точно застреля Родригес? Ще ми разкажеш ли още веднъж, моля те.

Сърцето ѝ заби тежко. В гърдите ѝ се образува стегнат възел. Устата ѝ пресъхна. Всичките тези физически реакции бяха инстинктивни и спонтанни и тя не можеше да ги контролира.

„О, Господи! Дали усеща и вижда реакциите ми?“

„Стегни се! — каза си — Той е ченге, а не психо.“

— Не искам повече да говоря за това. Кара ме да си спомням, а спомените са мъчителни.

Той стисна устни. Постава длани на бюрото и се наведе към нея. Така очите им бяха почти на едно и също равнище. Очите му излъчваха сексапил — или поне така щеше да бъде, ако не я пронизваха като лазерни лъчи.

— Рано или късно, отново ще ти се наложи да разговаряш с някого. Ако бях на твое място, щях да избира себе си. И настоящия момент.

Тя стисна здраво облегалката на стола и вирна брадичка. Като адвокат, много добре знаеше какви са правата ѝ.

— Не се налага да кажа и дума. Мое законно право е да не отговарям на въпросите ти. Както и на тези, зададени ми от други хора.

— Така е. Ще упражниш ли правата си?

И двамата знаеха, че ако прокурор откаже да отговори на въпросите на детектив, разследващ случай, в който е замесен, ще предизвика тревога и недоверие както сред прокурорските, така и сред полицейските среди. Дори шефовете ѝ щяха да бъдат изпълнени с подозрение. Накратко, подобно поведение едва ли щеше да се хареса на някого. Всички щяха да помислят, че крие нещо.

„Точно така.“

— Не. — Едва успя да прикрие киселата нотка в гласа си. Каква полза от всички тези конституционни права, след като не можеш да ги упражниш в случай на нужда? — Какво искаш да знаеш?

Като че ли не помнеше. Като че ли той не беше налучкал единствения въпрос, от който тя се страхуваше. Като че ли лъжата, която не беше изрекла, не тревожеше душата ѝ.

— Как застреля Родригес? И съжалявам, ако въпросът извиква болезнени спомени у теб.

Кейт едва се сдържа да не му се озъби. Никак не изглеждаше да съжалява. Изглеждаше напрегнат.

И като че ли в очакване тя нещо да обърка.

Какво ли знаеше? Дали отново ставаше въпрос за втория мъж в коридора? Или нещо различно?

„Не изпадай в паника.“

Опита се да си спомни историята, която му бе разказала, и то до последната подробност. Трябваше да бъде последователна — в това беше ключът. Като прокурор, винаги се стараяше да накара онези, които лъжеха, да се издадат — например да ѝ разкажат една и съща история по три различни начина. Това бе сигурен знак за лъжа.

„Поеми си дълбоко дъх. Не, чакай, така ще се издадеш. Просто остани спокойна.“

— Е? — запита той.

Кейт стисна облегалката на стола толкова силно, че ноктите ѝ се забиха в кожата.

— Той ме събори на земята. Видях пистолета на пода. Той изпусна оръжието си. Грабнах пистолета от пода, скочих на крака и го застрелях. Куршумът се заби право в средата на гърдите му.

Кейт потрепери като си спомни как беше застрелян Родригес. Беше почти сигурна, че е изредила събитията в правилния ред. Спомни си дори думите си, че предпазителят е бил свален. Дали не ставаше въпрос точно за това? Дали от Балистичния отдел не бяха казали, че предпазителят не е бил свален? Ако беше така...

— В коя ръка беше пистолетът ти, когато стреля?

Светът спря да се върти за секунда. Този бе най-трудният момент в живота ѝ. Целият ѝ живот мина пред очите ѝ. Този отговор му беше така необходим. Това беше несъответствието. Спомни си — така ясно, сякаш действието се развиваше в този момент пред очите ѝ — че Марио държеше пистолета в лявата си ръка. Затова и не бе забелязала дракона, виещ се около дясната му китка, в охранявания коридор. Защото беше стрелял с лявата ръка.

— В лявата. — Надяваше се изражението ѝ да не се е променило. Не мислеше, че се е издала; дори чувствата ѝ да са се изписали на лицето ѝ, то е било за част от секундата и той едва ли беше забелязал. Но дори да грешеше, едва ли можеха да бъдат повдигнати обвинения срещу някого само защото изражението му се е променило.

— Ти обикновено си служиш с дясната ръка, нали?

Бе така категоричен, че я накара да смръщи вежди. После се сети. Разбира се. Баскетболната топка — беше ѝ подал торбичката с баскетболната топка. И тя я беше поела. С дясната ръка. Автоматично. Без да се замисли, защото наистина си служеше с дясната ръка.

Беше го направил преднамерено. Като тест.

Изглежда го гневно и му посочи вратата.

— Това беше. Излез.

Той се изправи, очевидно изненадан.

— Не отговори на въпроса ми.

— И няма да го направя. Разговорът приключи. И искам да си тръгнеш. Веднага.

Защото беше развълнувана от подаръка. За миг беше помислила, че са приятели. Беше си въобразила, че той се интересува от Бен. Той ли я беше измамил, или тя сама се беше подвела? Болката бе по-лоша от всичко в живота ѝ. Излезе иззад бюрото си и тръгна към вратата с намерението да я отвори и да остане на прага, докато не го види да изчезва в края на коридора. Но когато мина покрай него, той я хвана за ръката и я обърна с лице към себе си.

— Ти си деснячка, Кейт.

Тя издърпа ръката си. Той беше толкова близо до нея, че трябваше да вдигне глава, за да го погледне в очите. Те бяха тъмни и гневни. Устните му бяха свити в тънка, твърда линия. Изражението му беше сериозно и дори мрачно. Което беше нищо, сравнено с нейните чувства. Тя беше бясна.

— Дръж си ръцете далеч от мен. Излез от офиса ми.

— Ако има обяснение защо жена, която обикновено си служи с дясната ръка, би застреляла някого с лявата, искам да го чуя.

Все така бясна, тя продължи да крачи към вратата. Подхвърли му отговора през рамо.

— Трябва да кажа, че нямаш никакъв късмет, детективе, защото няма да отговоря повече на нито един твой въпрос.

— Кейт...

Тя стигна до вратата, отвори я с рязко движение и се обърна с лице към него.

— Вън!

Лицето му стана твърдо.

— Няма да съм единственият, който ще задава въпроси.

— Казах *вън!*

Мона изскочи от офиса си, ококорила очи от изненада. Двама техни колеги, които в този момент минаваха по коридора, също се обърнаха да видят за какво е цялата тази врява. Едва тогава Кейт осъзна, че крещи.

„Не прави сцена.“

— Нещо не е наред ли? — запита Мона. Брага вече вървеше към вратата.

— Детектив Брага тъкмо си тръгва. — Гласът на Кейт бе леденостуден. Мона отиде при нея и втренчи поглед в мъжа, който сега буквално се извисяваше над Кейт.

Беше толкова близо, че Кейт виждаше всяко петънце по кожата му. Погледът му обхождаше лицето ѝ. Тя го гледаше студено, с каменно изражение.

Той се наведе — устните му почти докосваха ухото ѝ — и прошепна:

— Само за протокола, въобще не умееш да лъжеш. Лицето ти всеки път те издава.

Тя си пое раздражено дъх, а той си тръгна.

— Трябва да знаеш, че този мъж е прекрасен. — И двете гледаха след отдалечаващия се детектив, но Мона бе ококорила очи. — Как ми се иска да шепнеш в моето ухо!

Кейт откъсна поглед от Брага, за да изгледа гневно Мона, която вдигна и двете си ръце във въздуха.

— Съжалявам — направи извинителна гримаса Мона. Хвърли на Брага последен и пълен със съжаление поглед, след това отново впи очи в Кейт. — За какво бе всичко това?

— За нищо. — Изражението на Мона говореше на Кейт, че това обяснение не е достатъчно. Но за нещастие на Мона, Кейт нямаше да каже нищо повече. — Просто остана повече, отколкото беше желан. Това е всичко.

— Аха.

— Виж, имам работа. — Кейт влезе в офиса си и затвори вратата пред любопитното лице на Мона. После се облегна на нея и затвори очи.

Беше така разтърсена от преживяното, че едва ли щеше да може да свърши нещо. Искаше да се обади в затвора и да разбере кой беше подписал заповедта за освобождение на Марио. Искаше да се обади на двама ключови свидетели, които трябваше да се явят в съда на следващия ден, но това бе преди целият график на съдебната система да се обърка и сега тя искаше да е сигурна, че знаят за отлагането на делото. Искаше още да...

Всичко това можеше да върви по дяволите. Щеше да си отиде у дома. Поглед към часовника потвърди, че краят на работния ден е настъпил. Оставаха само няколко минути до шест часа.

Вдигна куфарчето си от пода, без да си направи труда да провери съдържанието му — нещо, което винаги правеше, за да е сигурна, че е взела папките, които ѝ трябват, за да работи у дома си, след като приспи Бен. Торбичката с баскетболната топка също беше на пода до бюрото ѝ. Погледна я и се поколеба. Реши да я вземе, макар да изпитваше мъка заради повода, по който ѝ беше дадена. Но, от друга страна, с какво би помогнало стоенето ѝ тук до сутринта? Като мина покрай офиса на Мона, видя, че вратата е затворена, а осветлението — изключено. Предположи, че Мона също си е тръгнала. Вратата на

Брайън беше затворена, но в офиса му светеше, което означаваше, че още работи.

Като стигна до края на коридора, Кейт беше неприятно изненадана.

Синди още седеше зад бюрото си и усилено флиртуваше с мъжа, подпрял се в другия му край. Мъжът не видя Кейт, защото беше с гръб към нея. Тесен ханш, широки рамене, черна коса — не можеше да го сбърка с никого.

Брага.

Като го позна, Кейт изпита смесица от враждебност и неспокойствие.

„Какво прави още тук?“

Не искаше да мисли за това. И всъщност нямаше да мисли. Не я интересуваше дали флиртува със Синди, или се опитва да измъкне информация от нея.

Беше физически и емоционално изтощена. И уплашена до смърт.

Защото Марио можеше да е навсякъде. А тази вечер двамата с Бен щяха да са сами.

Не биваше да позволява на Брага да спи в дома ѝ миналата нощ. Каквито и да са били мотивите му — а беше прекалено уморена дори да премисли възможностите — за нея не бе добре да разчита на някого дори за секунда, защото така само се чувстваше още по-нещастна, когато осъзнаеше, че е абсолютно сама в живота.

„Но това ти е добре известно. Как си могла да го забравиш?“

Може би проблемът бе в това, че просто не бе свикнала със страха.

Кейт помахна мълчаливо на Синди — беше прекалено зряла, за да втренчи поглед в гърба на Брага — Кейт зави наляво, към асансьорите, пред които чакаха десетина нейни колеги. Присъедини се към тях, като отговори на поздравите и забележките им, без дори съзнанието ѝ да регистрира значението на думите. Ако имаше късмет, Брага нямаше дори да я забележи.

За нещастие, късметът не беше на нейна страна.

— Все още ли не искаш да говориш с мен? — В следващия миг Брага беше до нея. Зададе ѝ въпроса толкова тихо, че само тя да го чуе. Кейт твърдо бе обърнала гръб на бюрото и Синди, затова не го беше видяла да приближава.

Тъй като съзнаваше, че колегите й — макар да бърбеха безразборно — лесно могат да чуят размяната на думи, Кейт не отговори. Гледаше втренчено затворените врати на асансьорите пред себе си, които, за нещастие, бяха медни и отразяваха отраженията им. Така тя го виждаше, застанал малко вляво зад нея. Той я гледаше.

Погледите им се срещнаха в гладката медна повърхност.

Очите й мятаха гневни мълнии.

— Да — отговори най-после тя.

Точно тогава пристигна един от асансьорите. Кейт и всички останали влязоха вътре. Брага отново беше зад нея. И тя пак го виждаше в гладката метална повърхност.

„По дяволите тази мед.“

Асансьорът стигна до приземния етаж и Кейт, както и всички други, слязоха. Тя тръгна към подземния гараж, където беше оставила колата си, а Брага я ядоса, като тръгна след нея.

— Върви си — подхвърли тя през рамо, като мина през вратата, която водеше вън от сградата, прекоси тясната алея и отвори вратата на гаража, а Брага през цялото време я следваше.

Той й отговори тихо и спокойно.

— Моята кола също е паркирана там.

Без да отговори, Кейт се спусна по спираловидното стълбище, което водеше към подобния на огромна пещера подземен паркинг. Той имаше шест нива, сводест таван и навсякъде миришеше на изгорели автомобилни газове. Стените бяха масивни, а ъглите — тъмни. Тук можеха да паркират само хора, които имаха разрешителни. Тя имаше. Беше почти сигурна, че Брага няма, но ченгетата като че ли паркираха където пожелаят, и то без никакви санкции. Виждаха се малко хора, дошли да вземат автомобилите си. Паркингът беше пълен едва наполовина, въпреки че в работните часове нямаше нито едно свободно място. Разбира се, голяма част от работещите вече бяха потеглили към домовете си. Шумът от автомобилите, движещи се по спираловидно изкачващите се шосета, отекваше от масивните стени. От време на време се чуваше по някой клаксон. С падането на мрака — вече почти пълен — бяха паднали и температурите. В гаража беше дори по-студено, отколкото навън и Кейт потрепери, докато вървеше към близкия асансьор.

— Искаш ли да говориш с мен, Кейт? — Брага беше плътно зад нея. Разбира се, вероятно щеше да заяви, че самият той също отива към асансьора. — Независимо дали вярваш или не, аз съм на твоя страна.

— О, така ли? — Тя натисна ядосано бутона за асансьора. Тази врата, слава Богу, беше боядисана в жълто, което не отразяваше нищо. Той стоеше до нея, но не беше задължително тя да го погледне. — Този номер минава ли пред много хора? Защото, да ти кажа право, мен не можеш да убедиш.

Асансьорът пристигна. Той беше просто малка метална кутия, а вътре миришеше на неща, за които Кейт предпочиташе да не мисли. Вратата се отвори бавно и тя пристъпи вътре. Брага също.

— Може би си служиш еднакво добре и с двете ръце — каза Брага. — Виждаш ли, не бях се сетил за това.

Кейт почервеня, защото разбра, че това е примамка.

— Върви по дяволите. — Обърна се към него, а гласът ѝ издаваше, че е бясна. — И вземи проклетата топка със себе си.

Подаде му торбичката с топката. Изненадан, той я пое. Тя се шмугна между двете вече затварящи се врати с надеждата, че отворът ще е прекалено тесен за него. Той протегна ръка към бутона. Вратата се затвори.

„Ха.“

Когато за последен път го погледна, той натискаше раздражено бутона и я гледаше с открито разочарование.

За да е сигурна, че няма отново да я настигне, тя изтича до третия етаж, където беше колата ѝ. Тук цареше такава тишина сега, че стъпките ѝ отекваха в собствените ѝ уши; а студенината на бетона я караше да потреперва. Хрумна ѝ, че Брага можеше отново да я открие и да ѝ прави нежелана компания, но тъй като — или поне така се предполагаше — не знаеше къде е колата ѝ, едва ли щеше да успее да я настигне, преди да потегли. А ако имаше наглостта да се появи в дома ѝ по-късно, тя щеше безцеремонно да го прогони.

Ако зависеше от нея, никога повече нямаше да му проговори.

Гневът все още кипеше в нея, когато отвори вратата на колата, хвърли куфарчето си на задната седалка, седна зад кормилото, запали двигателя и потегли по рампата, която водеше нагоре, замислена за това каква странна тишина цареше наистина и колко безлюден беше

третият етаж на паркинга, когато усети — не видя, а усети — движение на задната седалка.

Хвърли поглед през рамо и едва не подскочи, като видя Марио да се изправя от пода, където очевидно бе лежал до този момент.

ГЛАВА 20

Кейт изпищя. От гърлото ѝ сигурно щеше да излезе проглушителен писък, ако не се беше спряла точно навреме — преди дробовете ѝ да са се разкъсали.

— По дяволите, внимавай къде караш! — извика Марио и се хвана за облегалката на седалката пред себе си. В тясното пространство на колата, това вече бе прекалено много за Кейт. Подобна близост беше непоносима.

Отворила отново очи — тъкмо навреме — Кейт видя, че колата се носи право към един от стълбовете, поддържащи сградата, и коригира курса ѝ. „Камри“-то се залюля рязко, но поне не се удари в нищо.

Сърцето ѝ блъскаше тежко в гърдите и тя си пое дълбоко дъх — нещо, от което имаше остра нужда — и натисна спирачките. Колата спря само на сантиметри от редицата автомобили, паркирани до отсрещната стена.

— Не спирай — каза той. — Просто продължавай да караш и всичко ще е наред.

За миг, страхът я парализира. Дъхът ѝ заседна в гърлото. По челото ѝ изби студена пот.

„О, мили Боже, какво да правя?“

Кейт премисли набързо какви шансове за бягство има, ако скочи бързо от колата и побегне с всички сили. Още не беше закопчала колана си. Тъй като гневът ѝ към Брага още не беше утихнал, съвсем беше забравила за него, макар че може би щеше да се сети, преди да е излязла на шосето. Така че щеше да успее да изскочи бързо от колата. Проблемът беше, че наоколо буквално нямаше жива душа, а най-близката врата беше доста далеч. Марио вероятно щеше да я настигне, преди да е стигнала до нея. Знаеше, че Брага е някъде на паркинга и това ѝ даваше лъч надежда, но не знаеше точно къде. Беше сигурна в едно — не беше на третия етаж. Не можеше да я чуе дори да пицеше с всички сили. Възможно беше никой да не я чуе или помощта да не

дойде навреме. Така щеше само да предизвика гнева на Марио и кой знаеше какво щеше да се случи после.

По-добре беше засега да кротува и да види как ще се развият нещата.

Сега вече съжаляваше горчиво за това, че бе изоставила Брага пред асансьора. Не закопча колана си.

— За Бога, какво си мислиш, че правиш като се криеш в колата ми? — каза остро, натисна педала на газта, отдалечи се от паркираните коли и пое по рампата. По никакъв начин не издаде страха си от присъствието му. Не се съмняваше, че това не е приятелска визита.

„Не му позволявай да види страха ти.“

„Добре.“

— Чаках те, бейби. — Гласът на Марио беше копринено мек, гальовен, но острата нотка в него предизвика студени тръпки по гърба ѝ.

Безсмислено беше да го пита как е успял да влезе в заключената ѝ кола. Тези като Марио никога нямаха проблеми с това. Като се замислеше, някога тя също не бе имала проблеми с това.

— Какво искаш? — Вече бяха на нивото на улицата. Каквото и да се случеше, беше сигурна, че ще има по-добри шансове извън гаража. Тук, на рампата, светлините бяха по-силни, а шумовете, които достигаха до ушите ѝ, ѝ подсказваха, че по рампата се движат и други коли, макар и да не ги виждаше. На това място и в този момент двамата с Марио бяха сами.

— Ти не направи така, както ти казах. Много съм ядосан.

Добре, значи знаеше, че тя няма нищо общо с освобождаването му. Започна да се поти. Марио от миналото ѝ не оставяше дори най-малките грешки ненаказани. Съмняваше се да се е променил много през годините.

— Вън си, нали?

— Но не благодарение на теб.

— Работех по въпроса. Казах ти, че няма да е лесно.

— Знаеш ли какво? Ти си пълно лайно.

— Защо си тук в такъв случай?

— Искам да се срещнеш с мои приятели.

Кейт си спомни „приятеля“ на Марио, появил се пред дома ѝ, и потрепери. Дали не бяха членове на „Черните дракони“? Мислеше, че е

много възможно отговорът на този въпрос да е положителен. Стискаше кормилото толкова силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Гърбът ѝ бе така напрегнат, че започваше да я боли. Колата продължаваше да се изкачва с равномерна скорост по рампата.

„Какво да правя?“

— Съжалявам. Моментът не е подходящ. Довечера съм заета.

— Не съм те питал.

Марио постави ръце на облегалката ѝ и се наведе напред. Носеше черни панталони и черен суичър с логото на „Ийгълс“ на него, а на лявото му ухо имаше пиърсинг. Стандартните пънкарски одежди за Филадельфия. Дългите му мускулисти крака бяха сгънати в коленете и широко разкрасени, за да се съберат в тясното пространство. Кейт долови слаб мирис на лук и нещо друго — пот, може би? Той беше огромен, прекалено едър за малката кола, а позата му внушаваше страх. Тя знаеше, че това е съвсем преднамерено и беше твърдо решена да не покаже страха си. После усети потупване по лявото рамо и погледна назад.

Пистолет. Огромен и черен. Тъй като той си служеше с лявата ръка, оръжието се намираще между нея и вратата.

Сърцето ѝ прескочи един удар. Стомахът ѝ се сви на топка. Устата ѝ пресъхна. Толкова по въпроса за бързо измъкване от колата.

Успя някак си да събере достатъчно смелост и увереност и да скрие страха си.

Засмя се, макар никак да не ѝ беше до смях.

— Какво, ще ме застреляш ли?

— Не. — Той опря дулото на пистолета в тила ѝ. После я погали със студения метал. При други обстоятелства — и ако я беше погалил не с пистолет, а с длан — това можеше да мине за жест на привързаност. А сега бе просто ужасяваща пародия. Студеният метал накара кожата ѝ да настръхне. Тя положи усилия да не го покаже. — Не и ако не ме накараш. Винаги съм те харесвал, Кити Кат.

„Каква късметлийка съм.“

— Махни оръжието, тогава. То не ми харесва.

— Да. Но няма да го направя. — Пистолетът остана опрян в тила ѝ.

„Толкова по въпроса за директния подход.“

Вече бяха излезли на повърхността. В будката на охраната на паркинга нямаше никого, както обикновено по това време на нощта. Кейт прокле късмета си. Автоматичната бариера се вдигаше пред превозното средство.

— Карай към „Вайн Стрийт Експресуей“ — нареди Марио, когато „Камри“-то стигна до бариерата.

Тя се вдигна и преминаха. От подземния гараж се излизаше в една от най-тъмните и тесни улички на Филадельфия, много обичана от плъховете, бездомните кучета и котки и пияниците, но мразена от всички останали жители на града. Като навлязоха в нея, фаровете осветиха тухлени стени без прозорци, големи индустриални зелени контейнери за боклук, както и цели редици от по-малките им метални и сиви събратя — домакинските кофи за боклук. Уличката беше паралелна на „Арч Стрийт“ и свършваше при Тринайсета улица. Можеше да завие там и след две пресечки да излезе на рампата за магистралата. Ако „случайно“ я пропуснеше, щяха да навлязат в Тринайсета улица, която беше един от най-затъntenите и опасни райони на града, населяван от сутеньори, проститутки и наркомани и посещавана от хора, които ги търсеха. Там изобилстваше още от порно книжарници, стриптийзьорски клубове и долнопробни барове. Тъй като се намираще на изход от града, районът процъфтяваше. Ако успееше да влезе в този район и да изскочи от колата, преди той да я застреля, щеше да тича по оживената улица. Спорно беше дали някой щеше да ѝ помогне, ако Марио се впуснеше да я преследва и особено ако той размахваше оръжие. В района около Тринайсета улица хората обикновено не си завираха носовете в чужди работи.

Но все пак това вероятно бе единственият ѝ шанс. На магистралата не би имала никакъв. А нямаше абсолютно никакво желание да се намери в изоставен район с него, нито пък да се срещне с „приятелите“ му.

— Така, както се развиват нещата в живота ти, трябва да си благодарен, че имаш приятелка като мен в прокурорския офис — опита се Кейт да го убеди, че ще му помогне следващия път, когато влезе в затвора. Нямаше друга надежда.

Марио изсумтя.

— Ти се канеше да ме изиграеш. Нямам ти доверие.

— Нямаше да те изиграя.

— Което вече няма значение, нали? Аз съм вълн.

— Имаш ли къде да прекараш нощта? Семейство, може би? — Опитваше се да се престори на негова приятелка, защото в момента единствената ѝ карта беше тази на „старата приятелка“. Дулото на пистолета, който сега беше опрян на рамото ѝ, не беше насочено към нея, но въпреки това тя се потеше.

— Има хора, които се грижат за мен. Точно така, както аз се грижа за тях.

„Черните дракони?“ Въпросът беше на върха на езика ѝ, но не го изрече. По-добре беше да не се издава, че знае нещо по въпроса.

Замисли се дали да не му каже, че вече закъснява да вземе Бен от училище — Бен, който е само на девет години и си няма никого друго на света — но реши, че не бива. Знаеше, че това изобщо не интересува Марио. А и не искаше да привлича внимание към детето си.

— Поддържаш ли връзка с някого от старата ни група? С Джейсън, Лия или някой друг?

Той се засмя.

— Не знаеш ли, бейби? Те са мъртви. Всичките. Автомобилна злополука. Случи се около три месеца, след като ти ни напусна. Ако не бях в затвора тогава, сигурно щях да бъда с тях в колата. — Наведе се още по-близо към нея. — И, казвам ти го просто за да го знаеш, гаджето ти застреля онзи охранител, а не аз.

„Лъжец. Не беше Джейсън, беше ти.“ Обаче не каза нищо на глас. Новината за смъртта на всичките ѝ някогашни приятели я разтърси.

Що за ужасен свят беше това, щом бяха останали само двамата с Марио?

— Завий надясно, като стигнеш до Тринайсета улица. И не пропускай изхода за магистралата. Това няма да ми хареса.

И я потупа по бузата с дулото на пистолета — явно предупреждение.

Стомахът на Кейт се сви. Едва когато се помъчи да каже нещо, разбра колко стегнати са мускулите на лицето ѝ.

— И на мен това не ми харесва — каза рязко. — Дръж проклетия си пистолет далеч от лицето ми.

Той се засмя.

Стигнаха до кръстовището, тя спря и се огледа и в двете посоки, преди да навлезе в Тринайсета улица. Тя беше ярко осветена и много оживена, всякакви превозни средства хвърчаха по платното и в двете посоки, тротоарите бяха задръстени от пешеходци. Това място беше най-добрата ѝ възможност за бягство. А пистолетът, подпрян на рамото ѝ, беше най-голямата пречка.

Дали щеше да я застреля, ако отвореше вратата и се опиташе да избяга? Не беше сигурна, но и не искаше да разбере. Смъртта беше нещо крайно, не предоставяше втори опит. Освен това, той бе толкова близо до нея, че лесно можеше да я сграбчи и задържи в колата. Продължаваше да усеща отворотелния мирис на лук от устата му.

— Имаш ли пари? — запита Марио. — Обзалагам се, че прокурорите изкарват достатъчно.

— Не много.

Имаше точно шест долара, скътани в куфарчето ѝ, което — в резултат на рязкото ѝ спиране, когато бе видяла Марио в колата — сега лежеше на пода под предната седалка. Тъй като ѝ плащаха всеки понеделник, тези шест долара трябваше да ѝ стигнат дотогава. Щяха да са достатъчно за хляб и мляко и за обяда на Бен.

Успя да се вмъкне в движението по Тринайсета улица, като избегна внимателно сблъсък с белия пикап пред нея и малката червена кола отзад. И в този миг вниманието ѝ бе привлечено от фарове зад тях, които просветнаха в мрака. Погледна назад и видя черен „Форд Торъс“ да чака на пресечката своята възможност да се влее в потока. Сърцето ѝ прескочи удар.

Беше почти сигурна, че това е автомобилът на Брага.

— Колко? — изръмжа Марио.

Умът на Кейт заработи трескаво. Ако това наистина беше Брага — а тя мислеше, че е — най-добрата ѝ надежда за бягство беше да изскочи от колата и да затича към него. Но тъй като дулото на пистолета беше все още опряно в нея, едва ли щеше да стигне до колата му здрава и невредима.

„Трябва да опиташ.“

При тази мисъл, сърцето ѝ заблъска така силно в гърдите, че заплашваше да изхвъркне. Обля я студена пот. Хвърли бърз поглед на Марио в огледалото за обратно виждане. Молеше се той да не е забелязал. А той седеше на ръба на задната седалка и изглеждаше

напълно доволен от себе си и ситуацията. Гледаше през прозореца с очевиден интерес към ставащото на улицата.

„Мисли, че ме е хванал в капан.“

— Сто долара — излъга тя. — Плюс или минус два долара. — Хвърли поглед към куфарчето си и натисна спирачките — както направиха и шофьорите на другите десетина коли, чакащи светофара да светне зелено на пресечката, която щеше да ги изведе към рампата за магистралата. Знаеше, че сега, когато колата е спряла, е най-добрата ѝ възможност. — В куфарчето ми са. Защо?

— Защото ги искам. — Марио сведе поглед към куфарчето ѝ, после се премести леко и протегна ръка към него.

Пистолетът помръдна леко. И изведнъж вече не беше опрян в нея.

Сърцето на Кейт прескочи един удар. Дъхът ѝ заседна в гърлото.

„Това е.“

Сграбчи дръжката на вратата и я отвори. Изскочи от колата толкова рязко, че се приземи на длани и колене на платното. Болеше, но нямаше време да мисли за това.

— По дяволите! — извика Марио, когато колата потегли.

Адреналинът изпълни вените ѝ, когато разбра, че той ще хване кормилото и ще обърне срещу нея. Но тя нямаше да остане да гледа. Вече беше скочила на крака и тичаше между редиците спрени автомобили. И викаше. Сърцето ѝ биеше тежко като чук. Раменете ѝ бяха напрегнати в очакване на куршума, който щеше да се заби в плътта ѝ всяка секунда. Стомахът ѝ се сви, когато хвърли страхлив поглед през рамо. Вратата на шофьора беше все още отворена, но колата не се движеше. Нямаше и следа от Марио. И от пистолета. Улицата пулсираше от живот, просветнаха множество неоновы надписи, рекламиращи достъпни момичета. Витрините на порно книжарниците също бяха ярко осветени. Местни отрепки, бизнесмени в делови костюми и небрежно облечени туристи, сред които имаше и жени, се смесваха по тротоарите и пресичаха пред спрелите автомобили, а по ъглите висяха проститутки, облечени в къси кожени поли. През отворените врати на баровете гърмеше музика. Във въздуха се усещаше мирис на автомобилни газове и алкохол. Няколко глави се обърнаха към нея. Отвориха се една-две автомобилни врати, няколко глави се показаха и ѝ подвикнаха нещо — може би ѝ предлагаша

помощ — но Кейт не съзнаваше почти нищо от това. Цялото й внимание беше фокусирано върху черния „Форд Торъс“, между нея и който имаше около шест автомобила.

Като стигна до нея, вратата се отвори и отвътре изскочи Том, стиснал пистолет в ръка.

— Кейт!

— Том! Помощ, Том!

Той извика нещо — може би някакъв въпрос — но сърцето й блъскаше толкова силно в ушите, че не чуваше нищо. Тичаше към него с всички сили. Най-после стигна до него и се хвърли в прегръдките му. Той я прегърна здраво и я притисна към тялото си.

„О, Господи, в безопасност съм.“

Зарови лице в мекия плат на сакото му и го чу как ругае тихо. После той я запита какво се е случило, но тя бе така разтърсена, че не можеше да отговори смислено. Светофарът вероятно беше светнал зелено, защото всички шофьори седнаха отново зад кормилото и тези зад черния „Форд Торъс“ започнаха да натискат оглушително клаксоните.

Кейт хвърли бърз поглед назад и видя, че нейното „Камри“ е потеглило заедно с всички останали автомобили.

„Марио открадна колата ми.“ Тази бе първата й мисъл. После: „Успях. Измъкнах се.“

Като си помисли какво можеше да се случи, потрепери силно в прегръдките на Том.

— По дяволите!

Том прибра пистолета в кобура си и я бутна да седне на предната седалка. След това заобиколи колата и седна зад кормилото. Извади значката си и я показа демонстративно на всички шофьори, които ги задминаваха и правеха неприлични жестове през прозорците на автомобилите си. А те махаха с ръка в отговор и продължаваха.

Сърцето й продължаваше да препуска и Кейт се отпусна тежко назад — беше като кълбо от нерви — а Том запали двигателя и бързо потегли. Тя обърна лице към него. Той я погледна в отговор. Очите му бяха присвити и непроницаемо тъмни на тази слаба светлина.

— Какво се случи? — Тонът му беше остър. Лицето му — напрегнато. Погледът му се плъзна по нея. — Господи, това да не беше опит за отвличане?

Щеше да се наложи отново да го излъже. От тази мисъл ѝ прилоша. Едва устоя на изкушението да му разкрие истината. Но ако го направеше, щеше да изгуби всичко. Трябваше да е силна заради Бен, да мисли бързо и да бъде готова с най-правдоподобната лъжа. Не можеше да му разкаже за Марио. Но ако оставеше в тайна личността на мъжа в колата...

„Ако ще лъжеш, то лъжата ти трябва да е възможно най-близо до истината.“

— На задната седалка седеше мъж, когато влязох в колата си. — Гласът ѝ трепереше. — Беше въоръжен.

При този спомен отново потрепери.

Ругатните, които излязоха от устата на Том, никак не бяха благозвучни. Кейт видя как чистите черти на лицето му станаха твърди като стомана, а устните му изтъняха.

— Той нарани ли те? — запита, отби встрани и спря до тротоара. Погледът му я обходи — като че ли търсеше видими наранявания. Изходът за магистралата беше само на няколко метра пред тях, а движението по нея — изключително натоварено. Тя се запита дали и нейното „Камри“ не е сред автомобилите, профучаващи по платното.

Надяваше се то да се отдалечава с главоломна скорост от нея.

— Не — поклати глава.

— Познаваш ли го? Може би е същият мъж, който бе пред дома ти?

Кейт видя, че е извадил мобилния си телефон и набира някакъв номер. Очевидно се канеше да докладва за кражбата на колата ѝ, както и за обстоятелствата около нея. Не можеше да го помоли да не го прави, защото той веднага щеше да стане подозрителен. Налагаше се просто да се справи по някакъв начин.

И да лъже, да лъже, да лъже.

Той вече говореше с някого по телефона. Когато я запита, тя му каза номера на автомобила (грешен, разбира се, но не чак толкова, че да се изложи, ако заловяха Марио), направи описание на нападателя (като се извини, че не е успяла да го огледа добре заради шока, стреса и така нататък). И през цялото време се молеше да не заловят Марио, защото можеше да проговори. Макар че ако разкажеше на полицията за случилото се преди много време в Балтимор, нямаше да ѝ се налага да лъже повече и той нямаше да я държи в ръцете си.

Помисли си, че ако не беше Бен, щеше дори да се радва на тази възможност.

— Ще обявят колата ти за издирване. И по-късно някой полицаец ще се отбие в дома ти, за да направиш изявление — каза Том, когато сложи край на разговора. Все още стояха до тротоара на Тринайсета улица, а потокът от коли и пешеходци беше все така многоброен и забързан. Розово-зелена неонова палма, рекламираща бар „Оазис“, хвърляше разноцветни отблясъци върху таблото. Фаровете на насрещните автомобили и светлината от уличните лампи й позволяваха да го вижда ясно. Той гледаше втренчено право напред и беше смръщил замислено вежди. След това я погледна.

Кейт се стегна.

— Закопчей колана си — беше всичко, което той каза. Тя се подчини, той запали двигателя и колата се отдели от тротоара.

— Трябва да взема Бен. — Даде му адреса.

Той кимна. Тя взе телефона му, за да се обади на Сузи и да й обясни причината за закъснението си, без обаче да й каже какво точно се е случило, защото не искаше да предадат думите й на Бен и да го разтревожат, преди самата тя да му е казала. Когато сложи край на разговора, двамата пътуваха в мълчание известно време. След като прекосиха моста над река Деллауеър, проблясващите светлини на Филадельфия постепенно се стопиха в далечината. Движението оредя и имаха възможност да увеличат скоростта. Ако се изключеше светлината на редките насрещни автомобили, беше тъмно и тихо. Кейт беше почти възвърнала спокойствието си. Погледна през прозореца и видя бледата нащърбена луна да се издига над покривите на изток. Тя се отразяваше в черните води на реката, която течеше успоредно на магистралата. Сцената беше красива. И студена.

Почти толкова студена, колкото й беше студено на Кейт. Тя скръсти ръце на гърди в напразен опит да се стопли и погледна Том.

Огромна грешка.

— Е, ще продължаваш ли да ме лъжеш? — запита той. Не бяха далеч от изхода за Уест Оук, по който трябваше да поемат. Въпросът бе зададен леко, уж между другото, и въобще не бе зареден с напрежение. Но като се вгледа по-внимателно в него, Кейт видя, че е стиснал здраво челюсти.

— Не знам за какво гово... — поде тя, но той я прекъсна, като издаде звук на нетърпение.

— Да видим. Жена, която си служи с дясната ръка, застрелва с лявата главорез, чието досие е дълго колкото ръката ми. После пред дома ѝ се появява мъж, който знае нейното име и това на детето ѝ, за да ги сплаши. По-късно същата нощ мъж — същият или друг — се опитва да проникне в къщата ѝ. А на следващата вечер въоръжен мъж се е скрил в колата ѝ и тя едва успява да избяга. — Хвърли ѝ кос поглед. — Е, ти какво мислиш? Какво е професионалното ти мнение на прокурор? Дали нашето момиче наистина има много лош късмет, или е затънала до шия в нещо мръсно?

Кейт го гледаше гневно.

— Знаеш ли какво? Не ми харесват нито тонът ти, нито отношението ти.

— Е, и това ако не е най-голямото съвпадение на света! Защото и на мен никак не ми харесва да ме лъжат.

— И знаеш ли какво друго не харесвам? Опитваш се да ме изиграеш. Защо не ме запита дали си служи с дясната ръка? Вместо да се преструваш, че имаш подарък за Бен, за да протегна ръка да го взема? От това още ме боли.

Измина секунда.

— Но подаръкът наистина беше за Бен. Баскетболната топка е подарък.

Кейт изсумтя.

— Да, но бе решил да му я подариш, за да видиш с коя ръка ще взема торбичката.

— Не. Купих я за него, за да се научи да стреля. И ти я дадох... Е, може и да съм имал някой скрит мотив, признавам.

— Може? — Думата бе произнесена с открито презрение. Но се почувства малко по-добре, когато разбра, че подаръкът не е бил част от план за измама. Като се замислеше, беше склонна да му вярва. Все пак можеше да ѝ подаде какво ли не.

— Трябва да поемеш към изхода за Уест Оук — каза.

Той влезе в дясното платно. Изходът беше точно пред тях.

— Като говорим за скрити мотиви, ти като че ли също имаше такъв да смениш така рязко темата — каза той и подкара колата по тъмната рампа за изход от магистралата. — Като че ли избягваш да ми

дадеш някакво обяснение за шокиращата си липса на късмет напоследък.

— Добре. — Произнесе думата натъртено. — Искаш обяснение? Ще ти дам най-доброто, с което разполагам. Не ти ли е минавало през ума, че общественото внимание към мен напоследък може да е предизвикало някои от последвалите събития? И че е възможно жена, която си служи с дясната ръка — и да, признавам, че си служи с дясната ръка — да застреля мъж с лявата просто защото е сграбчила пистолета с лявата ръка и е стреляла на секундата? Трябваше ли да чакам, без да знам дали ще имам друга възможност? Трябваше ли да го прехвърля в дясната и така да рискувам живота си?

Думите увиснаха във въздуха между тях. Той стигна до долния край на рампата и спря, огледа се и в двете посоки и след това навлезе в Уест Оук. Тя имаше чувството, че прехвърля думите ѝ в ума си и ги премисля внимателно.

— Това ли е историята ти?

Тя настръхна.

— Не, това не е моята история. Това се случи. — Хвърли поглед към профучаващите покрай тях улици, осветени само от луната и лъчите, струящи от прозорците на жилищните сгради. — Искаш ли да завиеш тук?

Стигнаха до улица „Пайн“ и той се подчини.

— Искаш да кажеш, че появата ти по телевизията е предизвикала появата на мъжа в колата ти?

Недоверието в гласа му беше повече, отколкото можеше да понесе. Той я подозираше в лъжа и тя го знаеше. Не искаше да лъже повече. И особено него. Но не можеше да му каже истината.

— Не знам. — Гласът ѝ трепереше заради безпомощността, която изпитваше. И, каква ирония, това само придаде достоверност на думите ѝ. Лъжата беше единствената ѝ възможност, но това не означаваше, че ѝ харесва. — Не знам. Знам само, че беше в колата ми и имаше оръжие. И мисля, че щеше да ме нарани — или дори нещо по-лошо — ако не бях избягала.

Нещо го накара да замълчи — или чувството в гласа ѝ, или идеята за онова, което би могло да се случи, ако не беше избягала.

Кейт си пое дълбоко дъх в опит да се успокои. Огледа се. Оставаше им още пресечка до мястото, закъдето бяха тръгнали. В тази

част на града дворовете бяха по-големи, а къщите — по-нарядко. И вследствие на това, тук беше по-тъмно. По тротоарите бяха наредени черни найлонови чували, пълни с листа и очакващи хората, поддържащи чистота в града, да ги вземат. Пред фаровете на колата танцуваха няколко листа — като малки златисти вълшебни килимчета, уловени в светлината им. Къщата на семейство Пери бе навътре в двора и далеч от улицата. Дворът бе осеян от големи дървета, по-голямата част от които бяха вече голи, но два високи бора осигуряваха на къщата достатъчно уединение и почти я закриваха, когато към нея се гледаше откъм улицата. Кейт успя да види само светлината, струяща през прозорците.

Сърцето ѝ се сви при мисълта за Бен, който я чакаше вътре. Той нямаше представа за опасността, която дебнеше и двама им.

Трябваше да се справи. Заради Бен.

— Следващата алея — каза.

— Знаеш ли, има само един малък проблем. — Той спря на дългата непавирана алея, която водеше към къщата на семейство Пери. — Нищо от онова, което каза, не обяснява защо беше уплашена до смърт още от мига, в който те видях в офиса ти. Ситуацията, в която беше заложник, вече беше разрешена. Ти беше спасена. Но продължаваше да се страхуваш. И все още се страхуваш.

Прииска ѝ се да му каже истината, но не можеше. И понеже не можеше, трябваше да продължи да играе играта и да се преструва.

— Ако кажа, че грешиш, няма да ми повярваш. Какъв е смисълът тогава?

Колата беше вече на алеята, която водеше към къщата, но огромно борово дърво закриваше входната врата и по-голямата част от фасадата. Виждаха ясно само гаража, който беше точно пред тях. Той натисна спирачките и колата спря.

— Не греша.

— Виждаш ли? — Засмя се безрадостно. — Оценявам помощта ти, но бих искала да си тръгнеш сега. Ще помоля някой от семейство Пери да ни закара двамата с Бен у дома.

Той изключи двигателя. Фаровете автоматично изгаснаха. Вътре в колата стана толкова тъмно, колкото бе нощта навън, но тя виждаше твърдите очертания на челото, носа и брадичката му. Очите му проблеснаха, когато се обърна да я погледне.

— Не искаш да си тръгна. — В гласа му се долавяше абсолютна увереност. — Мисля, че забравяш нещо. Ключовете ти са у мъжа, който открадна колата ти. Предполагам, че ключовете за колата и къщата са на един ключодържател?

Кейт си пое рязко дъх. Не беше помислила за това. Сега на Марио и компания нямаше да им се наложи да проникнат в къщата ѝ.

— Аз ще ви закарам у дома ви и отново ще спя на дивана. Утре можете да смените ключалките. И да инсталираш алармена система. — Гласът му стана по-суров. — И ще те оставя сама.

Кейт искаше да откаже, да го отпрати с някое „Няма начин, по дяволите“. Но не можеше. Ужасяваше се от мисълта, че Марио може да влезе свободно в къщата ѝ.

— Чудесно! — каза рязко, отвори вратата на колата и слезе. Беше тъмно и студено в сянката на огромното вечнозелено дърво, въздухът миришеше на бор и пушек. Тя се изненада, че той също слезе от колата. Преди да тръсне вратата и светлините вътре да угаснат, видя, че върви към нея. Чуваше бързите му стъпки по чакъла. Обърна се и видя силуета му, очертан на фона на нощта и дърветата.

— Няма нужда да идваш с мен — каза му, когато едва не се сблъскаха пред бронята на „Форд“-а. Той спря, а тя продължи с намерението да мине покрай него. — Всъщност предпочитам да не идваш. Не искам да обяснявам на Сузи кой си.

— Искам да ми отговориш на още един въпрос. И ще го задам направо. — Хвана я малко над лакътя и я задържа. Не я стискаше, така че лесно можеше да се освободи. Но не го направи. Спря. Той стоеше пред нея, много близо, солидна бариера между нея и алеята. Вдигна поглед към лицето му.

— Какво?

— Имаш ли нещо общо с планирането и осъществяването на онзи опит за бягство?

Тя ококори очи.

— Не! Знаех си, че в главата ти се върти нещо такова. Не. Кълна се.

— Само това исках да чуя — каза той.

И тогава дланта му хвана здраво тила ѝ, той се наведе и я целуна.

ГЛАВА 21

Устните му бяха топли, твърди и сухи. Коленете ѝ се огънаха, щом те я докоснаха. А когато езикът му се пъкна между устните ѝ, ѝ се зави свят. Уверяваше се, че това няма нищо общо с него. Но ръцете ѝ обгърнаха врата му, тя притисна тяло в неговото и отвърна на целувката му. Реакцията ѝ се дължеше на простия факт, че бяха минали години — отпреди раждането на Бен всъщност — откакто за последно я бе целунал мъж. Да, не беше имала интимност с мъж от години и тялото ѝ реагираше бурно.

Тежкото биене на сърцето ѝ, учестяването на пулса ѝ и бързото ѝ дишане бяха просто инстинктивни реакции. Жената в нея отвърщаше на мъжа в него. Нищо лично, наистина.

Или поне така си казваше тя, докато той я прегръщаше все по-силно, а целувката му се задълбочаваше.

Кейт затвори очи. Вътрешността на устата му беше гореща и влажна и имаше слабия аромат на кафе, а той я целуваше така че разгаряше пожар в нея.

Тя продължи да го целува в отговор с копнежа на човек, подложен на диета, при вида на кутия шоколадови бонбони.

Обожаваше вкуса му. И топлината на тялото му. Обожаваше усещането за него.

Пръстите ѝ се заровиха в твърдите къдрави косъмчета на тила му и се насладиха на допира. Тя се повдигна на пръсти, притисна се в него и настръхна от удоволствие, когато зърната на гърдите ѝ се допряха до твърдите мускули на гърдите му. Виеше ѝ се свят от усещането за огромната твърда издуптина, доказателството, че е така възбуден като нея, беше опиянена от настоящето пулсиране на тялото си и от силната му нужда от мъжки ласки.

— Господи! — прошепна, когато устните му се откъснаха от нейните, за да се спускат по врата ѝ и да се спрат на нежното място под ухото ѝ. Той дишаше тежко. Тя усещаше бързото повдигане и

спускане на гърдите му. Стискаше я така здраво, сякаш никога нямаше да я пусне.

Което нямаше и да направи. Поне в близките милион години.

— Том. — Кейт потрепери и отпусна глава на рамото му, за да му даде по-добър достъп до нежната си шия. Устата му се спусна към ключицата ѝ в серия от бързи съблазнителни целувки. Устните му изгаряха кожата ѝ; тя усещаше драскането на наболата по брадичката му брада и се чувстваше странно омекнала отвътре.

„Обожавам това“, помисли си тя замаяна, а после устните му отново покриха нейните и тя престана въобще да мисли. Напълно забравила се, обгърна врата му с ръце и се притисна в него така, че да усети всяко мускулче и всяка извивка на тялото му. И започна да го целува в отговор.

Жадно. Страстно. Трескаво.

— Ти ли си, Кейт?

Гласът, произнесъл името ѝ от известно разстояние, ги раздели рязко. Кейт подскочи, а когато се приземи, ръцете на Том вече не я обгръщаха. Сузи — беше нейният глас, както осъзна Кейт сега, когато мозъкът ѝ се бе поохладил малко — стоеше на малката си веранда и гледаше към тях.

Кейт дори не я беше чула да отваря входната врата.

— Да, аз съм! — извика в отговор. Сърцето ѝ още биеше тежко, а по тялото ѝ се разливаше нега. — Тъкмо се канех да вляза.

Огледа се бързо наоколо и се увери, че стояха в най-гъстата сянка. Не мислеше, че Сузи е видяла нещо. Но лицето ѝ пак гореше, когато вдигна многозначителен поглед към Том.

Той обърна глава към нея. Беше прекалено тъмно, за да различи изражението му, но виждаше пламъците в очите му. Тялото му беше напрегнато. Двамата вече не се докосваха, но във въздуха между тях все още се усещаше електричество. Усещаше едва ли не физически присъствието му.

Сузи можеше да върви по дяволите. Кейт искаше да се върне в прегръдките на Том.

— Ще те чакам в колата — каза той и се извърна.

Тя си пое дълбоко дъх и се опита да изхвърли от ума си последните две минути. Сузи продължаваше да стои на верандата. Моментът не беше подходящ.

„Ще мисля за това по-късно“, обеща си тя и тръгна към къщата.

Нямаше я пет минути, но това време бе достатъчно Том да възвърне самоконтрола си. Когато на алеята се появи Бен, влачейки след себе си раницата си като куче на верижка, Том вече бе спрял да се упреква и на лицето му бе изписано спокойно изражение. Беше заключил, че вероятно адреналинът го бе подтикнал към спонтанната реакция. Гневът му от лъжите ѝ и страхът за безопасността ѝ, комбинирани с липсата на сън и прекаленото количество кофеин — а и всичко друго — го бяха накарали да експлодира и да я целуне така. Следобедът му беше тежък, още преди да отиде в офиса ѝ. Онези два силно обгорени трупа имаха дълги криминални досиета, бяха добре известни другари на Родригес и Сото и беше почти сигурно, че са търсените от тях момчета. А сега бяха мъртви, с по една малка дупчица от куршум между очите. Бяха ги убили, преди да запалят превозното средство. А този, който ги беше убил, се разхождаше на свобода по улиците. Дали и убиецът не беше замесен в онзи опит за бягство? Може би. Предположенията обаче винаги се оказваха грешка. Дали не беше мъжът, откраднал колата на Кейт? Друго „може би“, но връзката не изглеждаше много вероятна. Но, от друга страна, тези обгорени трупове бяха първото, за което се сети, когато тя му каза какво ѝ се е случило. Като я бе видял да тича към него, така завладяна от ужас, и като чу какво е избегнала на косъм, изпита такава мъка, че все едно на гърба му се стовари бремето на хиляди допълнителни години. Не искаше тя да пострада. Всъщност, ако тя бъдеше наранена, той щеше да го приеме много лично.

А това бе лошо.

Означаваше, че е позволил на чувствата си да вземат връх. Вече не си позволяваше емоционални връзки с жени. Физически, да. Винаги бе готов да си прекара добре и се грижеше да е така и за партньорката му. Но даваше да се разбере, че сериозната връзка е изключена. И че когато спре да му е забавно, ще си отиде.

За първи път нямаше да му е лесно да си отиде просто така.

Беше ли тя в опасност? Или тя самата беше опасността? Или и двете? Тези въпроси се опитваше да разреши. Като ченге, имаше право да я държи под око. Но това май не беше всичко, което правеше...

Това нещо с Кейт — сигурен беше, че не е сериозна връзка — го безпокоеше. В началото мислеше да си легне с нея, но впоследствие размисли. Тя го възбуждаше, но той не беше глупав. Или поне не се смяташе за глупав. А сега му се струваше, че е много възможно да е.

Тя определено беше „под подозрение“, както биха се изразили медиите. И следователно не трябваше да е под крилото му. Беше отрекла да е замесена в онзи опит за бягство, но нима той бе очаквал от нея да си признае?

По този въпрос той й вярваше.

Кое то не беше извинение да я целуне. Тази целувка бе най-глупавата постъпка в живота му.

Беше я целунал импулсивно. Не бе успял да устои на желанието — толкова силно беше то. В мига, в който устните му бяха допрели нейните, в него се бе разгорял пожар. Тя също изпитваше желание, беше очевидно. Всъщност беше го целунала така, сякаш умираше да се озове в леглото с него. Вече се беше успокоил, но все още си спомняше жадното пулсиране, което бе предизвикала в него.

Трябваше да се подаде на желанието. Да спи с нея, за да може да я изхвърли после от ума си. Вероятно нямаше да му е необходимо много време, за да възвърне спокойствието си.

Или може би не. Възможно беше тя да си играе с него. Може би беше усетила колко силно е желанието му, и бе решила да го подхранва, за да го държи на своя страна.

Въпреки че беше отрекла, той не й вярваше. Но това не го спираше да мисли за нея повече, отколкото трябваше. Това, че непрекъснато се изплъзваше от въпросите му, го ядосваше, но усмивката й разтърсваше целия му свят. Напоследък много често му се искаше да я зашлеви и едновременно с това да я целуне. Едно беше сигурно — каквото и да ставаше между тях, то беше изненада. Никога в живота си не бе очаквал, че ще изпита подобно чувство.

Като че ли двамата бяха свързани по някакъв начин. И като че ли тя се бе превърнала в негова отговорност.

По дяволите, харесваше дори детето й, което отвори вратата и се настани на задната седалка в мига, в който той мислеше за него.

— Здравей — каза Бен. — Тук си, защото са откраднали колата на мама?

Том му хвърли поглед в огледалото за обратно виждане.

— Да.

Бен сложи раницата до себе си и затвори вратата.

— Какво всъщност се е случило?

Въпросът, произнесен с тон на възрастен, прозвуча така зряло, че Том се обърна да погледне детето. Сините очи го гледаха, без да премигват, изпод гъстите тъмни мигли. Господи, това дете наистина много приличаше на Кейт.

— Този въпрос ще трябва да зададеш на майка си.

Бен направи гримаса.

— Тя няма да ми каже. Непрекъснато се опитва да ме пази от разни неща, които според нея не са за деца.

Той се почувства като в небрано лозе.

— Е, майките обикновено правят така.

Предната врата се отвори и осветлението в колата се включи за секунда — докато Кейт седне и затвори вратата. Той забеляза, че бузите ѝ са поруменели, а устните ѝ са леко подпухнали. Тя му хвърли бърз кос поглед, който бе едновременно срамежлив и така съблазнителен, че желанието му за нея отново се разгоря.

Само че сега то не му се струваше приятно.

Кейт каза нещо на Бен, а Том стисна зъби — за да потисне реакциите си — и запали двигателя.

Не искаше да го харесва.

Тази мисъл се роди в главата ѝ, докато го гледаше заедно със сина ѝ.

След като изпрати полицаите, дошли да запишат показанията ѝ за кражбата на колата, Кейт остана да стои на прага. Вниманието ѝ бе привлечено от таблото в началото на алеята ѝ. Бен и Том играеха баскетбол на жълтата светлина на крушката над гаража и видът на високия, мургав и атлетичен мъж, все още в работните си дрехи, подаващ с усмивка на малкото ѝ русокосо момче, я безпокоеше, макар и да не можеше да каже точно защо. Звукът от отскачащата от земята топка беше леко приглушен от шумоленето на листата и пукането на клоните на огромния дъб. Мракът се беше спуснал вече, нощта бе тъмна, ветровита и студена. Луната се криеше зад облаците и не се виждаше почти нищо друго, освен очертанията на сградите и дърветата. Мракът извикваше у нея страх, защото знаеше, че Марио е някъде там, на свобода, а не беше приключил с нея. Щеше да се

тревожи, че Марио или някой от приятелите му ще направят опит да проникнат в къщата, ако Брага не беше с нея, но сега беше абсолютно сигурна, че двамата с Бен са в безопасност. Макар да бе изтощена — и не на последно място от непрекъснатата тревога — не можеше да не забележи с каква лекота синът ѝ общува с мъжа, придобил такова значение в техния живот. Продължи да стои на прага, втренчила погледи в тях. Бен се прицели, стреля и пропусна, а Том улови отскочилата от обръча топка. После демонстрира на Бен правилната стойка на тялото, показва му как да държи топката — Кейт видя, че използват онази за начинаещи, купена от Том — и му направи място под коша. Бен стреля и уцели! Бен изтича след топката, а Том започна да ръкопляска. И Кейт видя Бен да се усмихва щастливо. Лицето му поруменя от гордост.

Кейт също се усмихна, макар никой от двамата да не можеше да забележи усмивката ѝ.

Удоволствието от усмивката на сина ѝ се разля по тялото ѝ като слънчева топлина. Не беше се чувствала така отпусната и щастлива от дни.

Беше щастлива, защото Бен беше щастлив.

Тя добре знаеше, че пътят към сърцето ѝ минава през сина ѝ.

Тази бе единствената пукнатина в защитата, която си беше изградила през годините. До този момент — защото бе внимавала да не се обвързва емоционално, защото не бе допускала мъж достатъчно близо до затворения кръг, който двамата с Бен образуваха — тя дори не знаеше за съществуването ѝ.

Да си позволи да се влюби в Том Брага, щеше да е най-глупавото нещо на света. Дори миналото ѝ да не заплашваше всеки момент да излезе на бял свят и да разруши внимателно изградения ѝ живот, дори той да не беше ченге, което душеше като хрътка наоколо, а тя безсрамно лъжеше, пак щеше да е глупост. Трябваше да отгледа Бен. В живота ѝ нямаше място за никой друг.

Не искаше мъж.

Макар че вътрешно още тръпнеше от целувката му.

Ако можеше, би изхвърлила този спомен завинаги от главата си.

А дори решителността ѝ да се стопеше, една от причините да не излиза на срещи не се беше променила ни най-малко. Не искаше Бен да се привърже към човек, който после да изчезне от живота му.

Мъжете си тръгваха. Знаеше го от личен опит.

Но Бен — не. Един от уроците, които не искаше той да научи, беше колко боли да те изостави човек, когото си се научил да обичаш.

Бен стреля отново към коша докато Том уж се опитваше да му попречи.

Кейт не изчака да види дали топката ще влезе в коша. Изправи рамене и вече без да се усмихва, влезе в къщата.

— Бен! — извика през рамо с тон, който не допускаше възражения. — Домашната работа.

— Мамо!

— Веднага — каза тя, без да се разчувства от молбата му, и тръгна към кухнята.

Бен влезе в къщата след няколко минути, зачервен и изпотен, стиснал под мишница новата топка. Кейт, която бе съблякла якето си по-рано, седна до масата така, както беше в синята си блуза и черните панталони, и започна да вади от раницата му учебници и тетрадки. Беше уморена и нервна. Думите на Марио ѝ бяха дали да разбере, че той няма да остави неподчинението ѝ ненаказано, въпреки че бе вън от затвора; беше разтърсена до дъното на душата си от реакцията си на целувката на мъжа, който сега крачеше напред-назад в дневната ѝ; но домашните задачи на Бен бяха неразделна част от живота ѝ. Беше спуснала евтините щори, които вървяха заедно с къщата — които досега не беше спускала, тъй като кухнята гледаше към задния двор — и нощта беше останала отвън. В стаята беше светло и уютно, макар и не съвсем чисто и подредено, а във въздуха още се усещаше ароматът на пицата, която Том бе настоял да вземат на път за къщи.

— Забрави за календара си — каза тя, вдигнала поглед към сина си. Учителят искаше да имат календар, в който да записват всичките си задачи. На теория, идеята беше добра. На практика, Бен или съвсем забравяше за него, или нищо не записваше.

— Знам какво трябва да правя. — Тонът му издаваше по-скоро примирение, отколкото раздразнение. — Имай ми доверие. — После в гласа му се долови по-весела нотка: — Виж какво ми даде Том.

Вдигна топката така, че тя да може да я види. Очите му блестяха, бузите му бяха поруменели и да, той беше щастлив. Въпреки опасенията ѝ — Бен така лесно бе свикнал да се обръща към този

почти непознат мъж с Том, че предизвикваше у нея страх — не можеше да не изпитва щастие заради детето си.

— О! — каза и му се усмихна. И по навик добави: — Благодарил ли му?

— Да. — Тонът му ѝ подсказваше, че е направила грешка с напомнянето, защото той е вече голям. — И мисля, че ми помага.

— Това е добре. — Въпреки допълнителния мотив, който той имаше, за да ѝ даде топката, тя наистина се радваше за Бен. — Мислиш ли, че можеш да я оставиш за миг, за да напишеш домашната си работа?

— Мразя домашните. — Но остави послушно топката, седна до нея и дръпна към себе си тетрадката по математика. Въздъхна, отвори я, взе молива и вдигна поглед към нея, смръщил вежди. — Какво ще правим без кола?

Беше му казала само, че колата е открадната, без да уточнява, че е била вътре, и той намираще случката по-скоро интересна, отколкото страшна. Възможно беше и наистина да се тревожи как ще отиде на училище утре, но Кейт мислеше, че въпросът му е избраната тактика за отлагане да напише домашната работа.

— Застрахователната компания ще ми даде заем утре. Започвай да пишеш.

— Мразя математиката.

— Знам. Но ще напишеш домашната си работа.

През цялото време, докато се справяха с домашните задачи — което им отне цял час, чак до девет часа, когато Бен трябваше да бъде вече в леглото — Кейт усещаше, че двамата не са сами. Къщата изглеждаше по-малка, когато Том беше там, макар да седеше в дневната, за да не им пречи. Но тя го чу да отива за дистанционното и да превключва каналите, докато не намери някаква спортна програма, която двамата с Бен никога не биха гледали, и да говори по мобилния си телефон. Той не вдигаше шум — дори бе намалил звука на телевизора — но въпреки това тя изпитваше странно безпокойство.

Когато свърши с домашната работа, Бен скочи и се втурна в дневната.

С нетърпение.

— Време е за лягане. — Кейт също стана и го последва. Сърцето ѝ се свиваше при мисълта, че ще види Том на дивана. След онази

целувка знаеше, че трябва да внимава с него.

— Не мога ли да остана още малко, защото Том е тук.

— Не.

Том бе влязъл в дневната две крачки преди нея. Беше се полуизлегнал на дивана, подпрял глава на облегалката и вдигнал крака на масичката за кафе. Държеше дистанционното в ръка и изглеждаше напълно у дома си. Беше свалил сакото, кобура и вратовръзката си, което означаваше, че е останал по бяла риза и черни панталони. Горните две копчета на ризата му бяха разкопчани, а ръкавите — навити до лактите.

Изглеждаше уморен и толкова красив, че ако беше романтично настроена, Кейт щеше да сдържи дъха си.

Но не беше. Когато двамата с Бен влязоха в дневната, Том обърна глава, погледна и се усмихна — бавна и мила усмивка, която стопли очите му и накара стомахът ѝ да тръпне.

— Свършихте ли? — запита.

И тогава тя разбра защо присъствието му в къщата извиква такова безпокойство у нея.

Като че ли бяха семейство.

А това беше посока, в която тя никога нямаше да поеме.

ГЛАВА 22

— Да — отговори Бен и се втурна към златистия стол.

— О, не! — Кейт го хвана за рамото и го побутна към стълбите.
— Кажй „Лека нощ“.

Кейт не виждаше изражението на лицето на Бен, но виждаше това на Том. А той гледаше съзаклятнически сина й. В отговор Бен сви рамене. Беше готова да заложи чека, който щеше да получи в понеделник, че синът й красноречиво извива очи към тавана.

Като че ли се бяха съюзили срещу нея. Като че ли между тях двамата — тъй като бяха мъже — съществувахе някакъв вид специална връзка.

Кейт смръщи вежди.

— Лека нощ, Том — каза Бен. — Благодаря, че ми помогна в баскетбола.

— Няма защо. Лека нощ.

Двамата с Бен бяха вече в подножието на стълбите. Тя се качи горе с него, защото втората алтернатива беше да остане долу с Том. Знаеше, че рано или късно ще трябва да се изправи срещу него и проблемите, които той представляваше, но за момента „късно“ й се струваше по-приемливо.

Трябваше първо да събере мислите си.

— Том ми харесва — каза Бен, като стигнаха върха на стълбите. Хвърли поглед през рамо към нея, докато тя го следваше към банята.

— Да. — Сърцето на Кейт се сви. — Но той ни помага само за момента. С нас е временно. Когато всичко се оправи, вероятно няма да го видим никога повече.

Бен спря на прага на банята и се обърна да я погледне.

Щастливият блясък в очите му се беше стопил. Изглеждаше разтревожен и много по-голям от деветте си години.

— Някой се опитва да те нарани ли, мамо?

— Не! Разбира се, че не. — Бен я познаваше наистина добре, така че сама не знаеше защо се изненадва от това, че е доловил

тревогата ѝ. Обаче тя трябваше да го пази, а не той — нея. Нямаше дори да му намекне колко голяма е опасността. — Защо, въобще, ми задаваш подобен въпрос?

— Защото напоследък ти се случват много лоши неща. А Том е ченге. И това е втората последователна вечер, която ще прекара в дома ни.

Да, трябваше да помни, че никога нищо не убягва на Бен.

— Това е, защото... защото... — Отчаяно търсеше обяснение, но не намираше. „Мисли!“ — Това е само предпазна мярка. Защото получих голямо обществено внимание след случилото се в Центъра. Том ще остане край мен само докато шумът утихне.

Бен продължаваше да изучава лицето ѝ.

— А аз се надявах, че може да е твой приятел.

Кейт се опита да не покаже изненадата и разочарованието, които думите му извикаха у нея. След раждането на Бен не беше имала нито един приятел. Как подобна мисъл бе влязла в главата му?

Нямаше да го запита. В правното училище бе научила никога да не задава въпрос, ако не иска да чуе отговора.

— Не. — Гласът ѝ бе твърд. — Той няма да бъде мой приятел. Той е просто мил човек, който си върши работата. Това е всичко. Хайде, изкъпи се.

Той влезе в банята и затвори вратата, а тя се подпря на стената и затвори очи.

Не съзнаваше колко самотна се чувства, докато Бен не я накара да мисли, че Том би могъл да бъде неин приятел. Вече цели девет години, всяка нейна мисъл и всяко действие бяха подчинени на опита ѝ да осигури добър живот на Бен. Тя самата и нейният живот нямаха никакво значение. Дали беше права да постъпи така със себе си?

„Може би? Или може би не? Направих това, което трябваше.“

След като Бен заспа, тя бе така уморена, че очите ѝ се затваряха сами. А утрешният ден щеше да е изключително тежък, тъй като със загубата на колата си бе загубила още дипломатическото си куфарче с цялото му съдържание, лаптопа и телефона си, дамската си чанта, в която бяха личните ѝ документи и кредитните карти (желая ти късмет, Марио, тъй като лимитът на всички е достигнат), както и други лични вещи. Добрата страна беше, че дори да бе готова на огромно усилие на волята, нямаше да може да свърши нищо тази вечер.

Така че след като Бен спеше, а Том щеше да охранява дома ѝ, тя можеше спокойно да си легне.

Само че не можеше.

Защото първо трябваше да слезе долу и да се справи с проблема в лицето на Том.

Той не беше в дневната, макар телевизорът и осветлението да бяха включени. Кейт се огледа и в същото време чу тихи шумове да долитат от кухнята. Твърдо решена да остави това зад гърба си, тръгна нататък.

Всички лампи в кухнята бяха изгасени. Ако се изключеше светлината от екрана на телевизора, тук цареше пълен мрак заради спуснатите щори. Огледа се, не видя Том и страхът веднага надигна глава. Възможно ли беше нещо да се е случило? Да е излязъл навън? Или Марио и компания да са нахлули и да са го победили? Кръвта ѝ замръзна във вените от страх и тогава го чу да изругава тихо под носа си. Беше някъде съвсем близо до нея. Нямахте съмнение, че гласът е на Том, и изпитала облекчение, тя направи предпазливо две крачки и го откри зад хладилника. Подпираше със стол вратата към гаража.

— Какво правиш? — запита тя, много изненадана от неочакваната гледка.

Той ѝ хвърли поглед през рамо. Трудно бе да се каже в този мрак, но ѝ се струваше леко смутен, че е хванат на местопрестъплението.

— Вземам предпазни мерки.

Тя не можа да сдържи усмивката си. Като че ли всичките ѝ илюзии за смелото ченге щяха да се стопят на секундата.

— Точно така щях да направя аз, ако ти не беше тук, знаейки, че това действие е всъщност безполезно.

— И щеше да бъдеш права. — Остави стола, който очевидно бе вече в желаното от него положение, и тръгна към нея. — Но сега няма да чуем шум от влизане с взлом, защото си изгубила ключа си. Ще е много лесно за този, в чиито ръце е, да влезе в къщата ти. Сложих стола тук, за да чуя, ако някой се опита да отвори вратата.

— Умно. Сложи ли стол и пред входната врата?

Ако беше сложил, то тя не бе го видяла. Но като се имаше предвид колко е уморена и разтревожена, всичко беше възможно.

— Още не, но ще сложа.

Тя го погледна и видя, че е само на метър от нея.

— Чудесно. — Усмиваше му се като идиот, а той ѝ отвърщаше с горчива усмивка. В сцената между тях двамата имаше уют и топлина и да, по дяволите, щастие, макар да бяха заети с барикадирането на вратите на дома ѝ, за да затруднят достъпа на някои наистина лоши момчета, които вероятно искаха не само да я сплашат, а и да я наранят. Той беше висок, мургав, опасен (тези смешни столове бяха без значение) и дяволски сексапилен. Усмивката му караше сърцето ѝ да тупти по-бързо, а по бузите ѝ да избива руменина. Усещаше, че въздухът между тях е зареден с електричество. И тя не можа да прогони спомена за онази целувка.

А споменът извика у нея такъв страх, че стомахът ѝ се сви на топка.

„Не. Не. Не.“

Усмивката ѝ веднага угасна. Беше се подпряла на кухненската маса и беше прекалено близо до него, затова се изправи и направи две крачки встрани и назад. В момента не можеше да се справи с близостта му.

— Какво? — запита той и повдигна въпросително вежди.

— Трябва да поговорим. — Тя се завъртя рязко на пети и тръгна към сравнително осветената дневна.

— Започваш да говориш като мен.

Последва я. Като стигна до масичката за кафе, тя се обърна с лице към него. Той стоеше само на няколко метра от нея, на прага. Беше спрял едновременно с нея. Кейт срещна погледа му. Продължаваше да усеща електричеството във въздуха между тях, а сърцето ѝ биеше все така бързо.

— Първо искам да ти благодаря за подаръка, който направи на Бен. И за това, че игра с него цяла вечер.

Той сви рамене. Беше пъхнал палци в джобовете си, изражението на лицето му беше непроницаемо.

— Няма проблем. Бен ми харесва.

— Радвам се. Защото Бен също те харесва. И това е част от проблема.

— Има проблем?

Тя направи пауза — колкото да събере мислите си — и кимна в отговор на въпроса му, преди да продължи:

— Виж, за случилото се тази вечер... — Ако щеше да говори за това, то бе по-добре да бъде по-точна, тъй като тази вечер се бяха случили много неща. — За ц-ц-целувката... — Господи, ето, че заекваше. Колко патетично! — Работата е там, че не се целувам с мъже. Не се увличам емоционално. Не излизам на срещи. Прекалено съм заета и... И това не е добре за Бен.

Ето. Каза го. Поне по-голямата част.

— И какво означава това?

— Че съм ти благодарна, че и тази вечер ще останеш в дома ми, и че оценявам всичко, което направи за нас двамата, но... след тази вечер, не мисля, че трябва да се виждаме повече.

— Не знаех, че се виждаме.

Тя издаде звук на раздразнение.

— Знаеш какво искам да кажа. Не мисля, че трябва повече да идваш в дома ми. Не искам да се виждаш с Бен. Знаем, че трябва да си вършиш работата, и съм готова да отговарям на въпросите ти — когато изникнат такива — но искам отсега нататък отношенията ни да са строго професионални. Без повече...

Гласът ѝ заглъхна в търсене на най-подходящите думи.

— Целувки? — подсказа ѝ той.

Тя вирна брадичка.

— Да. Точно така.

— Добре — съгласи се той. — Имаш го.

Бързото му съгласие с нея я лиши от възможността да даде още аргументи. И също, ако трябваше да бъде честна, я обиди — макар и много малко. Защото целувката ѝ беше харесала.

Не, ако трябваше да бъде честна, не само ѝ беше харесала, а и я беше възбудила. И не искаше никога да свършва...

— Добре. — Сега вече присъствието му я смущаваше — което май бе смешно. Хвърли бърз поглед към дивана. — Хм... Чаршафите и завивките от предната вечер са в сушилнята. Ще ги донеса и...

— Аз ще ги донеса — прекъсна я той. — Знаем къде е сушилнята и лесно мога да намеря онова, което ми трябва. Лягай си. Поспи.

Точно това трябваше да направи, защото беше уморена, а и така нямаше да е повече изложена на присъствието му. И особено защото една част от нея искаше да е в прегръдките му.

— Да, отивам — каза и тръгна към стълбите. Усещаше погледа му върху себе си. Поставила длан на перилата, се обърна да го погледне.

— Лека нощ — каза.

Той само кимна в отговор.

Кейт изкачи стълбите със съзнанието, че това е единственото правилно нещо, но въпреки това изпита дразнещо чувство за загуба.

А после се ядоса на себе си: „Идиотка! Как можеш да изгубиш нещо, което никога не си имала?“

През следващите два дни Филадельфия беше залята от синия цвят. Хиляди полицаи изпълваха улиците, за да отдадат почит на погребалните шествия на съдията Моран и своите колеги. В добавка, сякаш всички жители на Филадельфия бяха излезли от домовете си. В тези ранни утринни часове, всяко движение в града замря. Знамената бяха вдигнати наполовина. Камбаните биеха почти непрекъснато. Телата щяха да бъдат положени в огромната базилика „Свети Петър и Павел“, където бяха представителите на всички местни и няколко национални телевизии, за да отразят събитието. В момента те излъчваха сцени от живота на жертвите, а из цяла Филадельфия бяха поставени огромни телевизионни екрани, за да могат тълпите да наблюдават погребенията. Кейт присъства на всички погребения. Седеше между Мона и Брайън, които я държаха за ръцете — макар Кейт да не беше сигурна дали жестът целеше да успокои нея или тях самите. Погребенията бяха емоционално изтощителни — беше ужасно да виждаш мъката на опечалените семейства и особено за Кейт, която не можеше да се отърве от мисълта, че можеше да е сред жертвите и от Бен да пролива сълзи за нея.

Местните и национални телевизии се интересуваха и от нея. Тя, Брайън, Ед Къри и Сали Тонър, секретарката на съда, като единствените оцелели, бяха обсадени от камерите и микрофоните на репортерите, където и да отиде. Бяха им задавани какви ли не въпроси. Един особено предприемчив репортер от CNN успя да ги залови и четиримата, докато чакаха асансьора в напразен опит да избягат от безмилостните представители на медиите през подземния гараж. За огромно разочарование на Кейт, техните образи и отговори

на въпроси — Къри, като служебно назначен защитник, беше освободен от клетвата на служителите от прокурорския офис и отговаряше на въпросите — бяха излъчвани из цялата страна.

Обаче не можеше нищо да направи. Освен да премине и през това изпитание по възможно най-добрия начин.

Няколко пъти видя Том отдалеч, винаги в компанията на колегите му. Устата му бе здраво стисната, изражението на лицето му — сериозно, но беше така неустойимо красив, че Мона я мушкаше с лакът в ребрата, посочваше го (като че ли Кейт можеше да пропусне да го забележи) и въздишаше с копнеж по него. Но въздишаше само Мона, защото Кейт отказваше да въздиша по когото и да било.

Въпреки малката ѝ реч, с която той така лесно се бе съгласил, беше прекарал и нощта в четвъртък на дивана ѝ. Защо? Защото, след като заведоха Бен на училище в четвъртък сутрин и той я закара до работното ѝ място — от застрахователната компания щяха да ѝ докарат кола под наем по-късно там — той каза нещо, което ѝ подейства като ток.

— Днес трябва да бъдеш изключително внимателна. — Тъкмо пътуваха по моста над града, Том я погледна и наруши неловката тишина, възцарила се в колата след слизането на Бен. — Вчера следобед открихме два обгорени трупа в запалена кола. Изглежда, че телата са на шофьорите, които е трябвало да измъкнат Родригес и приятелчетата му от затвора. Обаче Родригес и другите са били мъртви, когато тези двамата са били убити. Което означава, че онзи, който ги е убил, е на свобода. А като се има предвид лошият ти късмет напоследък... — В гласа му се долавяше сарказъм. — Мисля, че и ти можеш да бъдеш навестена от този човек. Така че, вземи предпазни мерки. Например, не прекосявай сама тъмния гараж. И въобще, не бъди сама. Точка.

Като осмисли думите му, кръвта на Кейт замръзна във вените ѝ.

„Марио.“

Мотив, метод, възможност. Това бяха трите условия за успех при искането на присъда за случай на убийство. Както ѝ бе добре известно, Марио бе на свобода вчера следобед, което означаваше — в зависимост от точния час на смъртта — че е потенциален извършител. Със сигурност имаше мотив. Когато ставаше въпрос за насилие, Марио

беше способен на всичко. Агресивността му минаваше всякакви граници.

Но не можеше да каже на Том за Марио. Нито дума, нито сричка дори. Рискът беше прекалено голям.

И тогава ѝ хрумна нещо неочаквано. Щом всичките ѝ приятели от детството бяха мъртви и единствен Марио знаеше, че е била там, когато е умрял Дейвид Брейди, то тя беше единствената, която знаеше същото за него. А по онова време той беше на осемнайсет и вече можеше да бъде съден като възрастен. И въпреки отричанията му, най-вероятно той бе натиснал спуська. Тя също така знаеше, че той бе застрелял Родригес. И бе взел участие в опита за бягство, при който съдията Моран бе изгубил живота си.

Тя бе по-голяма опасност за него, отколкото той — за нея.

И той го знаеше. Тя не беше глупава.

Ако Марио избиваше свидетелите на престъпленията си, тя вероятно бе на първо място в списъка му. При тази мисъл ѝ се зави свят от страх.

— Защо не ми каза това снощи? — запита го, когато възвърна способността си да говори.

— Нямаше смисъл да те тревожа. Бях там и ти беше в безопасност. Днес е вече различна история.

„О, да. Определено.“ Опита се да направи физическите си реакции незабележими, да не му покаже, че изведнъж е изпитала необходимост да диша дълбоко и че се опитва да нормализира биенето на сърцето си.

След като тя не му отговори, той я погледна остро и продължи:

— Виж, обадих се на някои свои приятели. До довечера всички ключалки ще бъдат сменени и ще бъде инсталирана алармена система. Но нали знаеш, няма защита от собствената ни глупост. Ако нещо те поставя в опасност, трябва да ми кажеш, преди някой от вас двамата с Бен да е намерил смъртта си.

„О, Господи!“ Това бе най-лошият ѝ страх и сега, след като той го изказа с думи, я изпълни цялата. Ако Марио дойдеше за нея и Бен беше наоколо, дали щеше да го остави жив? Не трябваше дори да се замисля, за да стигне до отговора. Не беше вероятно.

Трябваше ли да разкаже всичко на Том и така да се погрижи поне Бен да остане жив и невредим?

Или трябваше да измисли някакво алтернативно решение? И да напусне работа, да грабне Бен и да бяга? Но ѝ бяха останали шест долара до понеделник — не, чакай, и те бяха изчезнали заедно с куфарчето ѝ; бяха ѝ останали само стотинките, които държах в буркан в кухнята. А те нямаше да са достатъчно, докато си намери нова работа. И място, където да живеят.

Марио можеше да дойде сам, а можеше и да изпрати някого. Но като се имаше предвид колко много знае тя за него, най-вероятно беше да дойде сам. Вече никога нямаше да се чувства в безопасност у дома си. И винаги щеше да се оглежда страхливо през рамо.

„Винаги“ бе прекалено голям риск. Можеше ли да го поеме?

Можеше да се погрижи за безопасността на Бен, докато се опитва да се справи с Марио.

Том отново я погледна. Очевидно чакаше отговора ѝ.

— Непрекъснато ти повтарям, че няма нищо — каза Кейт.

— Да, непрекъснато го повтаряш — съгласи се Том, но като че ли не ѝ вярваше. Тя нямаше сърце да го убеждава. Беше ѝ омръзнало да изрича лъжи.

Вече бяха прекосили моста и се намираха в гъсто население и шумен район около Чайнатаун. Докато гледаше задръстените от тълпите улици, Кейт взе решение.

Играта между нея и Марио се беше променила. Изведнъж вече се играеше под надслов: „Победителят взема всичко.“

И тя щеше да спечели. Заради Бен.

Трябваше първо — докато направи новите си планове — да се погрижи за безопасността на Бен. Макар Том да представляваше друг вид заплаха и за двамата, щеше да постъпи умно, ако му позволеше да ги защити.

— Знаеш ли, изплаши ме до смърт. — Размърда се неспокойно на седалката и го погледна. — Наистина ли мислиш, че двамата с Бен сме в опасност?

Той зави наляво и пое по „Джунипер“. Бяха почти стигнали. Небостъргачите образуваха каньон, който се затваряше над главите им. Статуята на Били Пен, поставена на върха на сградата на общината, се виждаше в отвора между две сгради.

— Предполагам, че ти знаеш отговора по-добре от мен.

— Не искам да споря с теб... Ще те помоля за услуга.

— Каква?

— Мислиш ли, че тази нощ можеш пак да спиш у дома?

Той сви устни. Погледът, който й хвърли, беше непроницаем.

— Да.

— Но без... без... — Макар да бе глупаво, не можеше да изрече думите.

— Без целувки! — изкриви устни той. — Не се тревожи. Няма да те докосна отново. И двамата сме съгласни, че онова беше грешка. Но ще прекарам нощта при вас, за да съм сигурен, че сте в безопасност, докато хванем онези момчета.

Заболя я, че описа целувката им като грешка. Макар че беше.

— Благодаря. Оценявам го. Разбираш, че не става въпрос за теб. В момента не мога да се впусна в емоционална връзка.

— Няма проблеми. — Гласът му бе сух.

Когато Том я остави пред офиса ѝ, планът вече се бе родил в главата ѝ. Първо трябваше да уреди Бен да прекара петъчната нощ у семейство Пери. Второ, трябваше да каже на Том, че ще бъдат извън града. После, скрила сина си на безопасно място и без Том да ѝ се пречка наоколо, щеше да се изправи срещу Марио. Хрумна ѝ, че тъй като мобилният ѝ телефон беше у Марио, можеше да използва това като претекст да се свърже с него. Щяха да си уредят среща в дома ѝ, уж за да поговорят, и ако Марио дойдеше — а тя смяташе, че има голяма вероятност да дойде, тъй като очевидно искаше нещо от нея — тя щеше да го застреля и да заяви, че е било самозащита. Според закона, щом е бил в къщата ѝ при дръпването на спусъка, тя нямаше да бъде обвинена.

И проблемът щеше да е решен.

Решението беше ужасяващо и тя, като уважаваща себе си майка и прокурор, никак не искаше да го осъществи. Но сега, когато вече бе разбрала, че наистина се бори за собствения си живот, както и за този на сина си, усещаше отново онази твърдост, която я беше съпътствала през детството ѝ.

Беше готова да направи всичко необходимо.

Ето защо в петък беше сама във взетата под наем кола, когато спря на алеята пред къщата. Том мислеше, че ще вземе Бен от дома на семейство Пери и двамата ще нощуват в хотел близо до Лонгууд Гардънс, бившето имение на дъо Понт в Брендуайн Вели, което

привличаше много туристи по това време на годината. Ако планът ѝ се осъществеше без никакви проблеми, щеше да обясни на Том, че е променила решението си, защото ѝ се е приискало да остане сама през нощта и да се отпусне. Том вероятно щеше да има своите подозрения — което не бе нещо ново — но когато Марио бъдеше мъртъв, никой нямаше да научи каквото и да било. И вече нищо нямаше да заплашва нито нея, нито Бен.

Щяха да са в безопасност завинаги. И да продължат живота си, като че ли този кошмар никога не се е случвал.

Трябваше само да убие човек.

Въпреки твърдата ѝ решимост да се погрижи за проблема, от тази мисъл ѝ прилоша.

Вчера беше оставила съобщение на мобилния си телефон: „Обади ми се.“ Беше измислила просто обяснение, ако телефонът ѝ попаднеше в ръцете на полицията. Щеше да каже, че е помолила непознатия да ѝ върне вещите. Но когато Марио ѝ се обади в отговор на съобщението ѝ, тя му каза за желанието си двамата да се срещнат в дома ѝ в петък вечер. Той се беше съгласил.

Когато затвори, през главата ѝ мина мисълта, че е излъгала Марио, за да го убие. Прилоша ѝ. Но виждаше нещата така — или Марио, или тя и Бен.

Бен наклони везните.

Тъй като нямаше особена причина да бърза, беше седем часът, когато колата ѝ спря на алеята. Дистанционното за вратата на гаража беше изгубено за нея, както и всичко останало, което беше в „Камри“-то ѝ, но благодарение на връзките на Том, имаше съвсем ново в комплект с нова врата на гаража, чието отваряне включваше осветлението. Още не беше виждала сметката, а и това бе нещо, за което предпочиташе да не мисли сега. Проблемът с парите едва ли бе на дневен ред в този момент.

Вече беше съвсем тъмно, когато натисна бутона за отварянето на вратата. Единствено луната, надвиснала ниско над хоризонта, излъчваше бледа светлина. От изток духаше лек ветрец и дърветата хвърляха танцуващи сенки по къщата и двора. В дневната светеше лампа — беше я оставила нарочно тази сутрин — и мекото жълто пламъче, което се виждаше през завесите, трябваше да я успокои.

Но не я успокояваше. Беше прекалено нервна.

„Тази вечер ще убия човек.“

Стомахът ѝ се сви.

„Може би Марио няма да дойде.“ Тази мисъл, изпълнена с надежда, се прокрадна в мозъка ѝ, последвана от друга, пълна с отчаяние: „Но ако не дойде, ще трябва да живея в страх.“

Кое беше по-лошо?

Не разполагаше с отговор на този въпрос. Но имаше пистолет, който лежеше на седалката до нея. В случай на изненада например ако Марио неочаквано скочеше върху нея, щеше да бъде готова.

Обаче от него нямаше и следа вече почти два дни.

Но въпреки това сърцето ѝ биеше тежко, когато вратата на гаража най-после се вдигна догоре. Предвид новите ключалки и алармената система, едва ли бе възможно Марио да е вече в къщата и да я чака. Но се чувстваше уязвима, докато седеше в колата си на алеята, чувстваше се пак така уязвима и сега, докато седеше в колата в гаража и чакаше вратата да се спусне до пода, за да излезе. Предполагаше, че щом вратата на гаража е затворена, ще бъде в относителна безопасност. Щеше да има достатъчно време да влезе и да се приготви. Смелостта ѝ се върна.

Ако Марио въобще дойдеше.

Бе така заета да гледа в огледалото за обратно виждане, в случай че някой — Марио — се шмугне под затварящата се врата, че го забеляза в последния момент.

Марио. Той вече беше в гаража.

ГЛАВА 23

Като го видя, Кейт ахна. Очите ѝ се ококориха широко от шока. Ръцете ѝ стиснаха кормилото с всички сили. Сърцето ѝ заплашваше да изхвъркне от гърдите. Марио стоеше в левия ъгъл до вратата, отчасти скрит от кутии с чинии и прибори и други неща, които още не беше разопаковала. Виждаше го само от кръста нагоре и от коленете надолу, но от това, което виждаше, заключи, че е седнал с разкрачени крака и е отпуснал глава на рамото си.

И освен ако зрението не ѝ играеше лоша шега, в средата на челото му имаше дупка от куршум.

Беше почти сто процента сигурна, че е мъртъв.

Убит.

„О, Господи. О, Господи. О, Господи.“

Ужасът, като леденостудена вода, изпълни вените ѝ. В същото време ѝ хрумна, че щом Марио беше мъртъв, някой го беше убил и вероятно беше все още в гаража. Задушаваше се от страх, сърцето ѝ галопираше, пулсът ѝ препускаше. Тя се огледа диво наоколо, а после се увери, че колата е още заключена и че никой друг не се крие в сенките. В същото време натискаше като обезумяла бутона на дистанционното, за да се вдигне вратата и тя да може да изчезне далеч оттук. Страхуваше се, че куршумът ще я прониза всяка секунда.

Очите на Марио бяха отворени. Устата — също. Лицето му беше отпуснато. Дупката беше с големината на монета, краищата ѝ бяха обгорени. Нямаше много кръв. Успя да забележи всичко това, хвърляйки няколко погледа нататък, докато чакаше вратата на гаража да се отвори — което стана толкова шумно, че можеше да събуди и мъртвите.

„Обади се на 911! Обади се на Том.“

Беше си купила нов мобилен телефон вчера, за което беше много благодарна сега. Какъв беше номерът на Том? Не знаеше, но, слава Богу, той беше записан в телефона ѝ.

Натисна бутона, докато в същото време даде колата на заден ход, управлявайки я с едната си ръка. Чакаше вратата на гаража да се вдигне достатъчно, за да може „Хондата“ да се шмугне отдолу. Вратата продължаваше да се вдига, телефонът в другия край на линията започна да звъни, тя се вслушваше и в двата шума, гледаше с ужас Марио, оглеждаше се наоколо и накрая разбра колко уязвима е всъщност. Така, в гаража, беше като животно в капан. Не можеше да се измъкне, докато отворът не станеше достатъчно голям. А всеки можеше да влезе.

По кожата ѝ полазиха студени тръпки.

— Том Брага.

Гласът на Том бе най-приятната музика за ушите ѝ.

— Том, трябва да дойдеш. — Докато изговаряше думите, се питаше какво ще му каже. Трябваше да твърди, че този мъж тук, в гаража ѝ, е непознат за нея. Името на Марио трябваше да остане в тайна.

— Кейт? Какво е станало?

— Има труп в гаража ми. Побързай, моля те.

— Какво? Исусе Христе! Има ли някой друг там? В опасност ли си? — Тонът му бе остър, настоятелен.

— Не... мисля. — Вратата на гаража най-после се вдигна достатъчно, та „Хонда“-та да се промуши отдолу. Тя натисна педала на газта и се стрелна назад, излезе на алеята и пое към улицата. Мракът погълна колата като гигантска уста. — Не знам. Но вече съм вън от гаража.

Той изруга тихо. Отговори нещо на някого, но тя не можа да чуе точно какво, защото сърцето ѝ биеше тежко и дишането ѝ беше шумно. Пое обратно по пътя, по който беше дошла.

Трепереше от главата до петите. Единствената мисъл в главата ѝ беше да се отдалечи възможно най-бързо и най-далече.

— Кейт! — Тонът му подсказваше, че е извикал името ѝ повече от веднъж, без да получи отговор.

— Тук съм.

— Наблизо до теб има патрулна кола. Ще бъда в дома ти след няколко минути. На път съм.

— Добре. — Кейт бе стигнала до знака „Стоп“ в началото на улицата и натискаше спирачките, когато чу сирената. Тя се

приближаваше бързо и скоро Кейт видя и въртящата се лампа на покрива на колата. — Виждам я.

— Това е добре. — Каза нещо неразбрано на този, който бе с него, но Кейт вече виждаше цялата полицейска кола, която се приближаваше бързо към нея. Тя се успокои, пулсът и дишането ѝ се нормализираха, защото ѝ се струваше, че е в безопасност.

Щом Марио беше мъртъв...

Мисълта остана недовършена, защото Том проговори отново.

— Чувам сирената по телефона. Добре ли си?

Тя все още беше пред знака „Стоп“, чакаше и гледаше как полицейската кола се приближава стремглаво. После тя мина покрай нея и Кейт разбра, че невинен човек ще я последва до къщата ѝ, ще отвори вратата на гаража и ще пусне полицаите вътре, ще отговори на въпросите им...

Да, тя беше невинна. Поне за това. Не беше убила Марио.

— Кейт? — Тонът на Том бе още по-настоятелен. — Добре ли си? А Бен?

— Да, да. Добре съм. А Бен не е с мен. Току-що се прибрах и... Този човек... някой го е застрелял в главата. О, мили Боже!

Патрулната кола се приближаваше към къщата ѝ. В далечината се виждаха още фарове, които се приближаваха към нея.

— Ще бъда при теб след около петнайсет минути — каза Том. След това последва пауза. Чуваше някой да говори на заден фон. — Обадиха ни се колегите, които току-що са спрели пред къщата ти. Ти там ли си?

— Аз съм в началото на улицата. — Всъщност беше влязла в алеята на един от съседите си, за да може да обърне и да се върне. Тук-там се появяваха кръгчета светлина, образуващи се от отварянето на входните врати на съседите. Доста хора излязоха, за да видят какво става. — Виждам ги. Кажете им, че отивам.

Отново го чу да разговаря с някого другого. Патрулната кола бе спряла на алеята ѝ и полицаите бяха слезли. Кейт спря зад нея и присви очи, за да ги предпази от силната светлина на въртящата се лампа. В този момент в началото на улицата се появи втора патрулна кола и започна бързо да се приближава.

— Това зад тях на алеята си ти, нали? — каза Том. — Докладваха ни, че току-що е спряла червена кола.

— Да, аз съм — каза Кейт и си пое дълбоко дъх, докато гледаше униформените полицаи да се приближават към нея. Умът ѝ препускаше трескаво, премисляше плюсовете и минусите на историята, която се готвеше да им разкаже. — Сега ще затворя, за да говоря с тях. Побързай, моля те.

Сложи край на връзката, изгаси двигателя и слезе от колата, за да говори с полицаите.

Разследването не беше възложено на него и Фиш, което го устройваше прекрасно. Вече познаваше Кейт достатъчно добре и не можеше да вярва на всичко, което му кажеше. Но запази мнението си за себе си и остави детективите, поели случая, Джеф Кършоф и Тим Стоун, да водят разпита. Беше се подпрял с рамо на стената на дневната, за да не се пречка. Гледаше и слушаше Кършоф, който бе млад и не бе трудно да бъде заслепен, да пита за втори път Кейт как е открила тялото.

Все още облечена в консервативния тъмносин костюм с пола, който бе носила на работа — той знаеше, защото я бе завел до офиса ѝ — тя седна на дивана, притиснала стройните си колене плътно едно до друго и прибрала длани в скута си, наведена леко към Кършоф. Косата ѝ бе прибрана в хлабав кок на тила и разкриваше фините кости и красивите черти на лицето ѝ, огромните ѝ сини очи бяха ококорени и фокусирани в Кършоф. Тя бе сексапилна, уязвима и олицетворение на самата невинност. Кършоф нямаше никакъв шанс. Той кимаше съчувствено и попиваше всяка излязла от розовите ѝ устни дума. Бележникът лежеше забравен в скута му. Той бе така убеден, че си има работа с невинна жертва, че дори не си правеше труда да записва, за да може по-късно да провери историята ѝ.

Том, от друга страна, си правеше съвсем различно заключение.

Тези трепкащи мигли, бързите коси погледи надолу, здраво стиснатите длани — беше виждал всичко това и преди.

Красивата прокурорка лъжеше безсрамно.

А най-лошо беше, че той нямаше абсолютно никакво намерение да я издаде.

Накрая не можеше да понесе повече. Изправи гръб и тръгна към нея.

— Свободна ли е вече? — Въпросът бе отправен към Кършоф. Кейт бе прекъсната наред изречението, но Том не даваше и пукната пара. Кършоф, седнал в края на златистия стол, вдигна изненадан поглед към него, но изненадата бързо бе заменена от уважение, когато видя, че към него се обръща детективът ветеран от отдел „Убийства“.

— Да — каза и погледна Кейт. — Съжалявам, че ви задържах толкова дълго.

— Няма нищо — усмихна му се тя. Смела усмивка, която накара Кършоф буквално да се разтопи. Тя се изправи. — Ако мога да отговоря и на други въпроси...

— Ще ви уведомя — обеща Кършоф, също стана от стола и й се усмихна.

Том едва се сдържа да не извие очи към тавана.

Кейт тръгна към него, но без да го поглежда. В гаража все още бяха лекарят и специалистите по вземане на отпечатьци, а зад него блестяха светкавиците на фотоапарата, с който заснемаха сцената и всички помещения в къщата. Вече я бяха претърсили от пода до тавана. Минаваше десет часът.

— Пригответи си една чанта багаж — каза той тихо. — Ще те заведа у дома.

Тя спря и го погледна мълчаливо, с огромна изненада.

— Да не би да предпочиташ да останеш тук?

Тя поклати глава.

— Имаш ли по-добри предложения?

Тя отново поклати глава.

Кършоф ги заобиколи, хвърли им любопитен поглед, но побърза да погледне встрани, когато Том го изгледа най-спокойно. Кейт вече се качваше по стълбите, вероятно отиваше да си стегне багажа.

Том се прокле трижди какъв глупак е, докато я гледаше да се отдалечава. Поне Фиш, с чиято кола бяха дошли, вече си беше тръгнал. В противен случай, щеше да му проглуши ушите. Щяха да бъдат думи на здравия разум и истина, която той не искаше да чуе.

Той стоеше до вратата между кухнята и гаража и разговаряше с Лали Кохън от медицинския отдел, когато Кейт се приближи тихо зад него и докосна ръката му през черното вълнено сако. Облечен в сиви панталони, бяла риза и черна вратовръзка (имаше само една, която не

бе червена), той бе с достатъчно добър външен вид да отиде на работа, две погребения и отново на работа.

— Готова ли си? — запита я през рамо.

— Да.

Той кимна за довиждане на Лали и се обърна към Кейт. До нея, на пода, стоеше малък черен куфар. Вдигна го — не беше тежък — и тръгна към входната врата, а тя вървеше след него. Като стигна до вратата, той я отвори и я задържа, за да мине тя. И през цялото време се самообвиняваше наум, че е глупак.

Очевидно, че и той не можеше да устои на красива русокоса жена.

— Ще трябва да вземем твоята кола — каза, когато бяха вече навън. — Докара ме Фиш.

Тя кимна, спря за миг на верандата и се огледа. Жълтата полицейска лента ограждаше къщата, но още не бе стигнала до алеята, която бе пълна с автомобили. Най-отпред се виждаше патрулна кола. Бялата каравана на медицинския отдел бе спряла зад „Хонда“-та на Кейт в очакване тялото да бъде освободено. Още две патрулни коли, „Форд“-ът на Кършоф и Стоун и още няколко служебни автомобили заемаха и двете страни на улицата пред къщата ѝ. По-рано сред тях имаше и линейка, но тя отдавна си беше отишла, тъй като нямаха нужда от нея.

Мъжът в гаража определено беше мъртъв.

— Колко, мислиш, още ще бъдат тук? — запита Кейт през рамо и слезе от верандата.

— Още няколко часа. Вероятно ще можеш да се върнеш утре вечер, ако искаш.

Последва я по алеята, отвори ѝ вратата и хвърли куфара ѝ на задната седалка. След това заобиколи колата, за да седне зад кормилото. Нощта беше ясна. Луната над главите им приличаше на топче за пинг-понг. Вятърът духаше в лицето му, изненадващо студен.

Знаеше, че онова, което се кани да направи — да заведе Кейт в дома си — вероятно е най-глупавата постъпка в живота му. А най-тъжното бе, че знаеше, че щеше да го направи, независимо от всичко.

Влезе в колата.

— Ключовете?

Тя му ги подаде, без нищо да каже, и той запали двигателя. Наложил се да мине през тревата, за да изкара колата на уличното платно. Никой не проговори, докато не излязоха от квартала.

— И така — каза Том, когато бяха вече на магистралата.

— Този ли беше мъжът, откраднал колата ти?

Беше я чул да го казва на Кършоф.

— Така мисля.

— Кой го е застрелял, според теб?

— Нямам представа.

— Сигурно много си се уплашила, като си видяла трупа в гаража си.

— Да.

— Мислех, че си извън града. Канехте се да ходите в Лонгууд Гардънс, нали?

— Промених решението си.

— И остави Бен у семейство Пери, за да прекараш нощта сама в дома си.

— Точно така.

— Поправи ме, ако греша, но нали едва снощи спях на дивана в дневната ти, по твоя молба, защото се страхуваше до смърт? — В (очевидно напразен) опит да избегне споровете относно естеството на отношенията им, той бе отишъл в дома ѝ чак в единайсет часа, за да е сигурен, че си е легнала. Дотогава пред дома ѝ дежури Ханк Нокс.

— Тревожех се за Бен. — Тонът ѝ беше рязък. Заради яркото осветление на магистралата, в колата бе светло като ден. Тя беше бледа — може би беше от осветлението — а очите ѝ бяха странно хлътнали. Но устните ѝ бяха здраво стиснати, а очите ѝ хвърляха гневни искри.

— Не за себе си.

— Точно така.

Той осмисли казаното и ѝ хвърли кос поглед.

— Помниш ли какво ти казах онзи ден в офиса ти?

— Кой ден?

— Онзи, в който се ядоса, че подарих топка на Бен.

— Искаш да кажеш, денят, в който ме изигра да взема топката от ръцете ти, за да провериш дали си служа с лявата или с дясната ръка?

— Точно така. Казах ти, че не умееш да лъжеш, защото лицето ти всеки път те издава. Това все още е вярно.

Тя изправи рязко гръб. Брадичката ѝ трепереше. Очите ѝ мятаха огнени мълнии.

— Достатъчно. Дойде ми до гуша да бъда разпитвана, разпитвана и разпитвана всяка минута, в която съм с теб. Обърни веднага колата и...

— Забрави — прекъсна той гневната ѝ тирада. — Няма да стане, Катрина Дон Комински.

Това я накара да млъкне. Седеше и го гледаше с отворена уста, сякаш ѝ беше залепил плесница.

Мина цяла минута, преди да успее да каже нещо.

— Разследвал си ме.

— Аз съм следовател. Такава ми е работата.

— И беше ли забавно? Да се ровиш в живота ми, искам да кажа?

— Не беше забавно. Но беше необходимо. — Изходът от магистралата, по който трябваше да поеме — изходът Фицуотър — приближаваше стремително вляво. Смени платната, за да се подготви.

— Значи знаеш всичко за мен, а?

Горчивината в гласа ѝ му подсказа колко дълбоки са белезите от миналото ѝ — толкова дълбоки, че правеше всичко възможно да прикрие дори намека за тъга. Почти съжали, че е повдигнал въпроса.

Почти. Но ако щеше да се влюби в жена, която лъжеше почти толкова лесно, колкото и дишаше, първо трябваше да открие поне няколко зрънца истина.

— Знам много. Знам, че си имала много тежко детство и че оттогава полагаш извънредни усилия да осигуриш добър живот за Бен. Всъщност възхищавам се на работата, която си свършила. Вече бяха на рампата и пътуваха към изхода Фицуотър. Той живееше само на няколко пресечки оттук. Погледна я и каза вече по-нежно: — Защо ти не ми разкажеш останалото?

Тя му отвърна с гневен поглед.

— Ти какво? Да не би да си доброто ченге — нищо, че го няма лошото?

Той пое по изхода Фицуотър.

— Сега не съм ченге, Кейт. Просто те моля.

— О, така ли! Опитваш се да ме хванеш в лъжа още откакто дойде в офиса ми с партньора си. Беше в съдебната зала в онзи ден. И видя всичко. Как въобще можеш да си помислиш, че имам нещо общо?

— Не мисля, че имаш нещо общо с онова. — Обърна и влезе в Седма улица. Домът му — последната от трите долепени една до друга къщи, известни като Триединството (както при Отца, Сина и Светия дух) — беше малко по-нататък. Много близо до Италианския пазар, тази Мека на италианската храна, която се простираше в разстояние на три пресечки по Девета улица, винаги така оживена, както и в момента. Колите трополяха по паважа, който някога сигурно бе най-доброто пътно покритие, но сега беше груба неравна настилка, от която дори тук-там липсваха павеа. Туристите вървяха по неравните тротоари по двойки и на малки групички дълго след като бе минало полунощ. Имаше улични лампи по ъглите, но повечето от тях бяха със счупени крушки или въобще без такива. Паркирането можеше да бъде проблем. Престъпленията — също. Архитектурата далеч не беше вдъхновяваща — стари триетажни тухлени сгради, всяка абсолютно същата като предходната; бетонни стъпала, водещи към врати от алуминиева дограма; ръждясали метални тенти над тесни входни стъпала.

С други думи: „Дом, сладък дом.“

— Какъв е смисълът на всичко това, тогава?

— Мисля, че все пак има нещо. Лъжеш за нещо, уплашена си от нещо, а в живота ти се появяват прекалено много лоши момчета, за да е просто съвпадение. И особено трупът на Марио тази вечер... — Хвърли ѝ бърз преценяващ поглед точно когато пред тях вдясно се появи неговото място за паркиране, пазено от знака „Полиция“. Беше поставен, за да защити пространството му от туристите. Той спря, слезе, взе знака, постави го на тротоара и влезе обратно в колата. Тя продължаваше да седи, скръстила ръце на гърди и с вид на силно разгневен човек. Той самият беше ядосан и за всичко бе виновна тя. Или, за да бъдем по-точни, неговата реакция на думите ѝ.

— Върви по дяволите! — процеди тя през зъби, докато той паркираше колата на отреденото място. — Остави ключовете на таблото. Ще тръгна веднага след като слезеш.

— О, така ли? — Той изключи от скорост, изгаси двигателя, извади ключовете от таблото и ѝ ги подаде, което изглежда я ядоса най-много от всичко. — Къде ще отидеш? Кое е това място, където ще имаш полицейска защита? Защото — не че искам да те тревожа — но някой е убил онзи мъж в гаража ти.

Той слезе от колата. Тя все още не беше помръднала, когато той заобиколи колата и ѝ отвори вратата. Тя слезе, без да каже и дума. Той взе куфара ѝ, пъкна табелата под мишница, тя натисна бутона за заключване на вратите и се заизкачваха по тесните стъпала, водещи към входната му врата.

Той отстъпи встрани, за да влезе първо тя. Докато остави табелата и заключи вратата, тя вече беше в дневната, която той — защото тя беше в нея — видя с нови очи.

И потрепери.

За разлика от нея, той не се беше опитал да създаде дом. Това беше просто мястото, където спеше, където понякога гледаше спортните предавания по телевизията, переше дрехите си и си приготвяше храна, когато не ядеше навън. Повечето време прекарваше вън от дома си. Стаята беше просторна, правоъгълна, украсената с дърворезба. Махагонова камина заемаше цяла една стена, а над нея имаше вградено огледало. Диванът беше стар и скърцащ, голям и удобен, но не и нещо, което привлича погледите. Нямаше два еднакви стола. Двете маси също бяха различни. Подът беше застлан с рогозка, а мебелировката се завършваше от две настолни лампи. Плазменият телевизор заемаше гордо един от ъглите. Малкото семейни снимки, поставени в рамки, бяха подредени на лавицата над камината. Беше дело на майка му, която често се оплакваше, че той няма никакво усещане за красота, и предлагаше да внесе такава в дома му.

Кейт стоеше близо до камината и се оглеждаше. Той мина покрай нея и влезе в трапезарията, остави куфара ѝ в подножието на стълбите, след което отиде в кухнята, отвори вратата на хладилника и извади студена бира.

— Гладна ли си? — извика и отвори бирата. — Или искаш да пийнеш нещо?

— Не, нищо! — извика тя в отговор.

Той отпи дълбока глътка и тръгна обратно към дневната. Присъствието ѝ в дома му го караше да се чувства неудобно. Както когато пътуваш в неизвестна посока.

И когато стигна до прага на дневната и видя, че взема снимките от камината и ги разглежда, спря рязко и смръщи вежди.

— Искаш ли да ми разкажеш нещо за по-младите си години? — Той отпи втора глътка от бирата, а тя се обърна и втренчи в него

огромните си сини очи. — Защото не искам да те разследвам — ще отнеме време. Много по-лесно е ти да ми разкажеш.

Видя как раменете ѝ се стегнаха.

— Откраднах нещо дребно от един магазин. И ме хванаха. И откраднах двайсет долара от едно от приемните семейства, с които съм живяла. И тогава ме заловиха. Ударих едно момче по главата с бутилка от газирана вода. И за това прекарах три месеца в изправителен дом.

Гледаше го предизвикателно. Той пак отпи от бирата.

— Това е било в Балтимор — каза той. Не беше въпрос, защото знаеше, че е прав. — Защо и как така се озова в Атлантик сити?

Чертите на лицето ѝ станаха твърди. Очите ѝ потъмняха. Тя стисна устни. И той разбра, че е стигнал до нещо.

— Знаеш ли какво? — каза тя. — Няма да отговарям повече на въпросите ти. Твой ред е. За теб знам само, че си детектив от отдел „Убийства“, че имаш брат и си страшно подозрителен по природа. Имаш ли и друго семейство?

Той изпи бирата и изхвърли кутийката в почти пълното кошче за отпадъци, поставено в ъгъла. Подпря рамо на рамката на вратата и я изгледа замислено. Тя беше може би на три метра от него. Стоеше пред камината и изглеждаше абсолютно великолепно. Няколко кичура коса се бяха изплъзнали от кока ѝ и обрамчваха лицето ѝ, а строгият делови костюм — каква ирония — само подчертаваше женствените извивки на стройното ѝ тяло.

Смяната на темата бе неговото оръжие — доведено до съвършенство.

Но този път реши да удовлетвори любопитството ѝ.

— Имам майка, три омъжени сестри, брат ми, който също е женен, и толкова много племенници, че съм им изгубил бройката. Всички те живеят във Филадельфия, така че се виждаме често. Всъщност майка ми дава обяд всяка неделя и се опитва да ни придумва да присъстваме всички, но аз пропуснах няколкото последни събирания.

Лицето ѝ бе омекнало — като че ли разнежено от идеята за семейство.

— Защо?

Той сви рамене. Ако споделеше истинската причина, щеше да стъпи на хлъзгава почва.

— Бях прекалено зает.

— Ти по-голям или по-малък си от сестрите си и брат си?

— Аз съм най-големият.

Устните ѝ се извиха в лека усмивка.

— Трябваше да се досетя.

— Защо?

— Защото обичаш да командваш и да контролираш.

— О, така ли?

Тя разглеждаше снимките. Не отговори. Той се опита да си спомни чии снимки бяха подредени там горе, но не успя.

— Всичките тези хора твоето семейство ли са? — посочи тя редицата снимки.

— Повечето, да.

— Този тук племенник ли ти е? — Вдигна снимката така, че той да може да я види. На нея се виждаше пълничко момченце в кадифен гащеризон. Седеше на една от онези цветни кутии, върху които фотографите поставят децата. В ръката си държеше играчка, представляваща гърмяща змия на райета. Очите му бяха големи и кафяви, косата — гъста и черна. Усмиваше се широко и разкриваше две липсващи зъбчета.

Сърцето на Том се сви.

— Не. — Думите заседнаха в гърлото му. Глупаво, да, но все още му беше трудно да говори за това след всичките тези години. — Това е синът ми.

Тя ококори очи.

— Синът ти?

— Загина заедно с майка си — бившата ми съпруга — при злополука с лодка, малко след като бе направена тази снимка. Джош — казваше се Джошуа — беше само на десет месеца.

— О, мили Боже! — Кейт го гледа втренчено няколко секунди, после остави снимката обратно върху камината и тръгна към него. — Толкова съжалявам! Нямах представа.

Тя го погали нежно по ръката, а той се изправи. Въпреки че бе минало време, усещаше буцата, заседнала в гърлото си, и стягането на гърдите.

Болката бе по-слаба. Много по-слаба. Но все пак бе там, в сърцето му. И той вече бе сигурен, че никога няма да си отиде.

— Случи се преди единайсет години. — Очите ѝ бяха пълни със съчувствие. Опита се да запази гласа си спокоен, да омаловажи станалото, защото, както бе научил през годините, не му беше необходимо съчувствието на хората. — Двамата с Мишел точно се бяхме развели официално две седмици преди това. Тя и Джош бяха на разходка с лодка по река Делауеър с новия ѝ приятел. Блъснала ги друга лодка. Всички били пили повече от необходимото. Никой не носел спасителна жилетка. Не че това щеше да спаси Джош. Той умрял още при удара.

Простото изреждане на фактите не даваше представа за агонията от загубата на сина, за мъката, преживяна на погребението, и за кошмарите, от които бе страдал години след това, представяйки си телцето на невръстното си дете, заровено в студената земя. Нищо не можеше да опише ада, в който бе потънал. И от който бе излязъл с огромни усилия — болезнен ден след болезнен ден.

— Това е толкова... тъжно. — Мъката в гласа ѝ накара сърцето му отново да натежи. Държеше го за ръкава на сакото, пръстите ѝ изглеждаха неестествено бледи. Устните ѝ бяха полуотворени, а очите ѝ бяха като огромни сини басейни, пълни със съчувствие. Беше така близо до него, че долавяше аромата на шампоана ѝ. — Това трябва да е разбило сърцето ти.

Да. Точно това се беше случило — сърцето му беше разбито. А болката бе толкова силна, че никога не би рискувал да преживее подобно нещо отново.

— Оцелях.

— Наистина много, много съжалявам, Том.

Не грешеше — в очите ѝ, вдигнати към него, блестяха сълзи. Стомахът му се сви. Докато я гледаше, сълзите се търкулнаха мълчаливо по бузите ѝ.

— Плачеш ли, по дяволите? — Гласът му беше неочаквано остър. — За мен?

Тя вирна предизвикателно брадичка.

— Да. Има ли някаква причина да не плача?

Това бе повече, отколкото можеше да понесе. Болката за него, изписана на лицето ѝ, го разкъсваше. Прегърна я през раменете и я притисна силно към себе си.

Тя не се съпротивлява. Буквално се разтопи в прегръдките му. А той усещаше топлината на тялото ѝ с всеки свой нерв.

Очите им се срещнаха. Нейните бяха присвити и пълни със сълзи.

Беше грешка, той го знаеше и въпреки това, я допусна.

Покри устните ѝ със своите.

ГЛАВА 24

Устата му беше гореща и жадна, настоятелна и с вкус на бира. Допирът разгоря огън в нея. Тя обгърна врата му с ръце, затвори пълните си със сълзи очи и го целуна със същата пламенна настоятелност, с която я завладяваше той. Той притисна гърба ѝ към стената, тялото му я покри, а ръката му намери гърдата ѝ през бялата блуза. Дланта му бе голяма, твърда и уверена. Кейт нададе тих стон и изви гръб в дъга, притисна се в него.

Том извади блузата ѝ от полата и плъзна длан под нея. Тя беше топла, леко загрубяла. Ласката ѝ накара сърцето ѝ да забие тежко. Носеше обикновен бял памучен сутиен, нищо луксозно, но на него материята му се стори мека и нежна като коприна. Палецът му намери зърното ѝ, потърка го. Зави ѝ се свят. После той повдигна сутиена ѝ нагоре. Дланта му галеше вече голата ѝ кожа на двете гърди. Милва ги, докато зърната не се втвърдиха, а гърдите ѝ не се уголемиха и изпълниха дланите му. Възбудата я изпълни, тя започна да стене и да се притиска в него така, че кръвта му се стореци. В съзнанието ѝ се промъкна мисълта, че не бива да прави това, но той я целуна така, че всякаква предпазливост се изпари от главата ѝ.

Не бе възможно да устои на подобни ласки.

Усещаше твърдината му, притисната между краката ѝ. Силата на желанието му беше очевидна през толкова много дрехи. Той се потърка в нея, откъсна устни от нейните и започна да целува и хапе гърдите ѝ, докато тя отпусна глава върху стената и не започна да стене, обладана от непоносима нужда.

Той отново я целуна по устата — по-дълбоко и по-настоятелно, с ожесточеност, която я накара да потрепери. Струваше ѝ се, че мускулите ѝ се разтапят от горещината, която я залива. И тя го целуна със същата неутолима жажда. Усети дланите му на кръста си, пръстите му разкопчаваха полата ѝ. Копчето бързо подаде, ципът издаде тих звук и в следващия миг той плъзгаше полата по бедрата ѝ, за да падне на пода с копринен шепот.

Тя все още обгръщаше врата му с ръце, когато той откъсна устни от нейните, за да свали бикините и чорапогащите ѝ. Облегнала глава назад, с все още затворени очи, задъхваща се, тя се подпираше с длани на студената стена, докато той плъзгаше език по бедрата ѝ. Събу обувките ѝ, като в същото време обсипваше коленете ѝ с целувки, а след това събу бикините и чорапогащите ѝ. Оставаха само сакото, сутиенът и блузата, навити високо над гърдите ѝ.

Той се изправи, смъкна сакото от раменете ѝ, а блузата и сутиена издърпа през главата ѝ.

И тя вече беше гола, гърбът ѝ бе притиснат към студената стена, дишаше тежко, омаляла от страстта. Усещаше как погледът му се плъзга по тялото ѝ — по гърдите, корема и косъмчетата, покриващи триъгълника. Тя трепереше от възбуда и знаеше, че той вижда това. Един дълъг миг нищо не се случи. После го чу да си поема дълбоко дъх и езикът му обходи зърната ѝ — всяко по веднъж. Ръката му беше между краката ѝ, галеше я, завладяваше я. Коленете ѝ се разтрепериха неудържимо.

Не отвори очи. Не го погледна. Това беше начин на отричане, но пет пари не даваше. Сърцето ѝ биеше тежко, дишането ѝ бе затруднено, а сърцевината ѝ пулсираше бързо и силно. Тя тръпнеше и гореше, извиваше гръб в дъга, стремеше се към езика и дланите му.

„Желая те“, помисли си, замаяна от страстта, но не каза нищо на глас.

Устните му покриха отново нейните, тя обгърна здраво врата му с ръце и го целуна в отговор. Той я взе на ръце, подложил длани под стегнатото ѝ дупе, а тя обви крака около кръста му. Той също беше гол и с малкото ѝ останал ясен разсъдък, тя предположи, че се е съблякъл, докато е събличал нея.

Секунди по-късно двамата лежаха върху огромния кожен диван. Той влезе силно и дълбоко в нея. Беше огромен и горещ и я изпълни до краен предел. Тя нададе кратък, остър вик, завладяна от неочакваното удоволствие.

Викът ѝ потъна в устата му. Целуваше я ожесточено и в същото време влизаше отново и отново в нея, подлудявайки я с ласките си, и тя можеше само да охка и да стене, да извива тяло към него. Стискаше здраво широките му рамене и го целуваше със същата страст, тялото ѝ

се извиваше инстинктивно и накрая удоволствието се натрупа в могъщи вълни, които я заляха.

Тя беше все още във висините, когато той, с един последен тласък, достигна своето удоволствие.

Тя отвори очи и откри, че погледът ѝ е привлечен от широкоплещест, загорял, мускулест и изпотен мъж. Голямата му длан все още държеше едната ѝ гърд като в чашка. Не виждаше главата му, тъй като бе заровена между шията и рамото ѝ. Брадата му боцкаше нежно кожата ѝ. Дъхът му раздвижваше косата ѝ, чуваше тежкото му дишане.

Той повдигна глава и я погледна. Очите му все още бяха потъмни от обикновено и продължаваха да горят. Косата му беше рошава. Бузите му руменееха. Устните му бяха чувствено извити.

Тя беше двайсет и осем годишна, по дяволите, и прокурор, а той пак я караше да се изчервява.

— Това беше доста неочаквано — каза, защото беше разтърсена до сърцевината си, защото трябваше да каже нещо. Той я погледна. Тонът ѝ бе прекалено енергичен.

Дланите му обхванаха лицето ѝ, палците му погалиха скулите под миглите ѝ и изтриха влагата, останала от сълзите.

— Да — каза. — Неочаквано беше.

И я целуна — нежна и сладка целувка, която бързо се задълбочи. Хвана я и се претърколи с нея така, че тя се оказа отгоре. Този път се любиха по-бавно, което не означаваше, че беше по-малко хубаво.

Беше три часът сутринта, когато се размърдаха. Беше сигурна за часа, защото някъде от вътрешността на къщата чу да бие стенен часовник. Откри, че лежи на гърдите му и че е гола, както помнеше от последния път, в който можеше да забелязва и да мисли. Изглежда, беше заспала върху него.

Той похъркваше.

Тези тихи похърквания — толкова домашни и съпругески — я накараха да се усмихне.

Сърцето ѝ отново започна да бие бързо. Ръката ѝ, която лежеше върху гърдите му, ги погали.

„Лоша идея.“ Отдръпна бързо ръката си и погледна разтревожено лицето му. Не беше помръднал дори и клепач.

„Добре, времето за игра очевидно е изтекло.“

Надвеси се над него, като се стараеше да не го събуди. Ситуацията беше... неловка. Имаше нужда от време да я премисли. И щеше да е по-добре следващия път, когато той я види, да не е гола, с размътен от страстта ум.

Заклучи, че нямаше да е никак трудно да приключи отношенията си с него, когато най-после, след няколко неуспешни опита, успя да се изправи. Изненада се, че краката ѝ още не са стабилни, макар че не бе учудващо. Сексът беше див, невероятен и надминаваше всичко преживяно досега. Разбира се, когато последния път беше правила секс, беше на деветнайсет години. Очевидно, че междувременно бе станала по-чувствена. Или може би защото сега беше по-възрастна жена и физическите ѝ реакции бяха по осмислени. Или може би се дължеше просто на дългото въздържание.

На каквото и да се дължеше, само споменът за преживяното я караше отново да трепери.

Тръгваше си. Твърдо решена. Докато не решеше как ще се справи с това — с него — трябваше да стои далеч от него. Защото близостта им усложняваше нещата.

Легнал така, с ръка под главата си, той изглеждаше толкова мъжествен. Нямаше и сантиметър от него, който да не бе прекрасен. Косата му беше разрошена, очите му бяха затворени и миглите му хвърляха сянка върху бузите му, по брадичката му тъмнееше наболата брада, а устните му бяха полуотворени. Похъркваше леко. Ако някога въобще беше помислила, че е особено мъжествен, сега можеше да види, че дълбоко е грешала. Мускулите му бяха здрави и гъвкави. Широки гърди, тесен ханш, ясно очертани плочки на корема, дълъг белег вдясно от пъпа му. Краката му бяха дълги и мощни — като на атлет — а онова между тях беше впечатляващо дори в това си, хм, заспало състояние.

Като си спомни колко беше впечатляващо, когато бе будно, тялото ѝ изпита копнеж. Той се размърда и тя побърза да извърне поглед. Последното, което искаше, бе да я улови, че се е втренчила в него.

Всъщност последното, което искаше, бе да бъде заловена в дневната му и да се наложи да разговарят за случилото се — отново и преди тя да е готова. Преди да го е премислила.

Побърза да вдигне дрехите си от пода (като безуспешно се опитваше да не си спомня как всяка една от тях се бе озовала там) и излезе в търсене на куфара си. Огледа се и видя, че е в трапезарията. Масата там беше удобна за хранене, обградена от шест стола, но тя се интересуваше единствено от стълбището, в чието подножие бе куфарчето ѝ. Хвърли тревожен поглед през рамо — той продължаваше да хърка на дивана — взе куфарчето си и затича нагоре по стълбите.

След пет минути вече беше под душа.

Банята беше старомодна и тясна, облицована със зелени плочки и с черни кранчета. Душът беше всъщност комбинация от вана и душ, заградени от прозрачна врата. Но налягането бе добро, водата бе гореща, имаше сапун и само това беше важното.

Вдигна косата си на върха на главата, за да не я намокри, и продължи да втрива сапун в кожата си и да мисли.

Марио беше мъртъв. Това беше добрата новина. Всъщност трябваше да изпитва силна радост, а не тревога. И, да, наистина усети леко спадане на напрежението — може би се дължеше на горещата вода — когато си напомни, че той вече не може да я изнудва. Всичко беше приключило. Вече не бе останал нито един жив, който да разкаже, че е била там при убийството на Дейвид Брейди.

С други думи, животът изведнъж ѝ беше върнат.

Това беше добрата новина.

Лошата гласеше, че някой беше застрелял Марио в гаража ѝ. Което вероятно нямаше нищо общо с нея. Може би беше убит там просто по стечение на обстоятелствата.

Който и да го беше убил, той вероятно не беше заплаха за нея.

Ако тя трябваше да разследва случая, щеше да започне от въпроса кой беше освободил Марио от затвора.

Този проблем обаче беше на Том и колегите му. Не неин.

Трябваше да остави миналото да си отиде заедно с Марио.

С тази мисъл в главата, изми сапуна от тялото си и спря водата. Хавлията, която намери, не беше дебела, не беше и нова, нито особено голяма. Но миришеше на чистота, а беше и достатъчно голяма да се загърне в нея и да измие зъбите си. Беше заета с това, когато случайно хвърли поглед встрани. И откри, че вратата на банята е отворена няколко сантиметра, а Том, облякъл тъмен халат, се е облегал на отсрещната стена и я наблюдава през отвора.

Кейт едва не се задави с пастата за зъби.

Докато измие зъбите си с вода, той вече беше отворил вратата, стоеше на прага и я гледаше с усмивка.

— Ключалката е счупена — поднесе извинението с присвити очи. Подпря рамо на рамката и скръсти ръце на гърди.

— Проклетата врата никога не се затваря съвсем. Но не влязох, както забеляза, нали?

Добре, вероятно трябваше да се съгласи с него. Можеше да влезе, ако беше поискал, но очевидно уважаваше правото ѝ на лично пространство.

— Добро извинение — каза.

— Когато се събудих и не те видях, реших, че си избягала. Но като чух водата от душа и като видях парата, излизаща през вратата, се досетих къде си.

Той очевидно също беше взел душ, но много по-набързо от нея. Косата му блестеше и бе сресана назад така, че откриваше челото му, а по косъмчетата на голите му гърди имаше ситни капчици влага.

Беше така красив, че дъхът ѝ спря.

Осъзна остро, че голотата ѝ е прикрита само от тънка бяла хавлия, подпъхната на гърдите ѝ и с дължина до средата на бедрото. Не я гледаше алчно — беше прекалено добре възпитан — но ѝ се наслаждаваше с поглед.

Вирна брадичка.

— Канех се да си облека пижамите и да намеря легло, в което да прекарам останалата част от нощта.

— Има три, от които можеш да избираш. Две отделни легла или моето.

Гърлото ѝ пресъхна. Сърцето ѝ заби тежко. Погледите им се срещнаха. Той бе все така облегнат на рамката на вратата, вече не се усмихваше широко, но лека усмивка повдигаше ъгълчетата на устните му. Изглеждаше съвсем отпуснат, но тя имаше впечатлението, че внимателно я наблюдава.

И — нещо, което се бе случвало много рядко през живота ѝ — не можа да намери думи.

Когато тя не каза нищо, очите му потъмняха, а усмивката му изчезна. Тя стоеше до мивката и го гледаше безмълвно. Коридорът зад

него беше тъмен. В банята имаше много пара, но бе осветена. Деляха ги само няколко метра.

Въздухът трептеше от горещина — и то не благодарение на топлата вода.

Тя знаеше какво всъщност я пита той. Дори животът ѝ да зависеше от това, не би могла да намери правилния отговор. Той я погледна спокойно.

— Добре, знам, че не искаше това да се случва. Аз също не съм изпълнен с огромна радост от случилото се. Но то се случи. Мисля, че можем да тръгнем всеки по своя път и да се преструваме, че не се е случило, но дали няма да бъде глупаво? Има някаква връзка между нас още от първата ни среща. Защо да не опитаме?

Кейт осъзна, че шумът, който изпълва ушите ѝ, е всъщност биенето на сърцето ѝ.

Имаше толкова много причини да иска да избяга от него. Бен например. Искаше ли тя да допусне в живота му някой мъж? Защото, колко ли можеше да продължи „връзката“ между тях? А имаше и своята кариера. За да стигне дотам, закъдето беше тръгнала, трябваше да вложи в кариерата си всяка минута, всяка своя мисъл и всяко усилие. Освен това, той никога нямаше да научи за миналото ѝ — беше му казала прекалено много лъжи.

Но трябваше да признае, че тя също имаше своите нужди и право на щастие.

Но хората, които обичаш, понякога си отиват. И това причинява болка. Искаше ли това да се окаже вярно за нея още веднъж?

Погледна го, застанал там и толкова секси, силен и стабилен във всяко едно отношение, и усети как сърцето ѝ се разтуптя, а стомахът и се сви в предчувстване на насладата. Спомни си въпроса, който сама си бе задала онзи ден: дали в целите, които си беше поставила, не беше забравила напълно самата себе си?

— Напрежението ме убива — предупреди я той с лека усмивка.

Тя също се усмихна и в този момент разбра, че ще приеме риска, независимо какво щеше да ѝ поднесе бъдещето.

— Мисля, че можем да опитаме — съгласи се.

Той се усмихна и разтвори прегръдките си за нея. И тя се отпусна в тях.

ГЛАВА 25

Разбира се, тази нощ не можаха да спят кой знае колко, макар че бяха в неговото голямо легло. Любиха се, разговаряха, задрямваха, събуждаха се, пак се любеха, пак разговаряха... Тя му разказа някои неща от миналото си: как е срещнала бащата на Бей в казиното, където двамата работели, как се влюбила лудо и се оженили набързо и импулсивно, как забременяла само за да открие, че последното, което Чаз Уайт искал, било бебе и семейство. Каза му истината за Чаз и причината, поради която си бе тръгнал, а също и как бе умрял. Разказа му как се оказала сама с Бен и без никакви пари, как понякога се появявали някои от старите „приятели“ на Чаз, които идвали при нея за парите, които им дължал, как дълго мислила за живота и накрая решила какъв точно иска той да бъде за сина ѝ, нейното единствено дете. Разказа му как сложила бебето на седалката на старата кола, опаковала малкото им вещи и се озовала във Филадельфия, колко усилия положила двамата да оцелеят, как започнала да учи в колежа, където измислила името Кейт. Така тя се превърнала в Кейт. Заради Бен.

Не му разказа как е напуснала Балтимор, не спомена нито дума за Дейвид Брейди.

Той ѝ разказа за баща си, който бил ченге. Как умрял от внезапен инфаркт — просто отишъл на работа и не се върнал. И как той се опитвал да бъде главата на семейството оттогава насам. Как се оженил много млад за любовта си от гимназията. Как станал ченге, макар че Мишел имала възражения. Как тя забременяла, а той бил прострелян — белегът на корема му щеше вечно да му напомня за това. Докато се възстанови напълно, Джош вече се бил родил, а с брака му било свършено. Причината била, че Мишел непрекъснато настоявала той да се откаже от работата в полицията. Джош бил само на шест седмици, когато Мишел напуснала Том завинаги и взела детето със себе си.

Това, за което той не отрони и дума, беше смъртта на сина му. И Кейт го разбираше напълно.

Накрая заспаха отново и когато Кейт отвори очи, в стаята струеше сива светлина, изместила мрака. И тя разбра, че утрото е настъпило. Чувахе някакво жужене, което не можеше да определи, затова вдигна глава, отметна косата от очите си и се огледа за източника. Леглото, чиито чаршафи сега бяха в пълен безпорядък, се намираше в средата на стаята. Срещу него имаше шкаф от дъбово дърво, върху който бе поставен малък телевизор. До леглото — вместо нощно шкафче — имаше кръгла масичка от онези, които обикновено биват покрити с дантелени покривки, само че тази нямаше покривка. Върху нея имаше лампа. Жуженето като че ли идваше откъм масата.

Кейт тъкмо се сети, че жужи мобилният му телефон, и Том отвори едното си око, хвърли поглед към масата, протегна ръка и взе телефона си.

— Том Брага — каза след секунда, а Кейт премигна и погледна дигиталния часовник, който също беше върху масата. Беше 07:42.

Нададе стон и отпусна глава върху рамото на Том. Той я прегърна със свободната си ръка.

— Имаш ли нужда да те закарам на работа? — чу Кейт мъжкия глас от отсрещната страна на линията, макар че не го разпозна.

— Не, ще си взема свободен ден — отговори Том.

— Свободен ден? — Гласът издаваше огромно изумление. — Не си вземал свободен ден от десет години!

— Време е, нали?

— Това има ли нещо общо с червената „Хонда Сивик“, паркирана на мястото ти пред вас?

Извила глава към него, Кейт видя как Том смръщи вежди.

— Къде си? — запита той.

— Обикалям блока. Твоята кола е пред Кръглата сграда, помниш ли? И се канех да те закарам на работа.

— О, да. Съжалявам. Забравих. Благодаря ти, все пак.

— Тя те улови в мрежите си, нали? Красивата малка прокурорка.

Том ѝ хвърли кос поглед.

— Името ѝ е Кейт, Фиш.

Каквото и да се канеше да каже Фиш, то не стигна до ушите на Том, защото той сложи край на връзката. След това набра някакъв номер и каза на жената, която отговори, че ще си вземе свободен ден.

Докато водеше разговорите, Кейт навиваше на пръстите косъмчета от гърдите му.

— Красива малка прокурорка, а? — Вдигна глава и го изгледа смразяващо.

Той се усмихна широко.

— Чудех се дали си чула.

Лежаха притиснати един в друг, с преплетени крайници. Покриваше ги само чаршаф, тъй като им бе станало много топло през нощта. Тя беше сигурна, че изглеждат доста интимно. Като двойка, каквато всъщност предполагаше, че вече са. Преди да заспи, Кейт се беше питала дали няма да бъде обзета от паника на сутринта, дали няма да съжалява за изминалата нощ и, въобще, дали всичко това няма да ѝ се струва ужасяващо на ярката дневна светлина. Лявото рамо я болеше, тъй като беше под тежестта на тялото му почти през цялата нощ. Други части на тялото ѝ подсказваха за съществуването си по други, по-интересни начини. А колкото до нейния принц — е, той беше здравата разрошен, сънен и определено имаше нужда да се обръсне.

Но ѝ се усмихваше, подложил едната си ръка под главата, а с другата — прегърнал я през раменете. Беше гол и стройното му мускулесто тяло я упойваше и нашепваше за наслади. Беше прав, между тях съществуваше връзка, случваше се нещо наистина специално. И, освен това, той първи в живота ѝ беше показал какво всъщност е сексът и тя вече не би могла да се откаже от неговата наслада.

Не съжаляваше за нищо.

— Между другото, красива си и на сутринта — каза и се претърколи с нея така, че тя да лежи на гръб, а той да се извисява над нея, подпрян на лакти.

Кейт прокара пръст по гърдите му.

— Ти също — каза, защото това отговаряше на истината, и после, тъй като беше очевидно накъде отива тази размяна на комплименти, каза: — Трябва да взема Бен по обяд.

— Няма проблем — каза той и я целуна.

„Да, може би съм глупав“, помисли си Том по-късно през деня, когато се намери на боулинг алеята в близост до къщата на Кейт,

където Бен беше поканен на детско парти по случай рожден ден на дете от класа му. Според Том, тук присъстваше целият четвърти клас. Кейт му беше предложила да се разделят за времето, в което трябваше да е с Бен на партито. Той да прави, каквото реши, в този промеждутък и да се срещнат после. Но Том беше отказал по две причини. Първо, страхуваше се да не ѝ се случи нещо в негово отсъствие, като се имаше предвид колко неща ѝ се бяха случили напоследък, и второ, искаше да види как тя се справя със семейните задължения. Тъй като бяха поканени в последната минута, трябваше да купят бързо подарък, да закарат Бен на партито и да го вземат два часа по-късно. Но ето, че децата още не бяха приключили с играта. Някои от възрастните също играеха. И Бен, развълнуван, беше помолил майка си да изиграе една игра на боулинг с него и приятелката му Саманта. Кейт изглеждаше разтревожена — Том разбра защо, когато я видя да хвърля топката — но се подчини на молбата на детето си. Том, от друга страна, бе добър и заслужи възхищението на Бен, постигайки върховен сбор след върховен сбор, заобиколен от групата викащи и пищящи от радост деца и техните родители, които в някой друг ден вероятно щяха набързо да го изритат оттам.

Той дори се забавляваше, защото Кейт беше с него и на нея ѝ беше забавно. Тя се смееше на непохватността си, готова всеки миг да забие нос в пътеката, докато хвърля топката, но ръкопляскаше на него и на Бен. Беше по-спокойна и по-щастлива от всеки друг път.

И красива.

Някъде между играта на боулинг и вечерята — италианска храна в „Ротоло“ — Том прие, че тук няма никакво „може би той беше глупав“. Беше се влюбил безразсъдно в тази жена, обичаше и детето ѝ, което означаваше, че сърцето му бе станало уязвимо — точно каквото се бе заклел, че никога вече няма да бъде. Но сега бе прекалено късно, за да направи каквото и да било. Щеше да поеме риска, независимо до какво щеше да го изведе.

На излизане от „Ротоло“ се сблъскаха с майка му. Разбира се. Денят бе преминал прекалено гладко, та да продължи така до края.

Майка му не беше лоша всъщност. Но беше любопитна и определено заинтересувана от любовния му живот и ако имаше избор, той щеше дълго да пази Кейт в тайна от нея. Кейт и Бен бяха излезли вече и като минаваше през вратата, той видя майка си на тротоара,

чакаща да влезе в италианския ресторант. Очите ѝ се ококориха широко от изумление и радост — а неговите от изумление и ужас — после тя възкликна:

— Томи!

На лицето ѝ изгря широка усмивка. После той видя Наталия, съпруга ѝ Дийн и двете им деца зад майка си миг преди тя да го прегърне. След това племенниците му се хвърлиха отгоре му и той трябваше да прегърне и тях, и сестра си и да стисне ръка на зет си.

А после пет чифта любопитни очи се обърнаха към Кейт и Бен, които стояха встрани и очевидно го чакаха.

И така, той хвана Кейт за ръката и я представи на роднините си с ясното съзнание, че клюката щеше да се разпространи със скоростта на светлината и сред другите членове на фамилията. Докато майка му разпитваше Кейт — „Откъде си?“ „С какво се занимаваш“ „О, колко тъжно“ — Наталия го погледна радостно, разбрала, че Кейт е много специална за него. Очите ѝ излъчваха вълнение и му подсказаха, че ще каже за това на всички веднага, щом е свободна да извади телефона си.

„Господ да ме пази от семейството ми“, помисли си кисело той и сложи край на сцената при първа възможност.

— Тя е мило момиче. Харесва ми — прошепна майка му в ухото му, преди да се сбогува. После каза на Кейт: — Обядваме заедно всяка неделя. Цялото семейство. Има много и все добра храна. Ти и синът ти трябва да дойдете. — После отново го погледна. — Доведи ги, Томи.

Том отговори нещо, което да не е много ангажиращо, хвана отново Кейт за ръката и бързо се отдалечи. Усещаше погледите на майка си и сестра си върху тях тримата, докато не завиха зад ъгъла, където беше паркингът, и не се скриха от очите им. Нощта се беше спуснала и беше станало студено, той носеше бяла риза, която не беше запасана, за да скрива пистолета му, и дънки. Нямахме сако. Но му беше необичайно горещо, а не искаше да признае, че залялата го топлина се дължи на смущение.

— Съжалявам — каза и хвърли кос поглед на Кейт. Тя се усмихваше, а в очите ѝ светеха весели пламъчета. Изглеждаше млада, прекрасна и щастлива. Нищо чудно, че майка му и сестра му не можеха да откъснат погледите си от нея.

А после идваше ред и на Бен. Двете знаеха, че не би излизал с жена с дете, ако не е нещо сериозно.

Следователно вече се бяха досетили колко е сериозна тази връзка за него.

— Шегуваш ли се? Те бяха просто очарователни. Майка ти е толкова мила. А сестра ти прилича на теб. — Очите ѝ проблеснаха закачливо. — Томи.

Той отговори на това с крива усмивка.

— От колко хора се състои семейството ти? — запита Бен, когато вече бяха в „Хондата“, тъй като Том не бе успял да вземе своята кола. — На мен ми се струват ужасно много.

— Има още доста. — Том излезе от паркинга и пое по „Чизхолм“, която щеше да ги изведе на магистралата. А тя щеше да ги отведе до дома на Кейт, където двамата, след дискусия, каквато се полага за една сериозна връзка и проведена, преди да вземат Бен от партито, бяха решили да прекарат нощта. Бяха се споразумели и за поведението си пред Бен — никакви целувки, прегръдки и други прояви на привързаност пред него. Том се беше съмнявал, че сега, след като нещата между тях бяха станали толкова лични, тя щеше да му позволи да остане в дома ѝ, ако Кейт не се страхуваше от онзи, убил мъжа в гаража ѝ. Но тъй като тя бе загрижена за безопасността на сина си, не беше трудно за Том да я убеди, че имат нужда от защита. Освен това, щяха да могат да се любят, след като заведяха детето на училище. Щяха да разполагат и с миговете, в които той прекарваше при семейство Пери.

— О! — Бен беше наистина впечатлен. Като единствено дете на самотна майка, умът му блокираше при представата за такова огромно семейство. — И как се събирате всички в една къща?

— Тясно е — призна Том със смях.

Кейт не беше се прибирала в дома си, откакто я бе извел оттам предишната нощ, и Том усети безпокойството ѝ още с влизането в тяхната улица, която бе абсолютно тъмна, ако не се смяташе светлината, струяща през прозорците на сградите. Той паркира колата на алеята пред дома ѝ, като се гордееше със своята чувствителност за нейните настроения и чувства. Нямаше да използват гаража тази вечер, а той щеше да огледа къщата, за да се увери, че е почистена и няма и следа от разследванията — така, както бе поръчал. Единствените признаци за случилото се бяха следите от гуми в предния двор. С

изключение на това, къщата изглеждаше така, както и всяка друга вечер.

Но заради безопасността им, Том влезе първи и огледа — надяваше се, че това е останало незабелязано от Бен. Къщата беше чиста.

Върна се в дневната и кимна на Кейт — тя щеше да го разбере.

Вече беше почти осем часът и той започваше да чувства последиците от продължилото почти цяла седмица безсъние. Изглежда дивана с откровена липса на ентузиазъм. Но нямаше да ги изостави, докато не се увереше, че са в безопасност, а Кейт беше отхвърлила предложението му да спят в дома му, защото не искаше Бен да придобие погрешно впечатление — или, по-скоро, правилно впечатление — за естеството на връзката им. И тъй като третата спалня в дома ѝ не беше обзаведена, трябваше да спи или на дивана, или в нейното легло, но тя ясно му беше дала да разбере, че нейното легло не е възможност.

Така че, единствената му алтернатива, както изглеждаше, беше диванът.

Двамата с Бен поиграха малко баскетбол — детето ставаше все по-добро, макар да не хранеше особено големи надежди за турнира следващата седмица — после тримата седнаха пред телевизора, за да гледат филм. Двамата с Бен седяха един до друг на дивана, а Кейт — скромно и сама на златистия стол. Том не беше разбрал, че е задрямал, докато телефонът му, който беше в джоба на дънките му, не започна да звъни и не го събуди.

На екрана даваха вече надписите след края на филма, а Кейт и Бен бяха скочили на крака и го гледаха. Обаждаше се Фиш.

— Искам само да знаеш, че са открили колата на приятелката ти.

Това съвсем го разсъни. Седна и започна да премигва.

— Какво? Къде?

— На около пресечка от къщата ѝ. „Малбъри Стрийт“. Вдигнали са я. Сега е на паркинга на полицията.

— О, така ли? — Кейт очевидно не искаше Бен да чуе нещо, което не бива, защото го побутваше към стълбите. Том стана и отиде в тъмната кухня. — Нещо друго, което трябва да знам?

— Отпечатъците на мъртвото лошо момче са навсякъде. Обзалагам се, че той я е закарал там. И вероятно е изминал пеш

разстоянието до дома ѝ. Още не е известно обаче как е влязъл в гаража. Няма следи от взлом.

— Възможно е да е успял да задейства дистанционното управление за вратата на гаража. — „Или“, Том се мразеше, задето тази мисъл се роди в главата му, „някой го е пуснал вътре“.

— Може би.

— Има ли нещо, което да води към този, който го е застрелял?

— Още не. — Пауза. — Ти къде си?

— В къщата на Кейт.

— Чудя се защо ли това не ме изненадва? — Том си представи изражението на Фиш. — Остани обективен, човече.

Том познаваше предупрежденията, когато ги чуеше.

В този момент Кейт влезе в кухнята. Светлината от дневната очерта златистата ѝ коса и стройното ѝ тяло. Възбуди се само като я гледаше как полюшва бедра, докато се приближава към него. Облегна се на мивката и започна да се наслаждава на гледката.

„Мислиш ли, че ти е казала всичко? Няма шанс. Все още не знаеш за какво лъжеше. Все още не знаеш защо се страхуваше. И макар да говори за миналото си, не каза и думичка защо е напуснала Балтимор.“

— Ще ти се обадя, ако науча още нещо — обеща Фиш.

— Да. Благодаря. — Том прибра телефона в джоба си и каза на Кейт: — Открили са колата ти.

Тя спря пред него.

— Къде?

— На няколко пресечки оттук. — Тъй като в кухнята беше тъмно, а тя беше с гръб към светлината, не можеше да разгадае изражението ѝ. Проблемът беше в това, че имаше нужда да знае какво мисли тя.

Беше луд по нея, в това нямаше съмнение. Но това означаваше, че съвсем си е изгубил ума. Тя не играеше честно и той го знаеше.

Макар и никак да не му се искаше да го признае.

— А нещата ми в нея ли са? Куфарчето ми? Мобилният ми телефон?

— Фиш нищо не каза по въпроса. Ако са там, вероятно ще минат няколко дни, преди да можеш да си ги вземеш.

— Наистина имам нужда от куфарчето си. Направих копие на папките, които са ми необходими за делата, но ми трябва и бележките ми.

— Ще видя какво мога да направя, за да ускоря нещата.

Тя му се усмихна.

— Благодаря.

Погледът му се плъзна по лицето ѝ.

— Къде е Бен?

— Къпе се.

Може би си играеше с него. Молеше се да не е така. Но съмнението, което го глождеше, го направи малко по-груб, когато сложи длан на тила ѝ и наклони главата ѝ назад, за да я целуне страстно, а после, без да извади езика си от устата ѝ, да я повдигне и да я сложи да седне на кухненския плот. Тя обви врата му с ръце, а кръста му — с крака и го целуна така, че у него веднага закипя страстта.

— Мамо!

Тя застина и се отдръпна от него. Макар и неохотно, той я пусна.

Кейт се плъзна на земята, направи гримаса, която трябваше да я извини, и отиде да чете на Бен преди сън.

Такава е реалността на живота, когато имаш дете.

Можеше да се справи с това.

Накрая, тъй като Наталия се обади с гореща молба; защото Вики и Тина също се обадиха, за да го уверят колко разочарована ще бъде майка им; защото Чарли, току-що изписан от болницата, също щеше да бъде там; и защото Кейт не възрази, а Бен много искаше, отидоха на обяд в дома на майка му в неделя. Том не беше изненадан да види как роднините му се тълпят около Кейт и Бен. Пилето пармезан, както винаги, надминаваше всички очаквания — беше му липсвало. И ако трябваше да бъде честен, неговото семейство също му беше липсвало. Наслаждаваше се да гледа как Кейт, облечена скромно в черна пола с дължина до коляното и светлосин пуловер — беше доста нервна, когато го беше запитала дали му се струват подходящи за „събирането“ — отговаря на въпросите и води разговори с различните членове на семейството му.

— Тя е страхотна, братко — каза му заговорнически Чарли, след като се нахраниха.

Беше вероятно четири часът и следобедното слънце караше дърветата в двора — там, където двамата с Чарли седяха уютно — да хвърлят дълги сенки. Том се беше изтегнал в шезлонга и отпиваше от бирата си. Чарли седеше до него в инвалидната количка, към която щеше да бъде прикован в следващите няколко седмици, и също отпиваше от бирата си. Другите мъже от семейството бяха до хладилника и всеки момент щяха да се присъединят към тях на двора. Децата тичаха щастливи наоколо, заети в своя игра. Том беше радостен да види, че Бен играе с тях и също е щастлив. Интересно му беше да открие, че е доволен от този факт.

— Да — съгласи се Том.

Чарли се усмихна.

— Мама е така щастлива, че витае в облаците. Мисли, че си намерил Единствената.

— Господи! — възкликна Том, но преди да е успял да добави нещо, другите мъже дойдоха при тях и разговорът стана общ.

Като се прибраха у дома, бяха прекалено уморени и успяха само да напишат домашните си задачи (Бен) и да гледат телевизия (Том и Бен, но след като приключи със задачите си). Кейт зареди пералнята и подреди горе, преди да отиде в кабинета си, за да се подготви за утрешния ден, както им каза. Бен се беше свил на дивана, а Том, полуизлегнат в златистия стол, тъкмо започваше да мисли колко нормално започва да се чувства, когато Бен вдигна поглед към него.

— Имаше много деца днес на обяда.

— Да.

— И някои от игрите бяха наистина забавни.

— Така изглежда.

— И какво, сега приятел ли си на мама или не?

Това привлече цялото внимание на Том. Той изправи гръб и хвърли замислен поглед на Бен. Детето очевидно не беше глупаво, но не знаеше как ще се почувства Кейт, ако двамата разговарят по този въпрос.

— Ще трябва да запиташ майка си.

— Тя не говори с мен за такива неща. Знаеш каква е. Прекалено много се стареа да ме предпазва. — Бен поклати глава с отвращение.

Това всъщност беше вярно. И забавно, защото излизаше от устата на деветгодишно дете. Бен го питаше, а Том в никакъв случай

не искаше да го лъже...

— Мисля, че сега съм неин приятел. Имаш ли нещо против?

Бен поклати глава.

— Ще изпитам облекчение, ако има кой да ми помага в грижите за нея. Тя може да създава много проблеми, знаеш ли?

Том не можа да сдържи усмивката си.

— Да, знам. Може би ще си помагаме в това.

Тогава Кейт излезе от офиса си. Двамата вероятно имаха много виновен вид, защото тя каза:

— Какво има? — и ги изгледа остро.

Том не каза нищо, а ако Бен беше казал, то Том не го беше чул. По-късно, когато Бен беше заспал, а Кейт свърши работата си, тя отиде и седна в скута му. И нещата между тях толкова се разгорещиха, че се любиха в малката баня под стълбите при заключена врата, защото Кейт се страхуваше, че Бен (който беше дълбоко заспал) може да чуе нещо. После тя отиде и си легна в своето удобно легло, а той се мятеше и въртеше на дивана цяла нощ, но така правилото ѝ да не спят заедно, когато Бен е в къщата, беше спазено.

Следващият ден започна добре. Времето бе студено, но ясно и слънчево. Небето бе яркосиньо. Двамата с Кейт оставиха Бен пред училището. Кейт се тревожеше за участието на сина ѝ на турнира във физкултурния салон, а Том непрекъснато я уверяваше, че детето ще се справи, независимо как ще се развие баскетболната игра. Остави я пред офиса ѝ — друга тяхна уговорка; той не ѝ позволяваше да оставя колата си в подземния гараж — и отиде в Кръглата сграда, за да уреди агенцията за отдаване на коли под наем да прибере оттам „Хонда“-та, а нейната кола да бъде освободена от полицейския паркинг. Фиш пусна няколко безвкусни шеги и подкачи Том за Кейт, но Том беше зает и не му обърна никакво внимание. Трябваше да свърши хиляди неща и той се захвана методично за работа, опитвайки се да я отхвърли. По-рано бяха установили самоличността на двата обгорени трупа и сега той се захвана с проверката на добре известни на полицията „приятели“. До бюрото му спря Кършоф, който изглеждаше така, сякаш беше излязъл от страниците на каталог. Том го погледна въпросително.

— Искан само да ти съобщя, че знаем кой е убитият в гаража на мис Уайт.

— О, така ли?

Кършоф беше решил — много любезно от негова страна — да сподели информацията с него, защото той беше в къщата на Кейт и очевидно се интересуваше от случая. Макар че той бе на Кършоф, и партньорът му и технически нямаше нищо общо с Том.

— Всичко е тук. — Кършоф потупа папката, която носеше под мишница.

— Мога ли да хвърля поглед?

Кършоф му я подаде. Том я отвори.

— Марио Кастеланос — продължи Кършоф. — Бил пуснат от затвора само преди няколко дни. Досието му е дълго цяла миля. До този момент нямаме никаква идея какво е правил в гаража ѝ.

Том също нямаше идея — дори след като провери всичко, което имаше, за мъжа. Но беше изгубил идея и за много други неща.

Например, продължаваше да не знае защо и за какво лъжеше Кейт.

ГЛАВА 26

Когато Том влезе в офиса на Кейт, тя току-що се беше върнала от временната съдебна зала в сградата на Общината — Центърът по правосъдие все още бе затворен — където бе спорила, че е неоправдано да се укриват доказателства по предстоящото дело за въоръжен грабеж, и бе спечелила. Кейт говореше по телефона с Брайън, за да му съобщи точно това, тъй като случаят технически беше негов, макар че тя също беше ангажирана, тъй като случаят бе възложен на двамата, преди тя да се отдели и да заработи сама. Брайън се беше обадил, за да узнае какво е решението на съда, и бе прекъснал Мона, която бе дошла при Кейт, за да ѝ предложи неустоимото изкушение на копринена вечерна рокля, за която всяка жена би умряла и която тя можеше да облече на предстоящата благотворителна вечеря за събиране на средства за Джим Улф, самата мисъл за която караше Кейт да стене вътрешно.

— ... изглеждаш фантастично — оформи Мона думите с устни, преди да излезе от офиса ѝ, а на глас каза: — О, здравей! — с което накара Кейт, която продължаваше да говори с Брайън, да вдигне поглед.

И влезе Том, както винаги сексапилен, а Мона, застанала зад гърба му, ококори широко очи и махна с ръка на Кейт, преди да се скрие от погледа ѝ. Том не изглеждаше особено щастлив, но това не попречи на Кейт да засияе с топлото зарево на влюбената жена.

Когато ставаше въпрос за него, тя за нищо не съжаляваше.

Усмихна му се.

Той не ѝ се усмихна в отговор. Всъщност не беше сериозен, а мрачен.

Кейт усети първите вълни на смущението.

Претупа набързо разговора си с Брайън и вдигна поглед.

— Какво има? — запита без никакво предисловие, тъй като изражението на Том ясно ѝ подсказваше, че нещо не е наред.

— Ела да се разходиш с мен. — Това беше казано абсолютно безизразно. Очите му бяха по-тъмни от обикновено и неразгадаеми. Очите на ченге. Лицето на ченге. Кейт погледна часовника. До пет часа оставаха тринайсет минути. След това погледна него. И сърцето ѝ заби малко по-бързо.

— Къде? — запита тя. После, тъй като лицето му наистина предвещаваше лоши новини, тя се надигна от стола и запита: — Да не е станало нещо с Бен?

Той присви очи.

— С Бен всичко е наред, доколкото знам. — Погледът му се плъзна покрай нея и се спря на закачалката. — Вземи си палтото.

Озадачена, тя послушно взе палтото си и го облече, след което завърза красивото копринено шалче около врата си.

— Какво има? — запита отново. Той не носеше палто, защото нямаше такова, когато сутринта бяха излезли от дома ѝ. Беше облечен, както обикновено, в любимото си сако, черни панталони, бяла риза и червена вратовръзка.

Той поклати глава и веднага тръгна към вратата. Без дори да я докосне.

Смущението ѝ прерасна в тревога.

— Не искам да говорим за това тук — каза той.

Затова не размениха повече нито дума. Кейт каза на Мона, която подаде глава през вратата си, когато минаваха покрай офиса ѝ, че трябва да свърши нещо. Махна с ръка на Синди и размени по няколко думи с хора, които познаваше и които срещнаха на излизане от сградата. Но Том крачеше до нея, мълчалив като сфинкс.

Тръгнаха по тротоара и тя го дръпна леко за ръкава.

— Ще ми кажеш ли какво става? Плашиш ме до смърт — беше вече ядосана.

Том ѝ хвърли поглед и посочи с глава огромната тълпа, от която бяха част. Беше много шумно заради високите разговори, и натовареното улично движение. Мирисът на изгорели автомобилни газове беше ясно доловим. Слънчевата светлина се отразяваше от последните етажи на небостъргачите и засипваше улицата със златиста светлина.

— След минутка — отговори той, хвана я за лакътя, за да ѝ помогне да мине по пешеходната пътека при смяната на светофара. Не

беше я хванал нежно. Напротив, хватката му беше едва ли не жестока.

Изминаха две пресечки и се озоваха в павирания централен двор на масонския храм, архитектурно съкровище от 1873 година, което имаше свой собствен музей. Деляха ги само няколко стъпала от оживената улица и близкия площад, задръстен от движение. От три страни бяха обградени от каменни стени, а в двора имаше множество красиви фонтани, статуи и пейки. Ято гълъби се наслаждаваха на хвърлените им трохи, някои от които бяха попаднали между паветата. Във въздуха се усещаше мирисът на запалени свещи и очевидно идваше откъм близкия параклис. Есенното слънце, с цвета на златна праскова по това време на деня, висеше точно над готическите кули. Небето, което по-рано бе синьо, бе започнало да порозовява на запад. Беше по-топло, отколкото сутринта, и тук, в това закътано място, не духаше вятър, но Кейт пак бе благодарна, че бе взела палтото си.

Том спря близо до основата на огромна бронзова статуя, представляваща мъж на кон, и обърна лице към нея. Няколко туристи изкачваха стъпалата към храма, но нямаше никого наблизко. Ако търсеше относително уединение в тази оживена част на града, едва ли щеше да намери по-подходящо място.

— И така, какво? — запита Кейт.

Той пъкна ръце в джобовете си и започна да изучава лицето ѝ.

— Говори ли ти нещо името Марио Кастеланос?

Кейт усети странно стягане в гърдите. Паниката се надигна в нея.

— Защо?

Том стисна устни.

— Това е името на мъжа, намерен мъртъв в гаража ти.

Кейт не каза нищо. Не можеше. Не можеше повече да лъже. И особено Том. Но не можеше и да му каже истината. Стисна решително устни — това трябваше да му подсказе, че тя в никакъв случай няма да отстъпи.

— Разследвах го — продължи Том, след като тя не отговори. — Досието му е дълго цяла миля и започва от детството му в Балтимор. И знаеш ли кое е странното? Живял е в Балтимор по времето, когато и ти си била там. И дори в същия квартал.

Млъкна, очевидно очаквайки отговора ѝ. Лицето му бе напрегнато.

Кейт отново не каза нищо. Стягането в гърдите ѝ бе обхванало и гърлото ѝ. Усещаше как сърцето ѝ блъска.

Когато стана очевидно, че тя няма да каже нищо, той стисна челюсти.

— Добре, какво ще кажеш за още едно съвпадение? Бил е в Центъра по правосъдие онзи понеделник като свидетел в процес. Изгубили го от очи в цялото онова объркване, но при евакуацията на сградата го открили. Бил в една от килиите на втория етаж. — Усмихна ѝ се, но усмивката му не беше приятна. — О, искаш ли да чуеш още нещо странно? Кастеланос си служи с лявата ръка.

Кейт изведнъж откри, че не може да диша. Все едно че бе получила силен удар в корема и въздухът бе излязъл от тялото ѝ. Погледна го мълчаливо. Устните му представляваха равна тънка линия, а в ъгълчетата им се бяха образували бръчките на напрежението. Погледът му я пронизваше.

— Кажи нещо, по дяволите! — каза ядосано и я хвана над лакътя. Кейт подскочи. Не усещаше колко силно я стиска заради дрехите. Той не я разтърси, не я нарани, но я придърпа към себе си и се извиси над нея. Очите му мятаха мълнии.

— Какво искаш да кажа? — Изненада се колко ясен и чист прозвуча гласът ѝ. Той ѝ хвърли гневен поглед. Бузите му бяха поруменели. Лицето му бе като издялано от камък.

— Истината. Познаваше ли Марио Кастеланос?

Като адвокат знаеше едно: когато нещата загрубеят, дръж устата си затворена. Трябваше да продължи да мълчи. Той бе по следите на ужасната ѝ тайна, макар че очевидно не знаеше нищо със сигурност. Но да знаеш нещо и да го докажеш в съда бяха две различни неща. Макар да бяха приятели и любовници, той си оставаше ченге. А тя трябваше да не забравя, че на карта бяха заложи животът и досегашните ѝ усилия.

— Свали си ръцете от мен. — Опита се да се отскубне, но той само засили хватката.

— Приемам това за твърдо „да“.

— Можеш да мислиш, каквото решиш. Пусни ме.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Кастеланос е вторият мъж, когото брат ми Чарли е видял в охранявания коридор, нали? Ти го познаваш. Той е бил там, в

коридора, с теб. И съм готов да се обзаложа, че той е застрелял Родригес. — Кейт пребледня. А лицето на Том стана още по-твърдо. Говореше гневно, макар и да не викаше. Очите му блестяха, студени и твърди като диаманти. — По дяволите, Кейт, кажи ми, че нямаш нищо общо с опита за бягство.

— Вече ти го казах.

— Да. И аз ти повярвах. Какъв проклет глупак съм!

Внезапно я пусна, отдалечи се на няколко крачки, прокара длан през косата си, обърна се и я погледна.

— Виж, мислиш ли, че съм единственият, който ще ти задава въпроси? Аз просто се досетих по-бързо от другите, защото имам достъп до папките по убийството на Кастеланос, както и до тези от убийствата в Центъра. Знам нещо и за миналото ти. Но не мога да запазя това в тайна. Проклет да съм, не мога да го пазя в тайна!

— Защо ме доведе тук, навън? За да ме предупредиш?

Очите му мятаха мълнии.

— Искаш ли истината? Надявах се да греша. Надявах се да има някакво обяснение. Надявах се да отречеш всичко. — Засмя се горчиво. — Но виждам, че съм бил прав. Виждам го в очите ти.

Кейт стисна юмруци. Виеше й се свят, стомахът я свиваше, щеше да припадне.

— Ти ли го застреля? Кастеланос? — Гласът на Том бе остър.

Въпросът бе толкова неочакван, че отговори, преди да е размислила:

— Не!

Той я гледаше втренчено. Този беше първият от новите му въпроси, на който бе отговорила. Той очевидно също осъзна този факт, защото изразът в очите му се промени.

— А! — възкликна. — Най-после получих едно „не“.

— Върви по дяволите! — Ядосана на себе си, Кейт се обърна и закричи към улицата. — И стой далеч от мен! — подхвърли през рамо. — Ако искаш да ми зададеш още въпроси, ще ти дам името на адвоката си.

Очакваше да тръгне след нея, но той не го направи. Остави я да се отдалечи, без да каже нито дума повече. „Кое е добре“, помисли си Кейт със странно ожесточение. Не биваше да си позволява да се забърква с мъж и още по-малко — с ченге.

В очите ѝ бликнаха сълзи. Сърцето ѝ заби мъчително. Изпитваше болка в гърдите. Искаше ѝ се да не ѝ обръща внимание, но знаеше, че бедното ѝ сърце е разбито.

Би трябвало да знае по-добре. Но не, бе се втурнала към тази нова катастрофа в живота си.

Защото той имаше син, намерил смъртта си още съвсем невръстен. Това бе наклонило везните. Това бе разтопило ледената черупка, обвила сърцето ѝ.

И тя бе пуснала Том вътре.

А сега трябваше да го изхвърли оттам. И болеше, много болеше. Но тя го заслужаваше.

Краткотрайното щастие, което бяха изпитали заедно, бе подготвило днешното страдание. Точно както се бе страхувала. Точно както знаеше, че ще стане.

И сега трябваше да плати цената, а цената беше болката. Сълзите замъгляваха очите ѝ. Като излезе на улицата, тя с усилие на волята ги преглътна.

„Проклета да съм, ако плача за него.“

Трябваше да престане да мисли за загубата и болката и да се фокусира върху другия си проблем — онова, което Том знаеше. Ако той успееше да сглоби още части от мозайката, тя много скоро щеше да бъде в истинска опасност. Той обаче не знаеше нищо за Дейвид Брейди и сега, когато Марио беше мъртъв, едва ли щеше да узнае. Защото това последно обвинение щеше да я съсипе.

Защото щеше да е истина в очите на закона.

Макар и да бе невинна.

Не трябваше да го забравя.

А може би щеше да се измъкне от това, без да пострадат нито животът ѝ, нито кариерата ѝ.

Може би щеше да успее да покаже на Том колко е подозрителен по природа.

Което нямаше да върне онова, което имаха.

По дяволите, тя плачеше. Насред оживения булевард „Кенеди“. Усещаше как солените и горещи сълзи се стичат по бузите ѝ. Огледа се дискретно и откри, че вече е обект на любопитство, и все така дискретно избърса сълзите си с кокалчетата на пръстите си.

Но те продължиха да се търкалят по бузите ѝ.

„По дяволите.“

Влезе в близката алея, обърна гръб на улицата и заплака свободно, като бършеше сълзите и с двете си ръце.

Не можеше да се върне на работа в такова състояние...

В този миг огромен черен джип влезе в алеята след нея.

Обърна изненадан поглед към него и в същото време нещо тежко я удари по главата.

Очите ѝ се отвориха широко и тя падна на земята, без да издаде и звук.

ГЛАВА 27

Като излезе на улицата, Том се огледа, но не видя никъде Кейт. Бе все още така ядосан, че можеше да си изгризе ноктите, все още ругаеше тихо под носа си и се проклинаше, че е идиот и че се е забъркал с нея. Но основната му мисъл беше, че колкото и лъжи да бе изрекла, животът ѝ може би още беше в опасност. А той не бе готов да поеме никакви рискове в това отношение.

Кастеланос бе убит с един-единствен изстрел, точно в средата на челото му. Точно както и двете момчета в подпаленото превозно средство. И всички те тримата бяха свързани с проваления опит за бягство в Центъра. Не трябваше да си гений, за да решиш, че може би са убити от един и същи човек. Въпросът беше кой и защо и каква беше връзката му с Кейт.

Докато не разбере всичко със сигурност, щеше да се навърта около Кейт като проклето кученце. Можеше да я изпуска от очи само когато беше на работа, защото там имаше толкова много хора, че едва ли някой щеше да предприеме нещо срещу нея.

Нямаше никакво значение дали ѝ харесва или не.

Том бе предположил, че Кастеланос е бил вторият мъж в охранявания коридор, видян от Чарли. Още не му бе известно как бе излязъл от килията си и как се бе върнал в нея. Но колкото по-упорито се опитваше да сглоби всички парчета на мозайката, толкова по-сигурен беше, че Чарли е видял Кастеланос, който подхождаше много повече от Кейт за ролята на убиеца на Родригес. Но той все още нямаше абсолютно доказателство за това — с изключение на изражението на Кейт в онзи момент. Очите ѝ бяха проблеснали, а после бе пребледняла.

Бинго.

Работата бе там, както бе казал и на Кейт, че до този момент бе единственият, който се беше досетил. Може би другите никога нямаше да се досетят. Възможно беше още да намерят отпечатъците, косъм или нещо друго на Кастеланос, докато изследват пистолета, с който Кейт

уж бе убила Родригес. Това щеше да бъде физическото доказателство, от което Том имаше нужда. Трябваше веднага да се обади и да помоли да направят изследванията. Но не, той беше на улицата и правеше всичко възможно да научи тайните на жената, която трябваше да окове в белезници и да закара в полицейското управление. Не каза нищо за разкритията си нито на Фиш, нито на Стела, нито на Кършоф. Всъщност напрягаше ума си да измисли причина и начин да не го направи. Като се имаха предвид фактите, възможността Кейт да е замесена в опита за бягство беше голяма. Като към това се прибавят и многобройните ѝ лъжи, вероятността почти се превръщаше в сигурност.

Тя обаче му беше казала, че няма нищо общо с това. И, Бог, да му е на помощ, той все още — почти — ѝ вярваше.

За какво, тогава, лъжеше тя? От какво се страхуваше? Каква бе връзката ѝ с Кастеланос. И какво точно се бе случило там, в охранявания коридор. Защото сега, като се замислеше, ужасът в очите на жената, срещнала погледа му в съдебната зала, беше различен от онзи в очите ѝ на излизане от охранявания коридор.

Нямаше да разкаже на никого за откритията си, докато не научеше какво крие Кейт. Независимо какво бе твърдял пред нея.

Като държеше разкритията си в тайна, възпрепятстваше разследването и застрашаваше репутацията си. И той ставаше част от онова, в което беше замесена тя. През всичките тези години, в които работеше в полицията, никога не се бе изкушавал да прекрачи границата. За разлика от някои други в отдела, неговата репутация беше безупречна. На него се гледаше като на — и той беше, по дяволите — некорумпиран.

Фактът, че бе готов да рискува всичко това заради Кейт, едновременно го ужасяваше и ядосваше.

Но беше.

Защото бе достатъчно глупав да си позволи да се влюби в нея.

— Мис Уайт? — Гласът беше мъжки. Беше тих и дрезгав и съдържаше заплашителна нотка, от която Кейт потрепери.

— Чувате ли ме? Мис Уайт?

Нещо студено докосна тила ѝ и я накара да се свести.

Студеният метал вече не я докосваше. Беше почти сигурна, че е оръжие.

Сърцето ѝ прескочи удар. Пулсът ѝ се ускори. Не виждаше нищо — абсолютно нищо. И това бе най-ужасяващото.

— В съзнание си. — В гласа на мъжа се усещаше задоволство.

Очите ѝ бяха завързани — ако се съдеше по допира, материята бе памучна. Ето защо мракът бе така пълен. Боже мили, дали не бе претърпяла катастрофа и главата ѝ не беше превързана? Усещаше болезнено пулсиране зад лявото си ухо и си спомни, че беше ударена по главата. Опита се да вдигне ръка, за да махне превръзката, защото имаше нужда да види къде е, но откри, че ръцете ѝ са завързани на гърба.

Космите по тила ѝ настръхнаха, когато разбра, че това на очите не е обикновена превръзка.

— Кой е там? — Въпросът трябваше да прозвучи остро, но всъщност прозвуча едва чуто и жалостиво. В същото време осъзна, че седи на седалката на превозно средство. И че от двете ѝ страни седят хора — усещаше топлината на телата им, мириса на дезодорантите им, долови мирис и на чесън, чуваше дишането им — но гласът, който ѝ говореше, не принадлежеше на тях. Идваше някъде отпред. Усещаше и движението на превозното средство. Тя седеше или на задната седалка, или на пейка в багажно отделение. А онзи, който ѝ говореше, седеше на предната седалка.

И изведнъж си спомни черния джип, появил се на алеята зад нея.

— Нека просто кажем, че сме приятели на Марио.

„О, мили Боже!“ Изби я студена пот.

— Какво искате?

Тих смях. Кожата ѝ настръхна.

— Трябва да знаеш, че Марио имаше голяма уста. Знаем всичко за теб. Включително как си застреляла онзи охранител в Балтимор.

„О, не!“

Дробовете ѝ като че ли се бяха свили, защото бе невъзможно да си поеме дъх. Сърцето ѝ блъскаше тежко като чук. Пулсът ѝ препускаше. Студена пот я обля на вълни и изведнъж почувства кожата си отвратително лепкава. Веднага ѝ се прииска да отрече, но преглътна и не каза нищо. Които ѝ да бяха тези мъже, каквото и да искаха, твърдението, че е невинна, нямаше да ѝ помогне с нищо. И, освен това,

дори отрицанието щеше да потвърди, че знае за какво говорят, което щеше да бъде грешка. Най-добре беше въобще да не говори.

— Сигурен съм, че си спомняш. — Усети раздвижване на предната седалка, а мъжете до нея се размърдаха и я смушкаха. — Има и още нещо.

Чу тих метален звук и инстинктивно трепна. Но оръжието, с което я заплашваха, не беше пистолет, а магнетофон.

Кейт слушаше, завладяна от силен шок. Бяха записали телефонния разговор, който бе провела с Марио. Онзи, в който го молеше да се отбие в дома ѝ в нощта, когато беше убит.

— У нас е и пистолетът, с който беше убит Марио — каза гласът. — А твоите отпечатащи са навсякъде по него. Погрижихме се за това сега, докато беше в безсъзнание. Ти си прокурор. Можеш да прецениш ситуацията.

На Кейт изведнъж ѝ прилоша. Зави ѝ се свят. Да, като прокурор, тя знаеше много добре какво означават всичките тези доказателства, събрани срещу нея. Да не говорим какво щеше да понесе за убийството на Дейвид Брейди.

— И какъв е смисълът на всичко това? — Гласът ѝ бе изненадващо спокоен.

— Марио вече не те притежава. Наша си. И искаме да ни направиш услуга.

Дъхът на Кейт заседна в гърлото ѝ.

— Каква услуга?

Отново тих смях.

— Не се тревожи. Ще узнаеш, като му дойде времето. Засега трябва само да помниш, че сме наоколо.

Джипът спря. Сърцето на Кейт биеше толкова силно, че пулсът ѝ пречеше да чуе каквото и да било друго. Устата ѝ пресъхна. Какво ли щеше да стане сега? Защо спряха? Мъжът, който седеше от дясната ѝ страна, я блъсна грубо, след това развърза ръцете ѝ.

— Ако кажеш на някого, си мъртва — каза гласът. Нещо в тона му накара Кейт да му повярва. Свалиха превръзката от очите ѝ, отвориха вратата и я изхвърлиха навън. Тя падна тежко на земята. Джипът отмина бързо. Беше черен, но това бе всичко, което забеляза. Беше ѝ невъзможно да разчете номера в мрака.

Нощта се бе спуснала за времето, което бе прекарала в джипа. Бяха я изхвърлили на алеята между офиса ѝ и подземния гараж, в който обикновено държеше колата си. Бяха се уговорили Том да я вземе от офиса ѝ в шест часа, да я заведе до колата ѝ и да я следва до дома ѝ.

Като се сети, че онези главорези знаеха къде обикновено държи колата си, кръвта ѝ се смръзна.

Но ѝ стана още по-студено, като се сети, че Том и бездруго нямаше да дойде да я вземе в шест часа. Бяха приключили. Отношенията им бяха история. Той беше ченге, а тя имаше какво да крие.

Целият ѝ живот се бе разпаднал само за секунда, но трябваше да вземе Бен от училище, и да се приберат у дома.

Без да обърне внимание на болката в главата и ожулените си колене, тя влезе в сградата, за да вземе от охраната ключовете за колата си. Тъй като беше вече почти 18:30 и сградата беше почти празна, охраната ѝ предложи да я изпрати до колата ѝ, която бе на второто ниво. През главата на Кейт мина мимолетна мисъл за куфарчето ѝ, което бе все още в офиса ѝ, но реши, че не може да рискува да я види някой от колегите ѝ, и прие предложението на охраната.

Потрепери при мисълта, че отново може да ѝ се случи нещо.

Веднага щом вратите на асансьора се отвориха и двамата с охраната — името му беше Боб — излязоха от асансьора, тя видя Том. Отвори широко очи. Сърцето ѝ прескочи удар. За миг, само за части от секундата, се зарадва да го види и я заля топлина. После се сети за последния им разговор и смръщи вежди. Той крачеше неспокойно пред „Хонда“-та ѝ, очевидно разтревожен, прокарваше длан през косата си и говореше по мобилния си телефон. После се обърна, видя я и се закова на мястото си. Каза нещо в телефона, после рязко го затвори. Погледът му беше прикован в нея. Изражението му би могло да се определи само като свирепо.

— Този господин проблем ли е, мис Уайт? — запита Боб с тревога в гласа. Още преди да е задал въпроса, бе протегнал ръка към двустранното радио, което висеше на колана му.

— Не.

— Сигурна ли сте? Защото изглежда... — Гласът на Боб заглъхна, защото вече бяха приближили Том и той можеше да ги чуе.

Кейт знаеше какво се канеше да каже. Беше бесен. На ръба да изгуби самоконтрола си. Опасен.

— Къде беше, по дяволите? — избухна Том. Тръгна към нея, а очите му мятаха мълнии. Едва погледна Боб, което показваше колко е разтревожен. — Изплаши ме. Изгубих си ума от тревога.

— Хей, приятелю, не можеш ли да внимаваш как говориш на дамата — каза Боб и избърза малко, за да застане между нея и Том, който му показва значката си, което веднага затвори устата на Боб.

— Всичко е наред — каза Кейт, като подмина Боб. — Благодаря, че ме изпрати до колата ми.

Боб, с нещастен вид, тръгна обратно към поста си.

— Къде беше? — запита повторно Том. — Ходих няколко пъти до офиса ти. Претърсих всички етажи на сградата. Изминах няколко пъти, все по различен път, разстоянието отгук до храма. Сякаш изчезна от лицето на земята.

Доброто на този гняв беше, че Том все още не бе забелязал ясните признаци на преживяното от нея.

Като стигна до нея, тя беше абсолютно спокойна и се гордееше с това. Видя, че колата му е паркирана до нейната.

— Чакай минутка. Вече час и половина се тревожа за теб, а ти нищо няма да кажеш?! — Сграбчи я за ръката.

— Не е твоя работа — издърпа ръката си Кейт. — Не помниш ли разговора, който водихме преди малко? Казах, че ще се обадя на адвокатата си, ако зададеш дори само още един въпрос.

Той я гледаше така, сякаш не вярваше на ушите си. И тя използва това, за да влезе в колата си и да се заключи.

— По дяволите, Кейт! — Той я гледаше през предното стъкло, а миг по-късно удари с юмрук по бронята. След това се отдръпна, защото тя запали двигателя.

Той я следва по целия път до дома на семейство Пери. Което бе добре. Когато стигна до дома на семейство Пери, Кейт вече имаше план. Щеше да вземе Бен и да побегне.

Не знаеше с точност кои бяха онези главорези в джипа. Знаеше само, че се страхува до смърт от тях. Бяха по-лоши дори от Марио. Беше сигурна, че не са улични хулигани като него, а по-организирана и по-смъртоносна банда. Професионалисти. Като че ли бяха от някаква мафия.

Дали „Черните дракони“ бяха свързани с мафията? На кого му пукаше, по дяволите?! След няколко дни вече нищо от случилото се нямаше да има значение.

Защото това тук бе прекалено голямо и опасно за нея. Да се бори с Марио бе едно. А с група като тази — съвсем друго. Знаеше го добре. От личен горчив опит знаеше как работят тези хора. Или трябваше да изпълнява всичките им заповеди и прищевки, или беше мъртва. Просто и ужасяващо.

Двамата с Бен обаче не можеха да заминат тази вечер, защото имаше само няколко долара в джоба си. Последният чек със заплатата ѝ я чакаше в банката. Можеше ли да си позволи да дочака и следващия? Колкото повече пари събереше, толкова по-надалеч щяха да избягат, но проблемът бе в това, че не знаеше с колко време разполага.

Онези искаха от нея услуга. Но не знаеше нито каква, нито кога ще я поискат.

Идеята да стои тук и да чака не беше добра.

Можеше да изтегли цялата сума от кредитната си карта, която вероятно имаше хиляда долара в себе си. Можеше и да продаде или заложил някои неща — брачната си халка, която никога не носеше, например. Пазеше я, за да я даде един ден на Бен. Камерата. И вероятно и други неща, които щеше да открие, ако се огледа. Не беше кой знае какво, но като се прибавеше към заплатата ѝ... Щяха да имат достатъчно за наем за един месец, а можеше да работи като сервитьорка, докато си намери друга работа...

Прилоша ѝ само при мисълта, че трябва да изостави всичко, за което бе работила така упорито. Къщата, мебелите... Трябваше да изостави всичко, което не можеше да вземе със себе си. Нямаше да е мъдро да извика камион и да товари покъщнината си. Може би я наблюдаваха.

А имаше и недовършени дела и случаи в службата. Не ѝ беше лесно дори да помисли, че може просто така да зареже всичко. Но не виждаше друг начин да запази живота си и този на детето си.

Мислеше, че ако успее да избяга, главорезите нямаше да я преследват. Тя не беше заплаха за тях, каквато беше за Марио.

Такъв беше планът ѝ.

Но всеки път, като помислеше за бягство, кървеше вътрешно.

Беше ѝ трудно да се престори на щастлива и безгрижна за семейство Пери, да се извини, че е закъсняла и да се престори, че всичко е наред и просто е имала повече работа.

Бен щеше да се натъжи от заминаването им.

Тя също.

Но какъв избор имаше?

— Добре ли си, мамо? — запита Бен, когато колата спря на алеята пред дома им. Тази вечер щеше да използва гаража, а страхът ѝ от призрака на Марио можеше да върви по дяволите. Искеше да сложи в колата някои неща, които да заложил на следващия ден. Не знаеше дали я наблюдават, но все пак...

Натисна бутона на дистанционното за отварянето на вратата на гаража — Господи, дори това щеше да ѝ липсва — и погледна Бен.

— Добре съм. Защо?

— Защото ти казах, че дори съм вкарал кош днес, а ти само изхъмка.

— Вкарал си кош? О! — Въпреки всичко, лицето на Кейт светна. За първи път, откакто го беше взела, му посвети цялото си внимание. Той кимна и се усмихна щастливо.

— Стори ми се, че не направих кой знае какво. Просто я хвърлих, а тя се удари в таблото и влезе в коша.

— И какво направиха останалите...?

Бен я прекъсна:

— Ще отида да кажа на Том. — И изскочи от колата като торпедо.

В огледалото за обратно виждане Кейт видя, че „Форд“-ът спира зад нея.

ГЛАВА 28

Кейт вкара колата в гаража и спря. Като излезе от нея, видя, че Том е спрял на алеята. Той стоеше до колата, а Бен, който буквално вибрираше от вълнение, бе застанал пред него и без съмнение му разказваше как бе вкарал кош.

Том се усмихваше на Бен.

Сърцето на Кейт се сви. Стомахът ѝ — също.

Макар да знаеше, че трябва да скъса отношенията си с него, щеше да ѝ е трудно и болно да изостави Том. Но щеше да ѝ се наложи.

Стисна зъби и тръгна към тях двамата.

— Защо не влезеш вкъщи, сладкият ми? — запита тя Бен, като стигна до тях.

Том я гледаше над главата на Бен. Усмивката му се беше стопила. Шофирането очевидно бе охладило малко страстите му, но в очите му все пак проблясваше гневно пламъче.

— Искаш да разговаряш с Том, нали? — Лицето на Бен беше замислено.

Толкова по въпроса дали можеше да скрие нещо от Бен.

— Да. Така че, моля те, прибери се вкъщи.

Той направи гримаса и погледна Том, който му отговори със съчувствен поглед, после послушно влезе вътре.

— Можеш и сам да започнеш да пишеш домашните си! — извика Кейт след него по навик. Макар че той нямаше да го направи, а и това вече нямаше значение. След седмица или две щеше да учи в друго училище.

— Искам да си тръгнеш — каза Кейт без никакво предисловие, след като Бен се скри в къщата. — Дадохме си шанс, беше забавно, но приключи.

Том се облегна на колата и я погледна замислено. Светлината от гаража беше зад гърба ѝ и лицето ѝ оставаше в сянка. Тя виждаше неговото. Изражението му беше мрачно.

— Виж, знам, че ме лъжеш. Лъжеш ме от самото начало. Признавам, нямам точна представа какво криеш, но ще открия. Освен ако не искаш да улесниш и двамата ни и не ми кажеш.

Добре, упорството му само правеше нещата по-малко болезнени. Обърна се.

— Лека нощ, Том.

— Те са професионални убийци, Кейт. Онези двата обгорени трупа в камиона. И Каstellанос, когото намерихме в гаража ти. Готов съм да заложа значката си. Онова, от което се страхувам, е, че ти може би си следващата. Помисли си. Всички, замесени в онзи неуспял опит за бягство, са мъртви. С изключение на теб.

Думите му я накараха да се закове на място. Затвори очи за миг — беше с гръб към него и той не можеше да види — а по гръба ѝ полазиха ледените тръпки на ужаса. Дланите ѝ се свиха в юмруци. Ако онези с джипа се върнеха — този път, за да я убият? А ако не бяха единствените, които я търсеха? Възможностите бяха безкрайни. И ужасяващи.

— Непрекъснато ти повтарям. Не съм замесена в опита за бягство. — Обърна се с лице към него. Сърцето ѝ препускаше. С усилие на волята, се застави да диша нормално.

— И аз ти повярвах. — Направи крачка към нея. Очите му я пронизваха. — Искаш да скъсаме връзката? Добре. Няма проблем. Смятай я за приключена. Но не ми харесва това, че двамата с Бен сте сами тук през нощта. Дори с новите ключалки и алармената система, пак сте лесна мишена. Убиецът трябва само да изкърти вратата, да пусне няколко куршума и да избяга преди идването на полицията. Лесна работа. Особено за професионалисти.

Гърлото на Кейт пресъхна. Никога досега не се бе замисляла за това. Искаше ѝ се да може и сега да не мисли.

— Ако споделиш с другите от отдела своята версия за случилото се в охранявания коридор, няма да има от какво да се страхувам, нали? Ще бъда в затвора.

Лицето му стана твърдо.

— Няма да кажа на никого засега. Разполагам само с теория. Нямам доказателства.

Кейт разбра какво ѝ казва той. Въпреки казаните по-рано думи, щеше да запази за себе си онова, което знаеше.

Поне засега.

— Добре, тогава, можеш да останеш. — Тонът ѝ бе великодушен. След малко добави, с по-голямо недоволство: — Благодаря.

И нямаше предвид само предложението му да остане през нощта.

Очите му бяха тъмни и неразгадаеми, когато срещнаха нейните.

— Няма защо.

Тя отново му обърна гръб и тръгна към къщата. Беше умно да му позволи да остане, докато придвижи плана си и избяга с Бен.

Но сърцето ѝ щеше да страда.

Том я последва, без да каже и дума.

Два дни по-късно Кейт призна истината — тя отлагаше, печелеше време. Правеше приготовления, но всъщност отлагаше заминаването. През деня вършеше работата си, както обикновено, без да буди никакви подозрения. В същото време водеше бележки по делата, за да бъде от полза на онези, които щяха да ги поемат — най-вероятно Брайън. Пестеше, колкото можеше. Приготвяше куфари с багаж и ги криеше в багажника на „Хонда“-та. Най-ценните им вещи — детските книжки на Бен, малкото останали от баща ѝ неща, скъпи спомени и снимки — бяха също прибрани в багажника. Ако нещо ѝ носеше мъка — когато Брайън я викаше да сверят бележките си по някой случай, когато Мона ѝ показваше черната рокля — е, щеше да се справи.

Беше ѝ много по-трудно да свикне с мисълта, че ще изостави Том.

Между тях вече не се случваше нищо. Той я вземаше от работа и шофираше след нея до дома ѝ. Вечеряше с тях и ѝ помагаше да разтреби, играеше баскетбол с Бен (който пак бе вкарал кош, но вече гледаше философски на това), гледаше телевизия и спеше на дивана. Не ѝ задаваше повече въпроси и всъщност говореше с нея съвсем рядко. Отношенията им можеха да се опишат най-сполучливо като учтиви, но предпазливи. Бен я попита веднъж, когато останаха насаме, дали не са се скарали, и когато тя му отговори с „Не, разбира се“, отговори с „Да, бе!“. Той беше в дома ѝ само техен защитник и тя правеше всичко възможно да не му се пречка. Имаше чувството, че той

прави същото за нея. Но съжителството с него все пак бе причина да научат някои неща за себе си. Например, тя знаеше, че сутрин, преди да изпие кафето си, той е раздразнителен и особено упорит. Вечер бе весел с Бен, но не общуваше с нея, макар понякога да го улавяше, че я гледа. Знаеше още, че оставя мръсните чинии в мивката, а капака на тоалетната чиния — вдигнат.

Харесваше ѝ той да е в къщата.

Не биваше да му позволява да остава.

Защото сега вече тя не искаше да замине.

Около 10:00 в четвъртък сутринта се случи онова, което я извади от унеса ѝ. Отиде до тоалетната през почивката. Тя беше празна и Кейт се шумгуна в една от кабинките. Бързаше, тъй като съдията им бе дал само десет свободни минути. Седна на тоалетната чиния и нещо я накара да погледне вдясно.

Там, подаващ се под вратата на съседната кабинка, видя мъжки крак в черен панталон и черни обувки.

Очите ѝ се отвориха широко. Сърцето ѝ прескочи удар. Пулсът ѝ се ускори.

— Здравейте, мис Уайт — каза мъжът, преди да е успяла да помръдне или извика. Като разбра кой е той, сърцето ѝ заби дори още по-бързо. — Почти дойде време да ни направите услуга. Отговорете, ако ме чувате.

Изби я студена пот. Но какво можеше да направи? Да запуши ушите си с ръце? Да се престори на глуха? Да побегне?

„Трябва да играеш играта.“

— Чувам ви — каза.

— Добре. Утре вечер ще присъствате на благотворителната вечеря в чест на Джим Улф в „Трокадеро“. Когато отидете там, ще ви се обадим и ще ви дадем по-нататъшни инструкции. Моля, повторете онова, което току-що ви казах.

Кейт стисна юмруци.

— Ще ми се обадите на благотворителната вечеря в чест на Джим Улф с по-нататъшни инструкции.

— Точно така. Когато изпълните задачата си, ще бъдем квит. И ще ви оставим на мира. Ако нещо прецакате или споделите с някого, ще ви убием. Разбрахте ли?

— Да.

— Добре.

Чу бързи стъпки, отварянето на врата и после — нищо. Беше си отишъл.

Какво ли щяха да искат от нея?

Кратък отговор — нищо добро.

Може би трябваше само да предаде съобщение. Или да открадне нещо. Или да ограби някого. Или...

Възможностите ставаха толкова по-зловещи, колкото повече мислеше за тях. Джим Улф бе доста противоречива личност. Бивш вицепрезидент. И много бе възможно да е следващият президент на Съединените щати. Непрекъснато беше обграден от силна охрана. Допуснатите на благотворителната вечеря щяха да бъдат проверявани по няколко пъти. През уикенда, когато нещата между тях бяха различни, беше поканила Том да я придружи на вечерята — нещо, което вероятно сега нямаше да се случи. Трябваше да измисли кого да покани за свой придружител...

Ужасяваща мисъл се роди в главата ѝ. Беше ли възможно да я изнудват, за да я принудят да участва в покушение или убийство?

Но не, нищо такова нямаше да се случи. Защото тя нямаше да бъде там.

„Времето ни изтече. Трябва да тръгваме.“

Въпреки че сърцето ѝ щеше да бъде съкрушено.

Знаеше обаче, че трябва да бъде много внимателна. Те знаеха къде паркира колата си. Бяха я хванали натясно в алеята в понеделник. Бяха я открили и днес.

Наблюдаваха я. А най-ужасното беше, че нямаше никаква представа кои са те. Всеки би могъл да бъде един от тях — колега, съдия, съдебен заседател, други хора от системата, минувач. Може би я наблюдаваха непрекъснато, а тя нямаше как да разбере. При тази мисъл Кейт потрепери.

Не биваше да се досетят, че се кани да избяга.

Не знаеше какви ще са последиците, но със сигурност щяха да бъдат лоши.

Опита се да върши обичайните неща през останалата част от деня. За нейно щастие, защото бе така разтревожена, че едва можеше да мисли, следобедът премина под знака на показания под клетва — нещо, което щеше да свърши успешно дори насън. Приведе офиса си в

ред, взе куфарчето си — в него бяха спестените пари — и палтото си. От все сърце искаше да се сбогува с Мона, Брайън и Синди, както и с останалите си колеги от деветия етаж. Бе така горда, че работи тук, така се гордееше, че е една от тях, че е успяла — заради себе си и Бен. Но не каза нито дума на никого, защото не можеше. За всеки страничен наблюдател този ден трябваше да бъде обикновен като всички други. Излезе от сградата за последен път четирийсет и пет минути по-рано — но не много, за да не бие на очи.

В гърлото ѝ бе заседнала огромна буца, когато подкара колата.

По план трябваше да се срещне с Том в шест часа до задната врата на сградата. Знаеше, че той ще я почака известно време. А после щеше да се обади на мобилния ѝ телефон. И накрая щеше да отиде в офиса ѝ. Да огледа сградата. Отначало щеше да се уплаши, като не я намери. А после, като видеше, че колата ѝ я няма и разбереше, че е тръгнала без него, щеше да побеснее.

Не можеше просто така да го остави да се чуди какво е станало с нея. Щом двамата с Бен излезеха от града, щеше да му се обади с новината, че бяга завинаги.

Само че нямаше и не можеше да му каже защо.

Макар може би да беше опасно, щеше още веднъж да се отбие в дома си. Сърцето ѝ се бе качило в гърлото, когато влезе вътре, но наистина трябваше да вземе още някои неща. Плюшеното мече на Бен, което той много обичаше. Няколко от другите му плюшени играчки. Книгата, която четеше в момента. И баскетболната топка.

Това последното я накара да заплаче.

Когато излезе от дома си за последен път, по бузите ѝ се стичаха сълзи. И то заради проклетата баскетбола топка.

Отсега нататък, всеки път, когато я погледнеше, щеше да си спомня за Том.

И сърцето ѝ щеше да се свива болезнено.

Кога се беше влюбила в него? Не знаеше.

Отиде да вземе Бен. Той, разбира се, не знаеше, че вече никога няма да види семейство Пери, затова се сбогува с тях с едно небрежно подхвърлено „чао“.

Когато влезе в колата, обаче, настъпи най-трудният момент за нея. Защото той не можеше да пропусне да забележи купа вещи,

струпани на предната седалка. Макар и да ги беше покрила внимателно с палтото си.

— Какво е всичко това? — запита той, смръщил вежди.

— О, някои неща, които взех днес. — Цял следобед се беше чудила кога ще е най-добре да му съобщи новината, и бе решила, че ще отлага възможно най-дълго. Ако я молеше да останат, щеше да бъде трудно и за двамата им, защото тя нямаше да промени решението си. Ако той заплачеше, тя също щеше да заплаче. Едва успяваше да запази спокойствие и сега.

— Как мина училището?

Това отвлеке вниманието му. Започна да ѝ разказва и тя закима с глава като от време на време отговаряше по нещо — надяваше се да е правилният отговор. Не пое по пътя към дома, а към магистралата. Той скоро щеше да забележи и да започне да задава въпроси...

Здрачът се беше спуснал и фаровете автоматично се бяха включили. Осветиха групичка почти голи дървета, метална барака, служеща за гараж, и празно място, тъй като вече бяха излезли от жилищния район. Спря при знака „Стоп“ на изхода за магистралата и видя, че до шест часа остават десет минути. Том сигурно бе обзет от нетърпение. Може би още не се тревожеше за нея, но скоро щеше да се разтревожи.

О, Господи, никак не ѝ се искаше да замине. Сякаш огромна ръка стискаше сърцето ѝ и изцеждаше живота от него.

— Кой е това? — възкликна Бен и я извади от мислите ѝ.

Това бе единственото предупреждение, преди задният прозорец да се счупи с трясък. Малки парченца стъкло се посипаха по тила ѝ, тя подскочи и обърна рязко глава.

— Мамо! — извика ужасено Бен.

Хвърли поглед и видя, че прозорецът от неговата страна е счупен и мъж, облечен изцяло в черно и с черни ръкавици, е пхнал ръка в отвора и се опитва да отвори вратата му.

— Не! — извика тя.

Пред нея спря рязко друг автомобил и им препречи пътя. От него изскочи мъж, но тя го видя неясно, тъй като трескаво търсеше с очи друг път за бягство. Зад нея шофьорът на другия автомобил натисна рязко спирачките, така че не можеше да обърне и назад. Като пищеше непрекъснато, Кейт се промуши наполовина в отвора между двете

предни седалки и се опита да задържи Бен, когото мъжът вече бе хванал и се мъчеше да издърпа от колата.

— Пусни го!

— Мамо!

Не можа да го задържи. Синьото му яке беше от сатен и се изплъзваше.

— Бен! — извика, когато го изпусна, а после изскочи бързо от колата, за да се опита да го спаси.

Но наоколо нямаше никого, а мракът бе пълен. Никой нямаше да види нищо, дори да имаше хора наблизо. Но нямаше. Намираха се в индустриалната зона, а тя изглеждаше абсолютно безлюдна. Нямаше нито една кола на паркингите пред сградите, никакво движение по улиците...

„Няма кой да ми помогне.“

— Мамо! Мамо!

— Пусни го!

Понечи да се спусне след сина си, но нещо тежко я удари по главата. Болката бе заслепяваща. Кейт падна на колене и видя звезди пред очите си. Щеше да припадне, ако не беше мисълта да спаси сина си. Светът се завъртя пред очите ѝ, мъжете отнасяха Бен някъде далеч, той риташе и викаше, но безрезултатно. Намираше се в здравата хватка на мъжа, облечен изцяло в черно и със скиорска маска на лицето.

Щяха да го напъхат в бялата каравана, която препречваше пътя на нейната „Хонда“.

— Мамо!

— Бен! — Викът излезе приглушено от гърлото ѝ, тя се опита да се изправи.

Дори не видя мъжа, който я удари силно в стомаха. Почувства се така, сякаш я бе прегазил влак. Прилоша ѝ от болка, останала без дъх, тя падна отново на колене, но този път успя да зърне за секунда нападателя си — като бързо движеща се сянка. След това той се озова зад нея и я хвана през врата.

— Не биваше да се опитваш да бягаш — каза и я изправи. Гласът беше същият, който ѝ бе говорил в джипа и в дамската тоалетна.

— Мамо! — ужасеното гласче на Бен разцепи въздуха. — Мамо! Мамо!

Кейт, вече изправена на крака, едва стоеше. Коленете ѝ трепереха, но пак се опитваше да се пребори със стягащите я ръце. Не успя. Напъхаха Бен в караваната.

„Бен.“

Това бе вик, който обаче не успя да излезе от гърлото ѝ, защото хватката на мъжките ръце бе прекалено силна. Стягаше я, задушаваше я.

„Бен“, извика тя мълчаливо, а гумите на караваната изскърцаха, тя се стрелна напред и изчезна в мрака.

— Мис Уайт, трябва да слушате внимателно — каза мъжът, който я държеше. — Не ни послушайте и поставихте сина си в опасност. Тази вечер и утре ще се държите абсолютно нормално — все едно че нищо не се е случило. Утре вечер ще отидете на благотворителната вечеря и ще чакате да ви се обадим. Ще направите онова, което ви кажем. — Направи пауза и отпусна малко хватката си, за да може тя да си поеме въздух. — Ако сте послушна, ще ви върнем сина. Ако се обърнете към ченгетата или някого другиго, ако не отговорите на обаждането ни, ако не изпълните нарежданията, момчето ви ще бъде мъртво. Разбрахте ли?

— Бен! — промълви Кейт, втренчила безнадеждно поглед в посоката, в която бе изчезнала караваната.

— Разбрахте ли? — Ръката я застави да вдигне глава.

— Да. Да.

Той я пусна. Коленете ѝ се огънаха и тя падна на земята.

ГЛАВА 29

Щяха да го убият. Страхът изпълни Кейт с леден ужас. Сърцето ѝ заби бавно и тежко. На два пъти се наложи да отбие встрани от шосето, за да повърне, преди да се прибере в дома си. Знаеше как постъпват подобни хора. Щяха да убият Бен, независимо какво щеше да направи тя. О, Господи, дали щяха да изчакат до утре? Или вече...?

При тази мисъл отново ѝ прилоша.

„Престани!“, заповяда си строго, но продължаваше да вижда само нещастното си дете, което... което...

Потрепери. Налагаше се да прогони ужасяващите картини. Ако искаше Бен да има някакъв шанс, трябваше да запази разсъдъка си трезв.

„Мили Боже, моля те, пази го.“

Като спря в гаража си, така ѝ прилоша, че не може веднага да влезе в къщата.

„Не биваше да чакам. Трябваше да тръгна вчера или дори по-рано...“

Но беше останала, за да събере повече пари. Беше останала, защото никак не ѝ се искаше да замине. Беше останала заради Том.

„Том.“

Мисълта за него я успокои. Имаше човек, към когото можеше да се обърне за помощ. Някой на нейна страна, все пак.

„Ако се обърнете към ченгетата или някого друго, ако не отговорите на обаждането ни, ако не изпълните нарежданията, момчето ви ще бъде мъртво.“

Убедена беше, че заплахата не е просто празни приказки.

„Трябва да бъда много внимателна. Възможно е да ме наблюдават.“

„Добре. Направи така, че действията ти да изглеждат нормални. Ето, прибрах се у дома.“

Обиколи бързо стайте на долния етаж, дръпна всички завеси, като се погрижи да няма пролуки между тях, и включи осветлението

навсякъде. Качи се в спалнята си — не можеше да погледне дори към отворената врата на спалнята на Бен, без да се разплаче — дръпна завесите и включи осветлението и там. След това се обади на Том.

— Къде си, по дяволите? — изкрещя той веднага, след като тя произнесе тихо името му.

— Чуй ме, Том.

Той вероятно бе доловил тъжната нотка в гласа ѝ, защото млъкна рязко.

— Какво има?

Тя си пое дълбоко дъх. Изнервяше я идеята, че може би не само я наблюдават, но и я подслушват. Казаха, че ще освободят Бен, ако бъде послушна, но ето, че тя не беше. Но нямаше избор.

— Случи се нещо. — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво.

Чу го как си пое дълбоко дъх.

— Идвам.

— Не! Не. — Опита се да мисли. — Не идвай у дома. Отиди на ъгъла на „Спрус“ и „Малбъри“, което е на две пресечки оттук, и ме чакай там.

— Какво, по дяволите...

— Моля те, Том. Колко време ще ти е необходимо да стигнеш дотам?

— Максимум петнайсет минути.

— Паркирай, остани в колата. Аз ще дойда при теб.

— Исусе, Кейт, какво става?

— Ще ти кажа, когато се видим — каза тя и сложи край на връзката.

Добре беше, че все още бе облечена в черния костюм и носеше обувките с равна подметка, защото искаше да се слее с нощта. Отиде до колата, за да вземе черното си палто. Облече го, закопча го до врата и сложи сивото шалче на главата си, за да скрие светлата си коса. Включи телевизора в дневната, за да изглежда, че си е у дома. След това отиде в кухнята, включи осветлението и изчака минута. Пое си дълбоко дъх, отвори входната врата и излезе в мрака.

Луната беше пълна, но беше още ниско на хоризонта и светлината ѝ бе слаба. Нощта бе студена и ветровита, което бе добре, защото студът помогна главата ѝ да се проясни. Сърцето ѝ биеше тежко от страх, тя хвърляше крадешком погледи наоколо, вървеше в

най-дълбоките сенки и правеше всичко възможно да остане незабелязана. Том пристигна само няколко минути, след като тя стигна до мястото на срещата. Още преди да е спрял, тя изтича до колата и почука на прозореца му. Той ѝ отключи вратата и тя се плъзна вътре.

Дори краткото проблясване на вътрешното осветление я ужаси. А ако бяха наблизил и видял колата на Том? Сърцето ѝ отново заби тежко. Пулсът ѝ препускаше. Огледа се отчаяно. Ако я видял, щяха да убият Бен...

„Моля те, Господи, нека никой да не ме е видял.“

— Какво ти става, по дяволите?

Светлината угасна. Кейт се отпусна на седалката и обгърна ръцете си с длани, защото трепереше. Струваше ѝ се, че костите ѝ са се превърнали в желе.

— Карай. Трябва да излезем от квартала. — Той се подчини, без да задава повече въпроси. Колата зави зад ъгъла. — О, Господи, Том, отвлякоха Бен.

— Какво? — Той натисна рязко спирачките.

— Продължавай да шофираш. — Беше готова да изпадне в истерия. — Ако видят...

— Кой? Кой ако види? Кой отвлече Бен? — „Форд“-ът отново се движеше. Том стискаше здраво кормилото. Лицето му бе изопнато и напрегнато, но гласът му бе максимално спокоен и това ѝ напомни за ченгето, което се опитваше да накара Родригес да остави оръжието в съдебна зала 207.

— Не знам. — Нейният глас трепереше. — Мафията, мисля. Или може би... Не знам. Всичко онова, което подозираше за мен... е вярно. Лъжех. Аз... Казаха, че ще го убият, ако се обърна към някого. Но мисля, че и бездруго ще го убият. Трябва да ми помогнеш. Не знам какво да правя.

Когато свърши, трепереше толкова силно, че зъбите ѝ тракаха.

— Добре. — Чу го да издиша шумно. — Кога го отвлякоха?

Неговият самоконтрол ѝ помогна да се стегне. Не можеше да си позволи да изпадне в паника. Беше заложен животът на Бен.

— Преди около половин час, може би.

— Къде стана това?

— На шосето, което излиза от квартала на семейство Пери. Спрях на знака „Стоп“, канех се да изляза на магистралата и...

Отвлякоха го от колата ми. — Стомахът ѝ се сви. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Кой?

— Казах ти, не знам. Видях двама мъже, носеха ски маски. Единият ме удари, другият сграбчи Бен. Но вероятно е имало и други — и в караваната, и в колата.

Том изруга тихо. Но когато проговори, гласът му отново бе спокоен.

— Можеш ли да дадеш повече подробности за караваната? Точното описание е много важно, когато обявяваш превозно средство за издирване.

— Бяла каравана от онези, които използват работниците. И тъмна кола. Седан. С четири врати. — Тогава се сети и я обзе неописуем ужас. — Не можеш да я обявиш за издирване. Не трябва да се обръщам към полицията. Казаха да се прибера у дома и да се държа така, сякаш нищо не се е случило. Включих осветлението и телевизора, за да мислят, че съм си у дома. — Пое си дълбоко дъх. — Искат да свърша нещо за тях. Утре вечер на благотворителната вечеря в чест на Джим Улф. Казаха, че ще ми се обадят по телефона с инструкции. И че ще освободят Бен, ако съм послушна. В противен случай ще го убият.

— Господи! — За миг, чувствата му се промъкнаха в гласа му. — Кейт, чуй, трябва веднага да обявим караваната за издирване. — Отново беше хладнокръвен. — Трябва още да се обадя на Рик Стюарт от Главното управление — там са най-опитни в отвличанията. А още и на Мак Уилетс от ФБР.

— Не. — Кейт се залюля напред-назад на седалката и гледаше, без да вижда, тъмните улици, по които минаваха. Паниката я стискаше за гърлото. — Не можеш. Следят ме. Знаят разни неща за мен. А ако имат вътрешен човек в полицията?

Том мълча секунда.

— Завладяна си от параноя.

— Не — повтори Кейт. — Не, не съм. Ти не знаеш.

— Добре. В такъв случай, ще трябва да ми разкажеш. — Замисли се. — Ще отидем у дома и ще ми разкажеш абсолютно всичко. Тогава ще решим какво ще правим.

Кейт не възрази. Нямаше по-добър план.

Том зави надясно и само след няколко минути бяха на магистралата. След петнайсет минути бяха в дневната му, след като, по настояване на Кейт, бяха паркирали в една странична уличка и бяха влезли през задния вход.

В случай, че знаеха за връзката ѝ с Том и наблюдаваха и него.

— По дяволите! — изруга той веднага щом включи осветлението, и я погледна. — Наранена ли си? Каза, че са те ударили. Къде?

Кейт нямаше представа как изглежда, но бе лесно да се досети, че не е добре. Трепереше и се потеше, прилошаваше ѝ и ѝ се виеше свят. Главата я болеше. Усещаше очите си подути и като че ли пълни с песъчинки. Устата ѝ бе пресъхнала. Не се съмняваше, че е смъртно бледа.

— Няма значение. — Погледът ѝ срещна неговия. Гласът ѝ трепереше. — Много се страхувам, че Бен ще пострада.

— Да, знам. — Взе я в прегръдките си, без да каже и дума повече. Притисна я, предлагайки ѝ безмълвна утеха. Кейт го прегърна през кръста, положи буза на гърдите му и вдъхна познатата му миризма. Носеше любимото си сиво сако. Усети очертанятията на кобура под него и топлината на тялото му. Ако него го нямаше, не знаеше към кого щеше да се обърне, какво щеше да прави. Бе така здрав, така силен, а тя му имаше абсолютно доверие — нещо, което рядко ѝ се беше случвало в живота. Но си позволи само миг слабост, преди да се отскубне от прегръдките му.

Тя събра длани и го погледна с тревога.

— Трябва да ти кажа какво се случи. И да решим какво ще правим.

— Не си ли наранена лошо? Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

— Започвай, тогава. — Свали шалчето от главата ѝ и разкопча първите две копчета на палтото ѝ. Тя се съблече и той хвърли палтото ѝ на близкия стол. — Първо седни. Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще припаднеш.

Тя се подчини, изпи чашката „Джак Даниълс“ и кока-колата, които той ѝ поднесе, и му разказа накратко цялата история. Когато свърши, в очите ѝ блестяха сълзи. Затвори ги. Не искаше сълзите да се стекат по бузите ѝ. Но те въпреки това потекоха, солени и горещи.

— Хей — каза той. Стоеше прав над нея, лицето му бе твърдо, слушаше внимателно всяка нейна дума. После взе от ръката ѝ празната чаша, с което я накара да го погледне, и седна на табуретката до дивана. Изражението му все още бе това на ченге, но леко омекна, когато погледите им се срещнаха. Наведе се, взе я на ръце, седна в зеления фотьойл до дивана и я сложи в скута си. — Не плачи. Всичко ще се оправи.

— Не става въпрос за мен. — Зарови лице на рамото и остави сълзите да потекат свободно. — А за Бен. Трябва да намерим Бен.

— Ще го намерим. — Гласът му бе нежен, успокояваше я. Ръцете, които я обгръщаха, бяха силни и също я успокояваха. — Струва ми се, че разполагаме с малко време. Които и да са тези, които го държат, ще бъде глупаво да го наранят, преди да си извършила услуга за тях. — Ръката, която бе на тила ѝ, леко повдигна косата ѝ и се плъзна отдолу. Кейт му бе казала, че са я ударили по главата, и сега трепна, защото дългите му пръсти намериха подутината. — Боли ли?

— Това е просто цицина. Ще оживея. — Нетърпелива, тя помръдна глава. Физическите наранявания бяха нищо в сравнение със силната мъка, с разяждащата я агония от загубата на Бен. Тя стисна зъби, твърдо решена да постигне контрол над чувствата си, вдигна глава от рамото му и го погледна. — Мислиш ли, че ще го освободят, ако изпълня поръчението?

Сълзите продължаваха да напират в очите ѝ, гласът ѝ бе надебелял от едва сдържаните чувства. Трябваше да постигне самоконтрол. Страхът ѝ за Бен беше като отрова, която я парализираше. Молеше се за неговата безопасност с всеки дъх, който поемаше.

— Не.

„Добре.“ Поне беше откровен. Тя мислеше като него.

— Трябва да открием в чии ръце е. Марио беше член на „Черните дракони“. Проучих го основно, повярвай ми. Знам например, че си го посетила в затвора.

— О, така ли? — Беше ли повярвала, че е престанал да я разследва? Е, сега поне вече му беше спестено усилието. Беше му разказала всичко. Последствията, които това щеше да има, все още предстояха. Но тя не даваше и пет пари. Интересуваше я единствено Бен.

— Ти ли подправи подписа на съдията Харди на заповедта за освобождаване на Кастеланос?

— Какво? — Кейт изправи гръб и избърса сълзите си. — Някой е фалшифицирал заповедта за освобождаване? Не съм аз.

Той отвърна спокойно на погледа ѝ.

— Все още не съм я погледнал. Не бях сигурен, че искам да знам.

— Кълна се, не съм — каза тя. — Престанах с лъжите.

Той кимна леко с глава, за да покаже, че приема думите ѝ.

— Но някой го е направил. Мисля, че първо трябва да открием кой, защото е очевидно, че Кастеланос е бил освободен от затвора, за да те заведе при „приятелите“ си. Които и да са те. Ако не е така, защо, първо, ще го освобождават и, второ, ще го убиват? Мисля, че онзи, който го е убил, е искал да има пълен контрол върху теб.

— Канех се да проверя кой е подписал заповедта за освобождаване на Марио — каза Кейт. — Но не успях. А после вече не ми се струваше толкова важно.

— Е, сега е. — Той стана, без да я изпуска от ръцете си. Остави я на дивана и извади мобилния си телефон от джоба на самото.

— Том... — Видът на телефона я разтревожи.

— Казах ти, трябва да се обадя на Рик Стюарт и Мак Уилетс. Искам още да информирам Фиш. Имаме нужда от помощ, а тези момчета познавам лично и им имам доверие. Нищо няма да излезе от този кръг. Ще трябва да съставим план.

Идеята някой друг, освен Том, да научи предизвикваше студени тръпки по гръба ѝ, но Кейт имаше доверие на Том, така че кимна в знак на съгласие.

Той се отдалечи от нея, за да говори спокойно. Като се върна, прибрал отново телефона в джоба си, Кейт видимо трепереше.

— Идват насам — каза той. Тя се беше свила в ъгъла на дивана и опитвайки се да потиска пронизващите я тръпки, вдигна въпросителен поглед към него. — Уилетс, също като теб, мисли, че това може би е заговор за убийството на Джим Улф. Ако е така, работата е дебела. Но дори да грешим, може би ще успеем да сключим сделка.

— Каква сделка?

— В замяна на пълното ти сътрудничество, можем да предложим имунитет. Няма да ти бъдат предявени обвинения за нито едно

престъпление, включително за убийството на онзи охранител. Ще съставим писмено споразумение, когато всички са тук.

Кейт си пое дълбоко дъх. Идеята нищо вече да не тегне над главата ѝ беше примамлива, но не можеше да избие от главата ѝ тревогата за Бен.

— Нищо не ме интересува — каза с внимателно модулиран глас. — Стига да си върна Бен обратно.

— Е, но мен ме интересува. — Том я хвана за ръката и я дръпна, за да стане. — Ще сключим сделката за имунитет. И ще спасим Бен. Отиди да измиеш лицето си, а аз ще направя кафе. Нощта ще бъде дълга.

По-голямата част от нощта и следващият ден бяха просто неясно петно в паметта на Кейт. Подкреплението пристигна, а след това нещата сякаш започнаха да се развиват с главоломна скорост. Определени моменти изпъкваха в паметта ѝ — като например сключването на сделката със специален агент Мак Уилетс. Вече никой не можеше да я обвини за смъртта на Дейвид Брейди, макар че тя винаги щеше да тежи на душата ѝ. Помнеше и как седеше в кухнята с Том и Фиш и гледаха записа, на който бял мъж на възраст между трийсет и осем и четирийсет и пет години, облечен в сив делови костюм, подписа заповедта за освобождаване на Марио и я подаде на чиновника. Качеството на записа не беше добро, а ъгълът на снимане бе такъв, че лицето на мъжа не се виждаше. Разполагаха само с общо описание, на което можеха да отговарят стотици хора. Но като го гледаше как върви към чиновническото гише — а гледаха записа поне двайсет пъти — Кейт имаше чувството, че походката ѝ е позната. Но колкото и да се опитваше, не можеше да я свърже с определена самоличност. Следващият лъч надежда идваше от изследването на заповедта за отпечатъци и ДНК — процес, който обикновено отнемаше седмици. Обещаха им резултатите за следващия ден. Което означаваше, че няма да разполагат с много време, за да стегнат примката около онзи, в чиито ръце беше Бен.

Който може би не беше вечерял. Който страдаше и може би изпитваше силна физическа болка. И който със сигурност беше ужасен.

Тези мисли заплашваха трезвия ѝ разсъдък, затова Кейт реши да не мисли. Не можа да заспи, макар че Том я накара да легне за няколко часа. Не яде, въпреки че той се опита да я накара насила. Изпи няколко кафета и с всички сили се опитваше да помогне да разплетат паяжината, в която бе попаднал Бен.

Преди зазоряване решиха, че Кейт трябва да се върне у дома си, за да може да тръгне за работа, както обикновено. На работното си място щеше да се опита да се държи нормално. После щеше отново да се прибере в дома си, откъдето Том щеше да я вземе в седем часа, за да отидат на благотворителната вечеря. Там също щеше да се държи нормално, докато не ѝ се обадеха.

Дори да успееш да спасят Бен преди това — а Кейт горещо се молеше или да намерят отпечатъци и ДНК на заповедта за освобождаване, или да открият караваната по даденото от нея описание, или разследването на „Черните дракони“ да доведе до неочаквани разкрития — отиването на благотворителната вечеря и приемането на телефонното обаждане бяха част от сделката за имунитет.

При мисълта, че Бен можеше да не е при нея и на следващата вечер, кръвта на Кейт замръзваше във вените.

Том я закара до дома ѝ около пет часа сутринта и се прокрадна през задните дворове и кухненския вход с нея. Доколкото той можеше да каже, никой не наблюдаваше къщата. Тя взе душ, преоблече се, пи кафе и отхапа хапка от сандвича, който Том ѝ приготви. Стомахът ѝ веднага се разбунтува и тя се отказа от храната.

Малко след седем, когато стана време да тръгне за работа, той я изпрати до колата ѝ в тъмния гараж.

— Ще те следва автомобил. Може и да не го видиш, но с теб ще има някой през целия ден.

Бяха решили, че ще е по-добре той да стои настрана, докато не стане време да я вземе за вечеря.

— Добре. — Кейт отвори вратата и инстинктивно трепна при светването на вътрешните светлини.

— Какво е всичко това? — Том гледаше купа вещи на Бен, все още завити с одеяло на предната седалка. Видът само на плюшеното мече бе достатъчен, гърлото на Кейт да се свие. Затова не го погледна, а се обърна към Том, който бе просто висока и тъмна фигура зад нея.

— Нещата на Бен — отговори възможно най-кратко. — Неща, които просто не можех да оставя.

— Наистина ли щеше да заминеш, без да ми кажеш и дума? — Нещо в гласа му я накара да втренчи поглед в него.

— Струваше ми се, че нямам никакъв избор.

— Щеше да разбиеш сърцето ми, знаеш ли. — Горчива усмивка повдигна ъгълчетата на устните му, но очите му оставаха тъмни и сериозни. — Мисля, трябва да знаеш, че съм лудо влюбен в теб.

Той я погали нежно по бузата и се наведе към нея, но преди устните им да са се срещнали, Кейт го спря, като постави длан на гърдите му.

— Аз също съм влюбена в теб — каза.

Усмивката му стана по-широка.

— И аз мислех, че може би е така — отговори и я целуна, кратко и бързо. Но и това бе достатъчно, преди да ѝ помогне да се качи в колата.

И се скри обратно в къщата, а тя натисна бутона на дистанционното за отваряне на вратата.

Следващите четиринасет часа бяха най-дългите в живота на Кейт. В девет часа в петъчната вечер, докато слизаше от трибуната, облечена в черната рокля, дадена ѝ от Мона, притиснала до гърдите си наградата „Светеща звезда“ (трофей с цвета на златото и формата на звезда на пиедестал), връчена ѝ от кмета под бурните ръкопляскания на присъстващите, тя едва успяваше да не издаде ужаса, от който бе завладяна. От похитителите нямаше и дома. Бяха открили, че организацията на „Черните дракони“ е свързана с мафията, но това не бе достатъчно. Джим Улф бе излязъл от сградата. Беше го отвела охраната му, която бяха информирали за евентуалния опит за покушение срещу него. Бяха отказали да съдействат за спасяване живота на малкото момченце. Но винаги изобретателният екип, събран от Том и готов да спаси Бен, му бе намерил двойник — мъж със същите ръст, телосложение и цвят на косата, облечен в същия делови костюм — който в момента беше в една от задните стаи, за да се срещне с уж потенциални крупни дарители, които всъщност бяха агенти на ФБР. За малкото време, което прекара на благотворителната вечеря, Улф бе обграден от представителите на местните телевизии. Никой не знаеше за двойника му, освен малката група, провеждаща

операцията. Но на Кейт ѝ прилошаваше от мисълта, че за него може би са узнали хората, отвлекли сина ѝ.

Минутите минаваха, а телефонното обаждане не идваше. И убедеността ѝ в лошия развой на събитията ставаше все по-силна. Сърцето ѝ биеше бавно и тежко.

Отиде при Том — изключително красив в смокинга си — на тяхната маса и в този момент телефонът му звънна. Звукът така я стресна, че едва не падна от стола си. Той се извини и стана, за да се отдалечи, и да приеме обаждането, а тя се извини, че трябва да го последва. Не би могло да става въпрос за нищо друго, освен за Бен. Дали похитителите не се бяха сдобили някак си с телефонния му номер? Дали екипът му не беше открил Бен? Дали...

Бясно препускащите ѝ мисли спряха, когато той сложи край на връзката и я погледна. Двамата се намираха в малък коридор в източната част на сградата. През пролуката във вратата виждаха платформата и кмета, който в момента представяше на присъстващите друг човек със заслуги.

— Открили са кой е мъжът, записан от охранителната камера — каза Том. — Едуард Къри. Той беше служебно назначеният защитник онзи ден в съдебна зала 207, помниш ли? Изглежда, че сам е написал заповедта за освобождаване, а после е фалшифицирал върху нея подписа на съдията. Освен това, негов отпечатък е намерен върху пистолета, с който Сото уби Моран.

Ед Къри. Кейт залитна.

— Арестували ли са го? Казал ли е нещо?

Имаше предвид дали е казал нещо за Бен. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за Бен.

Том поклати глава.

— Не искат да го арестуват веднага, защото похитителите на сина ти могат да решат, че си се обърнала към полицията. Ще го приберат по-късно. Освен това, той може да ни отведе при Бен.

Искаше да каже „ако няма друга възможност“.

— О, мили Боже! — Стомахът на Кейт се сви.

— А какво ще стане, ако...

Телефонът ѝ започна да звъни.

ГЛАВА 30

Кейт погледна втренчено Том и извади телефона си от вечерната чанта, която бе взела назаем от Мона.

— Ало.

— Мис Уайт. — Беше той. Кейт закима с глава, за да даде знак на Том, който свали от колана си двупосочното радио. Отдалечи се от нея и заговори бързо в него.

— Къде е синът ми? — запита Кейт. Ръцете и краката ѝ трепереха силно. Сърцето ѝ подскачаше в гърдите.

— Ще ви кажа — веднага щом свършите онова, за което ще ви помолим. — Беше сигурна, заради смущенията по линията, че говори от мобилен телефон. — Слушате ли ме?

— Да.

— Искам да отидете в дамската тоалетна в задния коридор — онази, която е близо до кухнята — и да отключите прозореца.

„За да може някой да влезе през него? Наемен убиец, може би?“

Том отново беше до нея. Погледът му бе прикован върху лицето ѝ. Даде ѝ знак, че трябва да удължи разговора колкото може. Тя знаеше, че се опитват да проследят обаждането.

— Чувате ли ме? — запита гласът.

— Искам първо да говоря с Бен — каза Кейт, както беше инструктирана. — Няма да направя нищо, докато не говоря със сина си. Как да съм сигурна, че е още жив?

— Мис Уайт... — Шумове.

— Искам да говоря с Бен. Сериозна съм. Няма да направя нищо докато не говоря със сина си. — Гласът ѝ показваше, че е на ръба на истерията.

Това вероятно го убеди, защото каза:

— Почакайте. — Тишина. Кейт чуваше приглушени гласове — като че ли от двама души, които спорят тихо. После: — Почакайте.

Секунда по-късно Бен каза:

— Мамо?

— Бен? — Сърцето на Кейт подскочи радостно. Бе победена от облекчението. — Добре ли си?

— Помниш ли кошмара ми за тиранозавъра? — Гласът на Бен трепереше, но нещо в тона му я накара да сбърчи чело. Стискаше така здраво слушалката, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. — Сънувах го отново снощи.

Чуха се разни шумове, тракане и приглушено „О!“ от Бен.

— Бен! — каза тя и отново почувства как цялото ѝ тяло е обхванато от слабост. Притисна телефона към ухото си. Дишаше бързо и плитко. Струваше ѝ се, че ще припадне.

„Дръж се!“ Трябваше да се стегне заради Бен.

— Отидете да отключите прозореца, мис Уайт. — На телефона отново беше мъжът.

— Ударихте ли го? — В гласа ѝ се съдържаше твърда нотка. Трепереше не само от страх, но и от гняв. — Ако сте го наранили...

Той затвори. Тя си пое дълбоко дъх през полуотворените си устни. Погледът ѝ се стрелна към Том.

— Том... — Просто не можеше да затвори телефона.

Погледът на Том остана прикован в нея, когато запита по радиото:

— Проследихте ли го?

Изречението му ѝ подсказа какъв е отговорът още преди да е поклатил глава. Тя се облегна на стената, защото коленете ѝ се огъваха. Видя към тях да се приближават всички членове на малкия отряд от полицаи и агенти на ФБР, който бяха събрали, включително русокосата жена агент, облечена в рокля като нейната, която трябваше да изпълни заповедта вместо нея. Без да им обърне внимание, Кейт сграбчи Том за ръката.

— Мисля, че знам къде е той — каза с пресъхнала уста.

— Какво? — Том отпусна до тялото си ръката, която държеше радиото, и я погледна.

— Миналото лято го заведох на пристанището на флота да гледа корабите. Там имаше някакъв плакат, на който бе изобразен тиранозавър, нападащ друг вид динозавър. Реклама на музейна изложба. Същата нощ той сънува кошмар. А по телефона сега ми каза: „Помниш ли кошмара ми за тиранозавъра? Сънувах го отново снощи.“ Той е някъде близо до онзи плакат. Опитваше се да ми каже къде е.

— Господи! — възкликна Том, миг преди другите да ги обградят.
— Умно дете!

Пристанището на флота се намираше в края на „Саут Броуд Стрийт“, а зад улицата, сякаш до безкрая, се простираха водите на река Делауеър. До брега бяха подредени в редици, по протежение на цели мили, кораби, някои от които чакаха за ремонт, други бяха там за посещения. Тук можеха да се видят стари бойни кораби, както и подводница, баржи и товарни кораби. Тези морски съдове бяха събрани тук от целия свят, плюс флотилията стари търговски кораби. Имаше също така и презокеански лайнери, на които бе даден отделен район от пристанището. Там, където пристанището свършваше, имаше редици еднакви сиво-сини метални складове. До тях чакаха огромни контейнери — някои от които щяха да бъдат прибрани в складовете, а други натоварени на корабите. Крановете и другите товароподемни машини бездействаха в очакване на утринта, когато щяха да заработят. Между складовете имаше тесни бетонни алеи, които бяха успоредни на пристанището. Всичко останало бе покрито от чакъл, по който тук-там бе избуяла трева. Районът се осветяваше от огромни халогенни лампи, но пристанището, което се простираше на цели мили, беше тъмно. Районът беше ограден, а до входа бе будката на пазача, който го охраняваше. Площта пред търговските кораби се охраняваше от още двама охранители, които крачеха неуморно напред-назад. Виждаха се десетина работници, разтоварващи един от товарните кораби, а останалата част от района беше абсолютно безлюдна.

Шест автомобиля, движещи се в колона, спряха бавно и възможно най-безшумно на една от бетонните алеи. Два от тях бяха полицейски патрулни коли с изключени сирени. Други два бяха също полицейски, но без отличителни знаци. И последните два бяха на ФБР. В шестте автомобиля имаше общо двайсет представители на силите на реда и закона. Бяха повикали подкрепление, но то — в същия момент — обграждаше района. Бяха инструктирани да не използват радиочестотите, тъй като те може би бяха известни на похитителите.

— Мястото е огромно. Не знам как ще успеем да го претърсим — каза мрачно Фиш. Седеше на задната седалка на колата на Том, който шофираше, а Кейт седеше до него. Гледаше през предния

прозорец към рекламата, намираща се в северния край на района. Тя бе разположена така, че да се вижда от близката магистрала. Издигаше се на височина цели три етажа на ръждясали метални подпори и изобразяваше тиранозавър — точно както Кейт помнеше. Рекламираше експонатите в пристанищния музей.

Виждаше се от всяко място в пристанищния район. И вероятно от разстояние от четвърт миля в трите обграждащи го посоки. И от всяка кола, минаваща по магистралата.

Сърцето ѝ се сви, когато осъзна какъв огромен периметър трябваше да бъде претърсен. Ако не успееш да го стеснят, търсенето на Бен щеше да се окаже като онова на прословутата игла в купа сено. Огледа се наоколо със страх.

„Къде си, Бен?“

— Защо, според теб, още нищо не се е случило на благотворителната вечеря? — запита Кейт, като се опитваше да потисне страха си. Том току-що бе говорил с едно от ченгетата, останали там. Жената агент бе отключила прозореца, а наблизо до него стояха цяла тълпа агенти, готови да заловят всеки, който се прокрадне.

До този момент никой не беше опитал.

— Планът беше Улф да напусне сградата по коридора, който минава покрай тоалетната — каза Том. — Може би планират да се случи нещо точно при излизането му. Трябваше да тръгне в десет часа, а дотогава остават още около двамазет минути. Все още нямаме причина да мислим, че нещо се е объркало.

— Все още се опитват да проследят обаждането до теб — каза Фиш. — Трябва да се е отразило от някоя кула по трасето. Ако проверят всички обаждания, влезли в този район в точното време, а после обработят данните от всеки три мобилни клетки, може и да успеят.

Но не спомена, че подобно търсене отнема време, дори да е успешно. А Кейт се страхуваше, че времето е нещо, с което не разполагат.

Бяха минали може би само десет минути, откакто бе говорила с Бен, но в дадената ситуация и десет минути бяха много.

„Знаят ли вече, че планът им е известен на полицията? Смятат ли, че вече нямат нужда от Бен?“

Подобни мисли се въртяха в главата ѝ и извикваха паника, която я задушаваше.

Колите пред тях спряха. Том също спря и слязоха. Беше студено и краката ѝ, обути в красивите секси обувки, дадени ѝ назаем от Мона, замръзваха. Кейт се радваше, че е облякла палтото си, макар то определено да не беше в тон с вечерната ѝ рокля. Беше облачно, не се виждаха нито Луната, нито звездите и щеше да е тъмно като в рог, ако не бе светлината на халогенните лампи. Вятърът, който духаше откъм морето, носеше мирис на морска вода и водорасли. И на предстоящ дъжд. Приливът се чуваше като непрекъснато буботене.

А от по-отблизо се чува приближаващи се стъпки.

— Независимо какво става, трябва да останеш до мен — каза Том и в този момент пред тях спряха Уилетс и партньорът му, които, като федерални агенти, ръководеха операцията. — Бих предпочел да останеш в колата, но рискът е прекалено голям.

— Това ли е знакът? — запита Уилетс и кимна по посока на тиранозавъра. Уилетс бе среден на ръст, но с изключително добро телосложение, с гъста къса коса с цвят на тютюн и красиво лице с квадратна челюст. Като Фиш и останалите агенти, и той бе безупречно облечен в костюм и вратовръзка.

— Да — отговори Кейт.

Уилетс направи пълен кръг, поставил ръце на хълбоци, огледа се и подсвирна разочаровано.

— Вижда се от всички страни.

— Побързайте — помоли ги тихо Кейт.

Уилетс я погледна и кимна.

Само след пет минути бяха разделили района и започнаха систематично да го претърсват. Движеха се абсолютно безшумно, защото не искаха да предупредят врага за присъствието си. До колите останаха само тя и Том. На нея, като на цивилен гражданин, не ѝ бе разрешено да се присъедини към операцията, а Том остана, защото не искаше да я остави сама.

— Не може ли да огледаме поне наоколо? — Кейт, трепереца от студ, пхна ръце дълбоко в джобовете си. Знаеше, че студът, който изпитваше, се дължеше само отчасти на студеното време. Страхът, леденостуден, се просмукваше дори вътре в костите ѝ. Ако грешеше и Бен не беше тук... — Не издържам повече.

Том се огледа. Агентите на ФБР се бяха разпръснали във формата на ветрило от точката, от която бяха тръгнали. От мястото, където стояха, двамата с Кейт виждаха тъмни прокрадващи се фигури и кратки проблясъвания на фенерчета.

— Хайде. — Том я хвана за лакътя. Последният от триетажните складове беше може би на около три метра от тях.

Тъмната метална сграда се сливаше с нощта, без лице и анонимна. Мисълта, че синът ѝ може би беше затворен в някой от складовете, я подлудяваше. Искаше ѝ се да закрепци името му с всички сили. Само съзнанието, че така ще даде сигнал на похитителите му, я възпираше. До десет часа обаче те и бездруго щяха вече да са разбрали, че планът им не е протекъл гладко.

Всеки път, когато се сетеше за това, кръвта ѝ се смръзваше във вените.

„Моля те, Господи, пази живота на Бен.“

— Какво? — каза Том тихо.

— Шшш. Искам да се опитам да го усетя. — Може би беше глупаво, а може би — не. Целият ѝ живот след раждането на Бен му принадлежеше. Обичаше го с всяка клетка на тялото си и той ѝ отвърщаше със същото. Почти усещаше връзката, която ги свързваше. Тя беше като тънка, простираща се в нощта, водеща я към сина ѝ. Тя не бе от хората, които вярваха в паранормалното, но това тук бе различно. Ставаше въпрос за Бен, а любовта ѝ към него бе толкова силна, че наистина можеше да ѝ послужи като пътеводен лъч.

„Бен. Къде си, Бен?“

Нещо просветна в мисълта ѝ. Не знаеше какво е, но следвайки инстинкта си, тя се обърна наляво и тръгна по алеята между два от складовете, смръщила вежди. Нещо я привличаше. Токчетата ѝ тракаха, което бе опасно.

„Бен. Тук ли си, Бен?“

— Кейт... — В следващия миг Том беше до нея и я хвана за лакътя.

— Тихо! — Тя му се закани с глава. Не знаеше какво я кара да върви нататък, но знаеше, че е важно. Стигнаха до края на тази редица складове, прекосиха още една от тесните алеи и тръгнаха между следващата редица складове. Колкото повече се отдалечаваха от халогенните лампи, толкова по-тъмно ставаше. Кейт усещаше

неспокойствието на Том. Стъпките им отекваха високо по чакъла. Кейт не знаеше дали този район е претърсен или не, но наоколо не се виждаха агенти на ФБР. С периферното си зрение видя Том да вади оръжието си.

И тогава го чу. Или, по-скоро, беше го чувала през цялото време, но сега звукът стана по-определен и тя най-накрая направи връзката.

Клик-клик-клик.

Беше звукът, който бе чула по телефона и го бе взела за статични смущения.

Сърцето ѝ прескочи удар. Тя обърна рязко глава по посока на звука. Стори ѝ се, че идва от вътрешността на склада, който беше вляво и имаше плъзгаща се гаражна врата. Тя бе отворена на около метър — отворът имаше големината на нормална врата. Вътре цареше почти непрогледен мрак, с изключение на сребристия блясък, който се виждаше на по-малко от метър от вратата. Ококорила широко очи, Кейт осъзна — тъй като блясъкът придоби, макар и бавно, форма и размери — че вижда броня на автомобил.

Бронята на черен джип, за да бъдем по-точни.

— Том. — Хвана го за ръката и обърна лице към него. Погледите им се срещнаха, той понечи да каже нещо. После погледът му се насочи отвъд нея и той замръзна.

— Мамо.

Кейт се канеше да проследи погледа на Том, когато чу гласчето на Бен. За една кратка секунда, това бе най-сладката музика на света. Докато не осъзна колко тихо и треперещо е то.

После видя в какво се е втренчил Том. Бен стоеше до отворената врата на склада. Причината да го виждат така добре беше, че онзи, който го държеше, беше насочил лъча на фенерчето си в него. Виждаха се още ръката, която го стискаше през врата, и пистолетът, опрян в слепоочието му.

Тя пребледня. Буцата, заседнала в гърлото ѝ, беше вледеняващ страх.

— Не мърдайте. Не издавайте нито звук. Или детето е мъртво. — Гласът идваше от мрака зад Том. Кейт подскочи, огледа се, очите ѝ се ококориха от ужас, когато осъзна, че докато цялото им внимание беше погълнато от Бен, някой се беше прокраднал зад тях.

— Айк? — Нотката на изумление в гласа на Том не можеше да се сбърка с нищо друго.

— Остави оръжието, Том! Бавно. Внимателно. И, мис Уайт, нямаше дори да помръдна, ако бях на ваше място. Онова там е вашето дете. И то няма да е толкова красиво с дупка в челото.

Кейт замръзна. Стомахът ѝ се сви на топка. Сърцето ѝ спря.

— Разполагаме с двайсет човека, които са на по-малко от сто метра от теб — каза Том. — Освен това, районът е обграден. Няма как да се измъкнете.

— Подценяваш предимствата на това да бъдеш сержант от полицията. Мога да ви застрелям още сега, да скоча в колата и да се престоря, че току-що идвам, за да се присъединя в търсенето на детето. А сега, остави оръжието си на земята. Не ме принуждавай да застрелям детето.

Онзи, който стискаше гърлото на Бен, вероятно бе затегнал хватката, защото Бен нададе тих стон.

„Бен.“ Сърцето на Кейт биеше така тежко, сякаш бе тичала. От всичко на света най-много искаше да се втурне към Бен, но не можеше. Не се съмняваше ни най-малко, че тези мъже щяха да ги убият и при най-малката провокация. А и пистолетът бе все така опрян в слепоочието на Бен.

Том пусна лакътя ѝ, наведе се и остави пистолета си на земята.

— А сега се отдръпнете — каза Айк. — И дръжете ръцете си така, че да мога да ги виждам.

Том направи няколко крачки към Кейт. Айк взе пистолета му от земята.

— Защо? — запита Том.

— Някои от нас имат нужда от допълнителен доход — отговори Айк с тон, който бе равносилен на повдигане на раменете. — От известно време съм на услугите на Геневезе — Кейт позна името на един от шефовете на организираната престъпност в района. — Улф страшно го ядоса и Геневезе обяви награда за главата му от един милион долара, ако не успеят да проследят убийството до него. През прозореца ще влезе наш човек, преоблечен като келнер. Улф винаги изпива чаша горещ чай, преди да потегли към дома си. Нашият човек ще сложи отрова в чая.

— Отрова? — запита Кейт, преди да е успяла да се спре.

— Разбира се. Ако застреляш някого на подобно място, ще те заловят веднага. Нямах никакъв шанс да се измъкнеш. На отровата е необходимо известно време и не е така лесно да те проследят. Освен това, ще има искания от Геневезе ефект.

— А какво ще кажеш за Ед Къри? — запита Том. — И той ли работи за Геневезе?

— Не. Просто му поръчахме нещо, както и на мис Уайт. Той прави, каквото му кажем и когато му кажем.

— Вече не. Сигурно вече е арестуван.

— По дяволите. — Тревогата му бе съвсем искрена. Кейт предположи, че се страхува от онова, което Къри ще каже. След това тонът му се промени: — Или лъжеш. Обзалагам се, че лъжеш.

— Не. Заловихме Къри. Но за теб не е прекалено късно да склучиш сделка — каза Том. — И да ни дадеш доказателства против Геневезе.

— Не мисля така. Не е умно да ядосваш човек като Геневезе. — Посочи с оръжието си. — Никакви приказки повече. Мислиш, че не знам какво се опитваш да направиш? Да влезеш в склада. И не заставай между нея и оръжието, Том. Ще те застрелям веднага, ако го направиш.

От думите му Кейт предположи, че Том иска да застане между нея и оръжието, за да може тя да побегне. Но не, нямаше начин да изостави Бен. Погледът ѝ се спря на лицето на сина ѝ. Той беше блед, изглеждаше дребен и крехък, уморен и изплашен до смърт.

Кейт знаеше как се чувства.

„Моля те, Господи, нека Фиш, Уилетс или някой друг осъзнае, че липсваме и да тръгне да ни търси. А ние сме тук, тук...“

Мъжът се дръпна навътре в склада, когато Кейт мина през вратата.

— Мамо! — прошепна Бен.

— Всичко ще бъде наред, сладкият ми — излъга тя.

Канеше се да отиде при него, но някой я сграбчи за ръката и я изви зад гърба ѝ толкова силно, че тя извика от болка. На подскачащия лъч на фенерчето, което похитителят ѝ държеше в другата си ръка, Кейт видя, че складът е огромен. По стените се издигаха метални рафтове, таванът бе висок и разяден от ръжда, подът — пръстен. До едната стена имаше куп дървени щайги. Не виждаше нищо повече от

това. Близо до тях имаше два пластмасови шезлонга, спален чувал и газова печка. Щом видя печката, Кейт разбра, че тя е източникът на звука, който бе чула и по телефона.

Видя също, че онзи, който държеше Бен, отслаби леко хватката си. Пистолетът вече не беше опрян в слепоочието му. Погледът му бе прикован в нея, очите му бяха широко отворени и пълни с ужас.

Тя му се усмихна, въпреки страха, който я изпълваше, и болката от изкълчената ѝ ръка.

Тогава в склада влезе и Том — с вдигнати ръце и следван от Айк. Кейт беше сигурна, че ще умрат и тримата и че това вероятно е въпрос на минути. Том ги познаваше, а тя и Бен можеха да ги идентифицират. Нямаше начин да им позволят да се измъкнат.

— По дяволите, Айк, нима ще убиеш жена и дете? — запита Том и се обърна с лице към него.

Мъжът, който държеше Бен, извика.

— Оу! Той ме ухапа! Това малко лайно ме ухапа!

Не беше за вярване, но Бен беше свободен, тичаше към изхода и пицеше като сирена:

— По дяволите!

— Хвани го!

— Хвани го!

— Давай, дете! Давай!

— Бягай, Бен!

Онзи, който я държеше, изненадан, също отслаби хватката си и Кейт с всичка сила заби тънкото си остро токче в коляното му. Той извика. Тя се освободи. Но вратата бе затворена и тя не можеше да избяга. Можеше само да вика и да бяга от похитителя си, който я преследваше и също викаше. Тогава Кейт осъзна, че вратата не е затворена, а препречена от Том, който се бореше с Айк и с мъжа, който държеше Бен, за да им попречи да се втурнат след сина ѝ, чиито писъци още се чуваха. Ударите, които си разменяха, бяха бързи и силни. Кейт заобиколи щайгите и когато се показа в другия край на купчината, видя Том да се превива на две така, сякаш бе получил силен удар в стомаха.

— Ах!

Изстрелът, който се чу, определено беше даден вътре в склада. Звукът бе така остър, че ушите на Кейт зазвъняха. Викът, който

прониза въздуха, беше дрезгав и изпълнен с болка. Звучеше така, сякаш някой беше прострелян. Дали беше Том? Сърцето ѝ се изпълни със страх за него, светът сякаш престана да се върти, а тя се взираше, за да види кой от мъжете лежи на пода.

Целият този шум със сигурност щеше да им доведе помощ, но дали тя щеше да пристигне навреме?

„Моля те, Господи, моля те...“

Тогава чу най-сладката музика на земята. Гласът на Уилетс, който извика:

— Не мърдайте! ФБР!

Мигове по-късно, когато осветлението бе включено, лошите момчета бяха оковани в белезници и Кейт стоеше до Том, който не беше ранен, защото бе успял да изтръгне пистолета от ръката на Айк и да забие куршум в крака му, дотича и Бен, придружен от Фиш. Изглеждаше дребен, крехък и уморен, но на лицето му вече не беше изписан страх. Изтича при Кейт и двамата се прегърнаха така, сякаш никога нямаше да се пуснат.

— Беше толкова смел — каза му Кейт, когато най-последно той се изтръгна от прегръдката ѝ. — Не мога да повярвам, че ухапа онзи негодяй.

— Някой трябваше да направи нещо, защото иначе щяхме да умрем. — Бен погледна Том. — Добре, аз свърших моята част от работата. Спасих ѝ живота. Сега е твой ред.

Том изглеждаше изненадан. После се усмихна и разроши косата на Бен.

— Да, така е справедливо — каза и прегърна и двамата: и сина, и майката.

ГЛАВА 31

Осем месеца по-късно стоеше пред олтара в църквата „Света Богородица“ и гледаше как невестата му върви по пътеката към него. Чарли, кръстникът, стоеше до него. Фиш и зетьовете му (нямаше как сватбата да се състои без тях) бяха наредени един до друг до Чарли. Сестрите и снахите му вече бяха минали по пътеката пред Кейт и заедно с Мона, облечени в рокли от дантела с цвят на лавандула, бяха строени от другата страна на олтара.

Майка му търкаше очите си и му се усмихваше от мястото си на първата редица.

Роднините, приятелите, познатите и колегите му изпълваха църквата. Присъстваха вероятно петстотин души.

Първо, двамата с Кейт искаха граждански брак, тъй като това бе вторият брак и за двамата. Искаха да се оженят в съдебната зала. Без никакъв шум.

А не това, което ги заобикаляше. Но сега, в този момент, Том не съжаляваше.

Защото Кейт беше много красива в дългата си бяла рокля и му се усмихваше. Бен, който вървеше до нея и изглеждаше неочаквано пораснал в смокинга, също му се усмихваше.

След около половин час — заради речта на свещеника, когото Том бе познавал през целия си живот — те щяха да бъдат семейство.

Понякога човек просто има късмет.

Издание:

Карън Робърдс. Признат за виновен

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, София, 2012

Редактор: Мая Арсенова, Димитрина Данаилова

Коректор: Никола Христов

ISBN: 978-954-17-0277-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.